Michael White

SECRETUL FAMILIEI MEDICI

Traducere din limba engleză

ANCA ILIE

Editura RAO

Bucureşti, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WHITE, MICHAEL

Secretul familiei Medici

MICHAEL WHITE

The Medici Secret, 2008

Pentru Carole

Capitolul 1

Florenţa, 4 noiembrie 1966

Când custodele Capelei Medici, Mario Sporani, deschise ochii larg la ora 5.45 a.m. Şi auzi obloanele geamului de la dormitor lovindu-se cu putere de peretele clădirii, crezu că venise sfârşitul lumii. Trezit brusc, îi apărură în minte cuvinte din Biblie: „Şi şarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa”.

Pentru o clipă, crezu că e prins într-un coşmar viu, dar obloanele de lemn zburară înapoi atât de puternic încât sparseră geamul ferestrei de la dormitor, aruncând bucăţi de sticlă lucitoare pe podea. Ploaia lovea clădirea cu aşa putere, încât crezu că piatra veche avea să se prăbuşească şi toată casa avea să se năruie. Ăsta cu siguranţă nu era un vis.

Într-o clipă, se dădu jos din pat trăgând-o după el pe soţia sa, Sophia, pe uşă şi pe coridor, spre camera bebeluşului. Îl auzea pe fiul său ţipând peste tot acest vacarm al furtunii. Sophia îl luă din pătuţ şi încercă să-l liniştească.

— Sophia, ia-l pe Leo şi staţi în camera din spate, trage

obloanele la ferestre şi încuie-le. Vă aduc o pătură groasă şi o lanternă. Apoi trebuie să mă duc până la capelă.

— Dar, Mario, nu poţi să ieşi afară pe vremea asta!

— Trebuie! răspunse el. Numai Dumnezeu ştie ce pagube au fost făcute deja. Cripta ar putea fi inundată; şi atunci corpurile...

Se îndreptă spre uşă. Câteva momente mai târziu, se întoarse cu un biberon pentru bebeluş, o lanternă, nişte pâine şi o pătură. Mario îşi sărută soţia şi fiul. Întorcându-se, ieşi în fugă şi încuie uşa înainte să alerge pe holul lung, apoi în jos pe scările înguste de lemn, atât de întunecate încât cu greu vedea treptele din faţa lui, şi mai apoi pe coridorul care ducea la uşa de la intrare.

Uşa aproape că-l doborî când desfăcu lanţul şi vântul se năpusti cu putere în hol. O lăsă lipită de perete, fără s-o poată închide la loc şi, cu capul în jos, făcu doi paşi încet în furtună. Afară era un întuneric negru ca tăciunele. Norii de furtună şterseseră cu totul luna de pe cer şi era evident că se oprise curentul electric.

În timp ce Mario privea atent de pe marginea intrării în clădire, cerul fu luminat de un fulger uriaş. Toată strada era inundată. Apa murdară adâncă până la genunchi vuia pe lângă el. Puţea de la canalizări. Zări o roată de bicicletă

învârtindu-se pe Via Ginori spre *Piazza* San Lorenzo. Trase aer în piept şi intră în apă.

Frigul îl făcu să-şi piardă răsuflarea. Nu era sigur pe propriii paşi, pentru că trotuarul era alunecos. Nu avea de ce să se ţină în afară de zidăria umedă din cărămidă şi piatră. Cerul se lumină o fracţiune de secundă şi razele lunii apărură printre nori, suficient ca el să distingă Via Ginori şi Basilica di San Lorenzo din faţa lui.

Mario încercă să meargă mai repede, dar fără succes. Se târa câte puţin împotriva curentului. Fu nevoit să se lipească de un zid când o creangă de copac, apoi un cauciuc, o cutie goală şi un coş de gunoi purtate de vânt zburară pe lângă el, înainte să se lovească de o clădire sau să aterizeze la întâmplare în noroi.

Până ajunse la colţul unde Via Ginori se întâlnea cu Via dei Pucci, era deja obosit şi plin de noroi. Obrajii îl usturau de la frigul pătrunzător şi nu-şi mai simţea degetele de la picioare. Strada principală, atât de aglomerată de obicei, era acum pustie. Acelaşi noroi maroniu curgea de-a lungul magistralei, împroşcând zidăria veche de pe ambele părţi. De undeva de departe, Mario auzi un zgomot puternic şi apoi un sunet metalic, urmat de un strigăt. În timp ce se uita încremenit la distrugerile din faţa lui, un alt fulger

ilumină cerul, iar ploaia se transformă în grindină, care ricoşa de pe acoperişurile caselor şi-l lovea peste faţă.

Se chinui să traverseze strada principală, adăpostindu-se puţin de grindină în umbra bazilicii. Aici curentul era şi mai puternic şi fu nevoit să îşi adune toată puterea ca să îi reziste. Dar apoi, când se apropie de uşa capelei, o altă creangă se roti spre capul lui. Se lăsă în jos, dar prea târziu. Lemnul îl izbi în faţă, iar el căzu pe spate în mijlocul torentului.

Noroiul curgea cu viteză pe lângă el, aproape răsucindu-l. Un obiect dur îl lovi între coaste, izbuti însă să se ridice în picioare, încercând să găsească ceva de care să se ţină. Aproape reuşi, dar alunecă şi se trezi din nou în apă, cu gura plină de noroi. Scuipă dezgustat şi se uită împrejur, îngrozit dintr-odată. Cu mâna dreaptă se apucă de un inel de metal din zidul bazilicii. Se ţinu cu dinţii de viaţă şi se săltă, gâfâind şi respirând greu, cu un gust rău în gât.

Era aproape de intrarea în capelă şi trebuia pur şi simplu să se forţeze să ajungă acolo, ţinându-se cu mâinile de ziduri. Chinuindu-se pe lângă un contrafort de piatră, atinse cu mâna tocul uşii de la capelă. Uşa fusese smulsă din balamale şi apa se revărsa în cascade înăuntru.

Mario îşi propuse să îşi croiască drum prin torent spre

intrare şi apoi în jos, pe cele şase trepte de piatră care duceau la nivelul principal al criptei. Aici, apa băltea peste tot la nivelul gambelor; devenea din ce în ce mai adâncă, iar grohotişul era adus înăuntru de apele de culoare grimaronie care cădeau peste prag şi în jos pe trepte. Chiar lângă uşă, în interior, era o nişă unde se aflau o lanternă şi un topor. Sparse geamul şi apucă lanterna.

Aproape că alunecă pe piatră, dar reuşi să ajungă pe podeaua camerei principale. Sunetul apei prăbuşindu-se în cascadă răsuna sub tavanul jos, arcuit ca o cupolă. De jur-împrejur se aflau monumente ale celor peste cincizeci de membri ai familiei Medici, îngropaţi în racle simple de piatră, sub podea. Aceste monumente erau ridicate deasupra nivelului podelei, dar apa creştea şi în curând avea să treacă peste marginea statuilor şi a sarcofagelor ornate. Dar nici chiar acest lucru nu era prima grijă a lui Mario Sporani. Cu mult mai îngrijorătoare era posibilitatea ca apa să pătrundă pe sub podea chiar în încăperea raclelor. Trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să preîntâmpine acest lucru.

Mario o luă prin apă spre altar, o zonă înălţată în spatele criptei. Acolo se aflau doi îngeri uriaşi de piatră, fixaţi pe cele două laturi ale platformei de marmură. În spatele

acesteia era intrarea în cavoul familiei Medici.

Mario se îndreptă iute spre altar prin apa îngheţată. Trapa care ducea la încăperile funerare era surprinzător de uşoară şi cedă repede. Înăuntru văzu o scară. Scrutând semiîntunericul cu lanterna, zări vag treptele care coborau în hăul întunecat. Apa cădea în cascade în faţa lui şi o auzea lovindu-se pe podeaua de piatră de dedesubt. Mişcându-se cât de repede putu, coborî şi trase trapa în jos deasupra capului său. Închiderea nu era perfect etanşă şi apa continua să intre în încăpere.

Câteva clipe mai târziu, Mario se afla pe podeaua încăperii, luminând cu raza lanternei pereţii vechi de piatră şi rândurile de firide de pe fiecare parte. Aerul mirosea a mucegai, pământ vechi şi praf, dar era familiarizat cu toate acestea şi nu-l mai deranjau. Apoi auzi un pocnet ameninţător. Răsucindu-se, văzu o bucată de piatră desprinzându-se din perete şi spărgându-se pe podea. Apa năvăli înăuntru.

Mario aproape că fu doborât din picioare. O frică primară îi dădu puterea să se caţere pe o treaptă de piatră chiar în spatele lui. De acolo putea să vadă, la mică distanţă, un sicriu deschis şi marginea unui giulgiu gri şi uzat. Apoi se mai auzi un pocnet şi căzu o altă piatră,

împroşcând apa în sus pe pereţii încăperii. Lanterna îi alunecă din mână în apă. O văzu stingându-se brusc. Camera se cufundă în beznă. Se gândi că fusese un idiot să vină aici. Ce putea să facă el? Şi acum avea să moară aici. Avea să se alăture morţilor din jurul său.

Dar panica trecu şi o hotărâre de oţel puse stăpânire pe el. Nu vedea nimic, dar cunoştea drumul spre ieşire. Ţinându-se cu mâna de o lespede de piatră, se lăsă în apa rece ca gheaţa. Deja îi ajungea până la coapse şi se apropia de firida unde îşi dormeau somnul de veci cei din familia Medici. Ignorându-şi picioarele amorţite şi ameţeala care-l luase, se târî înapoi spre locul unde ştia că se află scara. În întuneric, pipăi cu mâinile după siguranţa treptelor de metal, dar încă nu putea ajunge la ele. Cu mâinile întinse, se chinui să avanseze orbeşte împotriva curentului, care încă venea prin gaura din perete.

Chiar în momentul când începea să-şi piardă speranţa, atinse metalul scării cu buricele degetelor. Apucă cu putere capătul scării şi se trase cu forţă în sus, pe prima treaptă.

Ridicând piciorul ca să găsească treapta următoare, simţi că scara se zdruncină şi începe să se desprindă din perete. Mario se aruncă înainte, iar greutatea lui forţă

scara să se fixeze înapoi, pe perete. Deasupra lui zări o crăpătură de lumină venind de pe marginea trapei, acolo unde nu se închisese perfect. Apa murdară îi cădea în cascade pe cap şi pe spate. Îşi simţea inima luând-o la galop în piept, în vreme ce el mai făcea un pas în sus pe scară.

Scara se zdruncină din nou. Încă şase trepte şi va putea să ajungă la trapa de deasupra.

Şi apoi zări ceva care plutea în apă, nu mai departe de jumătate de metru. Era un tub întunecat de vreo 30 de centimetri lungime.

Mario se răsuci cu foarte mare grijă. Întinzându-se, atinse obiectul cu degetele şi reuşi să-l prindă. Vârându-l în cureaua pantalonilor, se luptă din răsputeri să se urce pe scară, exact în momentul în care aceasta se desprinse de unde era prinsă în perete. Cu un efort aproape supraomenesc, apucă marginea trapei. Degetele lui găsiră rama deschizăturii. Apa îl lovea în faţă şi abia mai putea să respire. Împins de o groază absolută, reuşi în cele din urmă să se ridice. Căţărându-se cu picioarele pe peretele de piatră, împinse trapa şi se aruncă gâfâind pe podeaua altarului.

Capitolul 2

Florenţa, în prezent

Edie Granger îşi încuie Fiatul roşu în parcarea privată de lângă Capela Medici şi o porni cu paşi mari pe pavajul de piatră ce ducea spre intrarea principală. Avea peste 1,70 în înălţime şi, datorită antrenamentelor zilnice, era extrem de bine făcută. În mod cu totul neobişnuit pentru un profesor universitar britanic, pentru Edie hainele elegante se aflau la loc de cinste pe lista ei de priorităţi, lucru care o făcea îndrăgită de prietenii ei italieni, care doar pe jumătate în glumă susţineau că ea era o copie perfectă a actriţei Liv Tyler.

Ignoră siluetele îmbrăcate cu robe maronii uzate cu glugă, care mărşăluiau cu pancarte prin faţa capelei, aşa cum făceau în fiecare zi de vreo două luni. Protestatarii erau membrii unui grup ciudat care se autointitulau Lucrători întru Dumnezeu. Conduşi de un dominican fanatic, părintele Baggio, aceştia se opuneau oricărei activităţi ştiinţifice desfăşurate în Capela Medici. Pentru Edie, ei făceau de mult parte din peisaj.

Îşi flutură permisul de intrare la ghereta de lângă scări,

urcă treptele câte două o dată şi intră cu paşi mari în partea din criptă unde mulţimile de vizitatori se adunau în fiecare zi ca să citească inscripţiile de pe mormintele familiei Medici.

În partea mai îndepărtată a capelei, fusese delimitată cu un cordon o zonă unde publicul nu avea acces şi un cort de pânză de culoare bej ascundea intrarea pe o scară îngustă care cobora în încăperea mormintelor, unde firide adânci pe fiecare parte conţineau raclele. Intrând în zona de cercetare, Edie trecu pe lângă două mese de disecţie şi, deschizând o uşă, ajunse în primul dintr-o serie de laboratoare la stânga.

Camera mormintelor de sub cripta de la Capela Medici era o încăpere cu tavanul jos, de aproximativ zece metri pe şase. Era înghesuită şi încălzită, însă aerul era împrospătat cu ajutorul unui sistem portabil de aer condiţionat. În jurul pereţilor laboratorului se aflau aparate cu raze X, spectometre şi analizori de ADN. Dincolo de camera principală se afla biroul lui Carlin Mackenzie, unde cutii sigilate cu oase zăceau oarecum nepotrivit alături de două computere MacIntosh.

Edie tocmai se aşezase la biroul ei şi se uita peste rezultatele de la un spectometru în infraroşu, când

Mackenzie intră împreună cu doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume. Îi mai întâlnise: cel mai scund dintre ei era Umberto Nero, prorectorul Universităţii din Pisa; celălalt bărbat mai tânăr era un binecunoscut politician local, Francesco della Pinoro, favoritul momentului la alegerile pentru primărie.

— Ah, Edie, spuse Mackenzie. Profesorul era un bărbat scund de statură şi îndesat, în vârstă de aproape şaptezeci de ani. Purta ochelari în stil John Lennon, avea o faţă simpatică ce-l făcuse popular printre producătorii de documentare TV. Domnilor, aceasta este nepoata mea, doctor Edie Granger.

Della Pinoro întinse o mână, iar Nero dădu din cap. El şi Edie se mai întâlniseră de multe ori şi nu prea îşi acordaseră atenţie.

— Edie, ai câteva clipe pentru oaspeţii noştri? Maşina lor trebuie să ajungă în orice clipă; poţi să le faci un tur scurt?

— Desigur, spuse Edie, reuşind chiar să strecoare un pic de entuziasm în voce.

— Excelent! Domnilor, vă mulţumesc pentru comentariile valoroase şi voi lua legătura cu dumneavoastră foarte curând, spuse Mackenzie dând mâna cu ei, apoi se răsuci pe călcâie.

— Pe aici, îi însoţi Edie pe della Pinoro şi Nero înapoi în camera centrală, la o masă lungă metalică. În timp ce păşea pe podeaua de piatră, Edie descria cum fuseseră îmbălsămate şi păstrate în cavou corpurile din firide. Păşind în jurul mesei, se uită de cealaltă parte la vizitatori. Între ei se afla un cadavru vechi de 470 de ani.

Dându-şi la o parte o şuviţă cârlionţată de păr negru care îi alunecase pe faţă, ea îi fixă pe bărbaţi cu ochii ei de culoarea lemnului ars, îşi încrucişă braţele şi se întinse cât era de înaltă, dominându-i cu înălţimea ei.

— Acesta este Ippolito de Medici, fiul nelegitim al lui Giuliano de Medici, ducele de Nemours, explică ea. Vreme de aproape jumătate de mileniu, moartea sa a fost înconjurată de mister. Unii au speculat că acest tânăr – avea doar douăzeci şi patru de am atunci când a murit – a fost ucis de vărul său Alessandro, care la rândul său a fost ucis de o altă rudă prietenoasă, Lorenzino de Medici. Cu toate astea, nu a existat nicio dovadă până acum. Tocmai am terminat de examinat rămăşiţele lui pământeşti şi am găsit dovezi clare că Ippolito a fost otrăvit.

Nero ridică privirea de la mumia de pe masă. Edie observă că era puţin cam palid. Ea îi conduse repede într-o încăpere mai mică de lângă camera principală. Aici mirosul

de pământ şi pânză veche era mai slab. Un bărbat şedea la un birou de lucru, uitându-se prin ocularul unui microscop mare.

— Aici este chiar inima operaţiunii, spuse Edie. Această cameră şi laboratorul de alături conţineau odinioară douăsprezece racle, dar majoritatea au fost serios distruse în timpul inundaţiei din 1966. Corpurile, cele aparţinând unor membri de mai mică importanţă ai clanului Medici, au fost reînhumate în altă parte a capelei. Acesta este acum laboratorul principal unde analizăm materiale prelevate de la mumiile din criptă.

— Cum puteţi fi sigură că bărbatul de acolo a fost omorât? întrebă della Pinoro. În ultimele câteva minute, el manifestase un interes deosebit pentru anchiorul larg, în formă de V, al halatului de laborator al lui Edie. Cu siguranţă, orice fel de dovadă a dispărut de secole.

— Bună întrebare, rosti Edie, fericită că poate să-şi etaleze cunoştinţele. Principalul scop al muncii noastre aici este să stabilim cauza morţii membrilor proeminenţi ai familiei Medici. Aceste corpuri pot părea doar nişte cadavre lipsite de viaţă, adăugă ea, şi făcu un gest spre camera pe care tocmai o părăsiseră, însă ele ne spun o mulţime de informaţii care au rămas ascunse până acum.

— Cum ar fi?

— Adesea trebuie să reconstituim un scenariu doar după nişte rămăşiţe de schelet. De obicei doar atât rămâne după cinci sute de ani. Dar chiar şi câteva oase putrezite ne pot da o grămadă de informaţii. Bolile comune ale acelor vremuri, cum ar fi sifilisul şi variola, lasă semne distincte în structura oaselor victimelor, pe care noi le putem studia folosind analiza imunohistochimică şi ultrastructurală.

Della Pinoro părea dezorientat.

— În cazul lui Ippolito, continuă Edie, am putut să facem o analiză detaliată a scheletului, care a scos la iveală niveluri neobişnuite dintr-o substanţă chimică numită salicilat de metil.

— Şi aceasta demonstrează...?

— Ei bine, Alessandro a scăpat de acuzaţia de crimă pentru că, pe patul de moarte, Ippolito manifesta toate simptomele de malarie: febră, tremurături, dureri cumplite de cap şi suferinţă abdominală severă. Însă otrăvirea cu ulei de Gaultheria produce efecte identice, iar uleiul de Gaultheria conţine salicilat de metil.

Della Pinoro dădu să spună ceva, când Edie zări cu coada ochiului o mişcare în spatele bărbaţilor.

— Ah, aduc şi ultimul motiv de neînţelegeri.

— Motiv de neînţelegeri? se miră Nero, în timp ce ea se îndrepta spre uşă.

— Se pare că acesta este Cosimo de Medici, Cosimo cel Bătrân, răspunse Edie, conducându-i pe bărbaţi la o altă masă de disecţie, care se afla la un capăt al mesei ce conţinea rămăşiţele lui Ippolito. Mackenzie se afla acolo împreună cu fiul său vitreg, Jack Cartwright, expertul în ADN al echipei.

— Se pare? se uită Mackenzie întrebător la Edie.

— Avem păreri divergente cu privire la identitatea acestui corp, explică Edie. Unchiul meu este sigur că este Cosimo, eu nu sunt convinsă încă.

Jack Cartwright, bărbatul înalt şi lat în umeri de lângă Mackenzie, făcu un pas înainte şi se prezentă vizitatorilor. Tocmai se întorsese după o dimineaţă petrecută la Universitatea din Florenţa.

— Şi care e poziţia dumneavoastră în chestiunea aceasta, doctore Cartwright? întrebă prorectorul, întorcând privirea de la cadavru.

Cartwright se pregătea să răspundă când intră o tânără care Părea foarte tulburată.

Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse ea. A sosit maşina

oaspeţilor noştri.

Prorectorul nu-şi putu ascunde uşurarea şi, înainte ca della Pinoro să poată spune ceva, el se îndreptă spre Mackenzie.

— Vă sunt foarte recunoscător că v-aţi găsit timp, spuse el. Şi mulţumesc, doctore Granger, pentru că ne-aţi arătat lucrurile pe-aici.

Câteva momente mai târziu, Edie se întorsese deja, după ce îi condusese pe vizitatori la limuzină. Mackenzie şi Cartwright examinau cadavrul de pe masă. Mackenzie, cu o lupă fixată la ochi, desfăcea cu grijă, cu o pensetă, o bucată de mătase care rezistase uimitor de bine. De două săptămâni studiau material prelevat de la acest cadavru, făceau teste pe mostre de ţesut şi structură a oaselor folosind un aparat portabil cu raze X. Dar numai în această dimineaţă căzuseră de acord ca trupul să fie mutat din racla sa şi cercetat mai îndeaproape. Cadavrul împărţea firida cu un altul. Mackenzie era de părere că acesta aparţinea Contessinei de Medici, soţia lui Cosimo I, care murise în 1473.

— Mi-aş dori să nu fi scos rufele murdare să le vadă şi alţii, spuse Mackenzie, fără să ridice privirea.

— Nu văd nimic rău în a recunoaşte că cercetătorii nu

cad întotdeauna de acord, replică Edie, luând o pensetă dintr-o tavă.

— Ei bine, eu văd. Nu am încredere în oamenii aceştia. Mereu caută motive să ne taie fondurile.

— Cred că erau interesaţi mai mult să iasă de aici cât mai repede cu putinţă.

— Foarte posibil, dar eu îl consider pe Pinoro o viperă.

— De asta mi i-ai pus mie în cârcă? întrebă Edie.

Mackenzie se uită zâmbind la ea. Edie întoarse privirea şi schimbă repede subiectul.

— Ce textură desăvârşită la această jachetă de mătase!

— Într-adevăr! Uită-te la asta! îi oferi Mackenzie lupa lui Cartwright. Cadavrul era îmbrăcat cu o cămaşă crem de mătase şi o jachetă de catifea, care odinioară trebuie să fi fost de cel mai viu şi mai frumos roşu aprins. Nasturii jachetei erau de aur masiv. Asta conferă greutate teoriei mele, nu-i aşa? murmură Mackenzie.

Edie ridică din umeri.

— Te aştepţi să fie Cosimo pentru că a fost îngropat în cele mai frumoase haine, însă acelaşi lucru poate fi valabil pentru orice membru proeminent al familiei.

— Poate. Ai găsit ceva în probele ADN, Jack?

— Încă lucrăm la asta. Jack îi dădu lui Mackenzie

ocularul microscopului. Se pare că este mai dificil decât ne aşteptam.

Mackenzie oftă, dând cu grijă la o parte jacheta distrusă de trecerea timpului şi scoţând la iveală pielea cafenie zbârcită a mumiei. Parcă era un cadavru din hârtie creponată.

— Ei bine, de aceea am scos din mormânt sărmanul trup, spuse el.

Cosimo de Medici, sau Cosimo cel Bătrân, cum era cunoscut uneori, fusese unul dintre cei mai importanţi membri ai familiei de Medici, un om care făcuse mai multe ca oricine pentru a-şi ridica familia pe locul ilustru pe care îl ocupă în istorie. Născut la Florenţa în 1389, el a fost de facto conducătorul oraşului vreme de o generaţie întreagă. El a sprijinit Renaşterea italiană şi a făcut echivalentul a miliarde pentru familie. După moarte, în 1464, a fost onorat cu titlul oficial de *Pater Patriae:* „Părinte al Patriei”.

Mackenzie apăsă cu un bisturiu de-a lungul pieptului cadavrului. Lama intră cu uşurinţă prin piele, iar el o trecu în) °s, şi apoi din nou pe corp, în forma literei Y. Îmbălsămătorii lucraseră cu mare abilitate. Acest cadavru era foarte diferit de cel al lui Ippolito, al cărui trup, deşi îngropat mai recent, ajunsese doar un schelet care se

fărâmiţa. Însă sub pielea uscată se afla o cavitate goală. Organele se strânseseră la numai o fracţiune din dimensiunea originală şi erau la fel de uscate ca şi pielea bărbatului.

Mackenzie lua bucăţele din fiecare organ şi le introducea în eprubete etichetate individual, pe care le aşeza apoi într-un stativ. Edie le puse apoi cu grijă într-un raft de la un capăt al mesei. Căutând şi mai adânc, desprinse apoi un fragment minuscul din stern şi dintr-o coastă, punând probele în propriile recipiente.

Aplecându-se, Mackenzie cercetă golul din pieptul cadavrului.

— Ciudat, spuse el după un moment. Se pare că există un obiect străin care se sprijină pe şira spinării. Nu văd prea bine. Uită-te şi tu, Edie.

Ea ridică o lupă deasupra cadavrului şi se uită înăuntru la zona din jurul inimii deshidratate.

— Văd ceva, o suprafaţă neagră, este încastrată în straturile anterioare ale epidermei, cred. Cu siguranţă nu seamănă cu o excrescenţă naturală.

— Ajutaţi-mă să întorc corpul pe o parte, le ceru Mackenzie.

Edie şi jack Cartwright întoarseră cu grijă corpul,

ridicând o parte cu vreo jumătate de metru deasupra mesei. Nu cântărea aproape nimic.

— Încă puţin, spuse Mackenzie, strecurându-şi capul şi umerii sub mumie. Cu o precizie chirurgicală, el trecu bisturiul de-a lungul şirei spinării asigurându-se că introdusese lama doar o fracţiune de milimetru pentru a nu produce pagube vertebrelor. Când se îndreptă de spate, ridică penseta în lumină. În vârful acesteia se afla un dreptunghi negru şi subţire.

Carlin Mackenzie era singur în încăperea mormintelor de la Capela Medici. Ceasul digital de pe biroul său arăta că se apropia ora 9 seara, dar nu simţea nici oboseală, nici chef să închidă toate calculatoarele şi să parcurgă scurta distanţă până la apartamentul său de pe Via Cavour.

Fusese o zi minunată, poate cea mai extraordinară zi din viaţa lui, cu siguranţă cea mai remarcabilă din toată cariera sa de patruzeci de ani ca paleopatolog. Natura artefactului pe care îl descoperiseră înăuntrul corpului lui Cosimo de Medici rămânea un mister total; însă şi simplul fapt al existenţei sale constituia o enigmă. Cu excepţia dezastrului natural care fusese inundaţia din 1966, aceste trupuri nu fuseseră atinse din momentul înhumării lor. Şi,

cu toate acestea, iată acest obiect rectangular ciudat ascuns în ţesutul uscat al epidermei unui bărbat care murise cu peste 550 de ani în urmă.

Obiectul se afla într-o cutie Petri lângă computerul lui Mackenzie. El, Edie şi Jack Cartwright îl studiaseră cât putuseră fără să-şi asume riscuri inutile. Era în întregime negru, o bucată de piatră ca granitul măsurând exact 3,9 pe 1,9 centimetri, şi de numai câţiva milimetri grosime. O singură radiografiere arătase că era ceva solid, aparent fără nicio trăsătură caracteristică şi cu densitate uniformă. Se abţinuseră de la orice fel de test chimic până când aveau să fie siguri că acest lucru nu va pune în pericol piatra. Folosind un microscop puternic, structura sa cristalină se dovedise a fi un amestec de feldspat, cuarţ şi potasiu, un granit excepţional de pur numit anorthosit.

Mackenzie se apucă să scrie ceva într-un carnet. Notă ceea ce ştiau deja: structura chimică a obiectului, masa, densitatea, dimensiunile. Apoi, lăsând stiloul jos, ridică dreptunghiul şi-l ţinu în dreptul luminii între degetul mare şi arătător. Îşi dădu seama foarte mirat că se schimbase ceva la obiect. Pe suprafaţa plată de mai devreme, începuseră să apară nişte liniuţe uşoare, de culoare verde. Se schimbau şi se uneau între ele chiar sub ochii lui. Se

întinse după lupă şi se uită mai îndeaproape.

Asta era cu-adevărat remarcabil. O linie mai groasă verde se forma la un capăt al dreptunghiului. Dedesubt, începeau să se zărească nişte litere, iar la două treimi distanţă mai jos, apărea un set de rânduri.

— Este uimitor, se auzi spunând.

Preţ de câteva secunde, nu ştiu ce să facă. Apoi apucă telefonul şi formă repede un număr. La celălalt capăt al firului se auzi robotul. Formă alt număr. Un alt robot telefonic preluă apelul şi, fără ezitare, începu să descrie ce vedea pe faţa tăbliţei de piatră.

Două minute mai târziu, se pregătea să facă nişte remarci finale, când auzi un bip şi îşi dădu seama că folosise toată memoria robotului telefonic. Puse jos receptorul şi se uită la perete. Ce văzu îl înfioră, dar îl şi sperie. Nu fusese niciodată un om superstiţios. Se pregătise ca om de ştiinţă, dar nu-şi putea înfrânge cele mai iraţionale temeri. Acesta era doar ultimul dintr-o serie de evenimente ciudate şi de coincidenţe despre care nu vorbise cu nimeni. Oare făcuse destul lăsând acest mesaj? Sau făcuse prea mult? Oare îi pusese pe alţii într-un pericol groaznic?

Auzi un zgomot slab din camera îndepărtată. Se uită

spre ecranul de plastic care separa biroul de camera mormintelor. Linişte.

Puse înapoi tăbliţa în cutia Petri şi îşi scoase lupa. Exact în acel moment simţi o durere bruscă, intensă, în gât. Simţi pe cineva aplecându-se asupra lui. Îşi duse mâinile la gât şi pipăi oţelul rece al unui laţ metalic. Atacatorul său răsuci sârma cu o forţă incredibilă.

Omului de ştiinţă îi ieşiră ochii din orbite. Chinuindu-se să respire, el încercă să se retragă şi, în acelaşi timp, să-şi vâre degetele sub laţ. Dar era în zadar. O durere groaznică îi bubui în cap şi începu să-şi piardă cunoştinţa. Atacatorul său îl trăgea tot mai departe şi mai departe în spate, vârându-i laţul metalic în carnea de pe gât. Un moment, Mackenzie crezu că se poate răsuci să scape, dar cel din spatele lui era mult prea puternic. Mackenzie îşi pierdu controlul asupra trupului; un miros urât se răspândi de pe scaunul lui. Urmă un trosnet uşor, aproape imperceptibil, iar traheea lui Mackenzie se despică şi întunericul îl cuprinse.

Capitolul 3

Veneţia, în prezent

Jeff Martin îşi scoase puloverul de caşmir şi-şi trecu mâna peste barba care începuse să-i crească pe obraz. Fusese prea târziu ca să se bărbierească înainte de a pleca din casă în acea seară şi, când îşi zărise preţ de o clipă chipul în oglinda din hol la ieşire, i se păruse că arată obosit, cu pielea puţin pătată, cu părul lung, de un castaniu-deschis, lins şi cam fără viaţă. Ochii de un albastru intens mai păstrau ceva din vechea sclipire, se încurajase, dar nu putea nega că arătase mai bine altă dată, cu siguranţă.

Uitându-se acum în jur prin barul Harry’s, se gândi, nu pentru prima oară, la ceea ce îi trecuse prin minte lui Ernest Hemingway când vedea aceeaşi scenă, cu mai bine de jumătate de secol în urmă.

„Găseşti tot ce e pe lume la Harry’s... cu excepţia poate a fericirii”.

Locul nu se schimbase deloc; şi nici, reflectă el, acele sentimente. Pereţii pe jumătate cu lambriuri de lemn erau încă de aceeaşi nuanţă de crem pe care o aveau şi la

deschiderea localului, în 1931. Chelnerii, chipeşi şi eleganţi, purtau aceeaşi uniformă cu pantaloni negri, papion alb şi jachete albe scrobite. Meniul era similar, aşezarea barului neschimbată, iar aranjamentul meselor şi al scaunelor în această încăpere modestă era identic cu designul visat de fondator, Giuseppe Cipriani. Acesta îşi numise localul Harry’s după un prieten, Harry Pickering, care adusese cele două sute de lire sterline necesare pentru a deschide localul. Iar Harry se încă emana aceeaşi aură de melancolie rafinată pe care o avusese cu atât de mult timp în urmă.

— Încă unul?

Întrebarea îl trezi pe Jeff din visare. Se uită la prietenul său, vicontele Roberto Armatovani, şi dădu din cap afirmativ.

— De ce nu?

Nu se mai văzuseră de mult. Roberto, un muzicolog de renume mondial, fusese într-un turneu de conferinţe în America. Se întâlniseră mai devreme în acea seară la un dineu înfiorător de scump la restaurantul de la etaj. Acum amândoi se simţeau cam plini, dar relaxaţi. Chelnerul era lângă masa lor şi aproape imediat fură comandate încă două cocteiluri Bellini.

— Deci, spuse Roberto, cum se simte Rose la Veneţia?

— Oh, foarte bine. Este la o vârstă dificilă, dar s-a ataşat de draga de Maria. Ceea ce este o uşurare.

Rose, singurul copil din mariajul lui nefericit, era cel mai bun lucru pe care îl realizase în viaţă. Jeff îşi dorea s-o vadă mai mult, dar mama ei, Imogen, femeia cu care fusese însurat vreme de treisprezece ani şi de care divorţase de doi ani, părea hotărâtă să-l facă să sufere. Aceasta era prima vizită a lui Rose în noua lui locuinţă şi abia apucase s-o vadă de câteva ori de la destrămarea căsniciei lui. Rose locuia cu mama ei la Hogsdown, într-o casă mare, rece din Gloucestershire pe care Imogen o moştenise de la părinţii ei. Jeff îşi dădu seama cu tristeţe că fiica sa de paisprezece ani era aproape o tânără femeie şi că în curând avea să-şi piardă fetiţa pentru totdeauna.

Luă o înghiţitură din Bellini. Punând apoi paharul pe masă, se uită la Roberto, care era relaxat ca întotdeauna, un bărbat care se simţea mereu în largul lui. Purta veşnica lui uniformă formată din blugi negri, pulover pe gât negru şi jachetă de piele neagră. Părul său grizonant era tuns scurt, iar faţa ascuţită, ochii aproape negri şi pomeţii înalţi îl făceau să arate cu mult mai tânăr decât cei patruzeci şi patru de ani ai săi.

Cei doi bărbaţi se cunoscuseră cu cinci ani în urmă. Roberto era o autoritate în muzică timpurie şi în special în compoziţiile lui Palestrina, maestru din secolul al şaisprezecelea, care fusese un preferat al papei Iulius al III-lea. Dar Roberto era mult mai mult de-atât. Era o personalitate polivalentă; un violonist superb; autorul câtorva cărţi populare cu subiecte esoterice şi, ceea ce îl atrăsese cel mai mult pe Jeff la el, expert în istoria Veneţiei. Jeff îl însoţise la două şantiere arheologice şi îl ajutase cu documentarea pentru cea mai recentă carte a lui, o relatare amănunţită a întemeierii cetăţii Veneţiei pe locul actual, în secolul al patrulea.

Pentru Roberto, toate eforturile erau hobby-uri elaborate, pentru că moştenise una dintre cele mai mari şi mai vechi averi din Italia. Familia Armatovani îşi avea originile în secolul al treisprezecelea şi cuprindea şase dogi, cardinali şi numeroşi comandanţi militari şi aristocraţi locali. Roberto era cel mai mic dintre patru fraţi şi singurul care rămăsese la Veneţia după moartea părinţilor lor. Locuia într-unul dintre puţinele *palazzo* care nu fuseseră transformate în clădiri cu apartamente somptuoase sau hoteluri.

— Ai de gând să-mi povesteşti despre călătoria ta,

aşadar? Am aşteptat toată seara să pomeneşti de asta.

— Oh, Dumnezeule. Ca să fiu cinstit, sunt atât de fericit că sunt acasă, că nici nu prea mă gândesc la asta. Engleza lui era de Oxbridge. Dar a fost... mă rog... cum să spun? O experienţă. Nu cred că ştiau prea bine ce să facă cu mine. Ei cred că toţi profesorii europeni poartă obligatoriu jachete de stofă fină şi fumează pipă.

Râseră amândoi.

— Dar turneul, totuşi? I-ai dat gata, fără îndoială.

— Desigur, răspunse Roberto. Au nişte tineri muzicieni excelenţi. Dar tu, Jeff? Arăţi puţin cam dărâmat.

— Oh, prostii.

— S-a întâmplat ceva?

— Roberto, sunt bine. De fapt, sunt mulţumit cum n-am fost de mult timp.

— Mulţumit? Ce cuvânt dezgustător. Nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Exact la mijlocul distanţei între agonie şi extaz. Foarte burghez din partea ta, prietene.

Jeff ridică din umeri şi-şi bău paharul până la fund.

— Bine, atunci împlinit. Mă simt împlinit. Este bine aşa?

— Mai bine.

— Ştii mai bine decât oricine cât de deprimat am fost când m-am mutat aici, dar acum mi-a trecut.

— Şi nu-ţi lipseşte vechea ta viaţă?

— Imogen?

— Nu, nu căţeaua aia. Cariera ta ilustră, să fii acel tânăr istoric prodigios, extraordinar.

— Nu.

— De ce nu te cred?

— Păi, bine, da. Mă întreb uneori unde-aş fi ajuns astăzi dacă lucrurile mergeau altfel. Mă chinui să ţin pasul cu vremea, chiar dacă sunt persona non grata la Cambridge. Şi mai e munca pe care o facem împreună aici.

Jeff îi făcu semn chelnerului şi mai comandă un rând. Nu era complet cinstit cu prietenul său. Îi plăcea enorm Veneţia şi începuse să găsească o bucurie reală în a lucra cu Roberto. Problema era că cercetarea lui era doar una dintre multele preocupări ale lui Roberto, care parcă avea o abilitate magică de a jongla cu zece proiecte diferite în acelaşi timp. Recenta călătorie în America întrerupsese cursul studiilor lor, iar Jeff ştia că acum, că se întorsese, Roberto avea să se implice imediat în alte zeci de noi planuri. Pe lângă toate acestea, trebuia să admită că începuse să-i lipsească satisfacţia pe care şi-o câştigase ca membru respectat al corpului academic, membru al Trinity College, Cambridge.

Ascensiunea lui mondială în materie de istoria Evului Mediu timpuriu ţinea de legendă, iar la universitate fusese considerat un adevărat geniu. Chiar înainte de a termina studiile scrisese o lucrare inovatoare pe tema antisemitismului în Franţa secolului al zecelea, publicată în *Journal of European History.* Apoi câştigase o bursă la King's College, Londra, înainte de a împlini douăzeci de ani.

Mutându-se la Cambridge, devenise un protejat al lui Norman Honeywell-Scott, un faimos academician cu conexiuni importante. Jeff nu se jena să recunoască că stătuse la mâna lui Honeywell-Scott, dar după trei ani petrecuţi alături de istoricul de la Cambridge, se despărţiseră, fără să-şi mai vorbească vreodată. Honeywell-Scott se mutase la Sorbona, unde devenise o stea chiar mai strălucitoare pe firmamentul academic. În aceeaşi vară, Jeff o cunoscuse şi se îndrăgostise de Imogen Parkhurst, singurul copil al unui ministru din cabinetul Tory, Sir Maxwell Parkhurst, ai cărei strămoşi făcuseră avere din finanţarea războaielor napoleoniene.

Tatăl lui Imogen nu-l plăcuse niciodată (mama ei murise cu nouă ani înainte), iar Jeff ştia că, în ciuda inteligenţei lui sclipitoare şi a succesului academic, Imogen rămânea

departe de lumea lui. El se născuse într-un apartament cu două camere deasupra unui magazin din Wickford, Essex, iar tatăl lui condusese o afacere cu instalaţii electrice. Realizările profesionale nu puteau decât parţial compensa originea umilă. Imogen negase vehement că sentimentele ei pentru el ar fi apărut dintr-un act de rebeliune faţă de părinţi, însă desigur era un nonsens. Apoi, dintr-odată, Jeff aflase că Imogen avea o aventură cu un prieten de familie, Caspian Knightley, un văr îndepărtat al răposatei Diana Spencer.

Începând din acel moment, vieţile lui şi a lui Imogen au început s-o ia pe făgaşe diferite. La două luni după ce se despărţiseră, Sir Maxwell decedase într-un accident de elicopter, iar Imogen moştenise milioanele familiei. Jeff s-a cufundat în muncă şi şi-a pus speranţe uriaşe într-o producţie de televiziune despre Carol cel Mare, pe care acceptase s-o scrie şi să o prezinte. Episodul-pilot a fost un fiasco şi, în aproape două săptămâni, el şi-a ratat şansa. Eşecul, primul din întreaga sa carieră, l-a afectat foarte tare. S-a apucat de băutură şi apoi, influenţat de prietenii din mass-media, a cochetat puţin şi cu cocaina. În scurt timp, viaţa sa academică a început să se destrame. Câteva luni mai târziu, când s-a terminat şi cu divorţul, a decis să

urmeze sfatul profesorilor de la Trinity College şi a plecat într-o „vacanţă” prelungită în Italia.

În unele privinţe, avusese noroc. În timpul mariajului cu Imogen, cunoscuse oameni folositori, care îi deveniseră adevăraţi prieteni. Unul dintre aceştia era Mark Thornton, unul dintre cei mai abili avocaţi de divorţ din Marea Britanie. Thornton nu agrease niciodată prea mult familia Parkhurst şi nu avusese milă faţă de Imogen. Aşa că reuşise să-i asigure lui Jeff o situaţie extraordinar de bună, ceea ce însemna că fiul electricianului din Wickford se alesese cu un apartament din Mayfair, cu un apartament luxos cu patru dormitoare în Piaţa San Marco din Veneţia şi cu câteva milioane la bancă. Dar Jeff ştia că ar fi sacrificat fericit toate astea dacă ar putea să rescrie istoria şi ar putea să petreacă mai mult timp cu Rose.

— E vreo tipă la bar? întrebă Roberto dintr-odată.

— Ce?

— Pari excesiv de interesat de cineva sau de ceva de acolo.

— Îmi pare rău, doar mă gândeam la Rose, minţi el.

— A înflorit, cu siguranţă. Nici nu-mi venea să cred când am venit să te iau în seara asta. Şi zici că se înţelege bine cu dificila de Maria? Asta chiar e ceva!

Jeff izbucni în râs.

— Chiar nu-ţi place deloc de menajera mea, nu-i aşa, Roberto?

— Nu, răspunse el. *Ea* nu suportă să mă vadă pe mine.

— Nu-i adevărat! Jeff se uită la ceas. Se făcuse ora unsprezece. Uite, îmi pare rău că sunt plicticos, dar trebuie să mă întorc. E rândul meu să plătesc în seara asta.

Afară din barul Harry’s era foarte frig, iar ei scoteau aburi calzi. Era în ajun de Carnaval; o seară de februarie, anotimpul preferat al lui Jeff la Veneţia. Ridicându-şi gulerele, merseră pe Căile Vallaresso, pe lângă magazinele de haine ale marilor designeri, spre San Moise. Se despărţiră la intersecţie, după ce îşi promiseră să ia prânzul împreună duminică la Palatul Gritti. Jeff îşi afundă mâinile în buzunare şi se îndreptă spre est, spre San Marco.

Era linişte. Majoritatea turiştilor erau în pat, iar vânzătorii ambulanţi africani îşi strângeau genţile Louis Vuitton contrafăcute şi Rolexurile de cinci dolari bucata. Traversă piaţa până aproape de marginea de vest şi străbătu repede un gang scurt. Apartamentul său se afla la ultimul etaj pe partea de nord a pieţei. O luă la dreapta, apoi de-a lungul unei alei înguste din spatele clădirii, în

liniştea întreruptă doar de clipocitul uşor al apei canalului din stânga sa. Ajungând la uşa de pe hol, căută cheia în buzunar. Tocmai când o vârî în broască, auzi o tuse uşoară. Se răsuci. În umbră stătea un bărbat îmbrăcat cu o haină lungă, neagră şi cu pălărie pe cap. Preţ de o clipă, lumina de la o fereastră de pe scară făcu să strălucească ceva în întuneric în mâna bărbatului.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii, spuse acesta, ieşind din întuneric.

Puţin peste un metru şaizeci, omul avea faţa plină de riduri. Purta un pardesiu plin de mătreaţă şi o pălărie moale de fetru, de sub care părul alb îi ajungea până la umeri. Făcu un pas spre Jeff, sprijinindu-se într-un baston de lemn cu un capăt metalic.

— Numele meu este Mario Sporani, spuse bătrânul. Nu mă cunoaşteţi, dar am nişte informaţii care cred că vi se vor părea interesante. Aş putea să fac apel la ospitalitatea dumneavoastră? E puţin cam frig afară.

— Ce fel de informaţii? întrebă Jeff, uitându-se suspicios la bărbat.

— O problemă de istorie.

— Istorie?

— Îmi cer scuze. Am călătorit în această seară de acasă,

de la Florenţa. Am fost odinioară custodele Capelei Medici. Aş vrea să discut cu dumneavoastră o problemă de importanţă capitală, spuse, şi îi înmână lui Jeff o fotografie veche alb-negru.

În fotografie se vedea un Mario Sporani mult mai tânăr, ţinând în mână un cilindru de 30,5 centimetri. La un capăt al tubului, Jeff abia zări un aranjament de cinci cercuri şi o pereche de chei intersectate: blazonul Medici.

— Sunt unul dintre cei foarte puţini care au văzut acest obiect în cinci sute de ani, continuă Sporani. Iar acum a dispărut de pe faţa Pământului.

Sufrageria lui Jeff era spectaculoasă, un spaţiu larg deschis, mobilat în stil contemporan, numai cu oţel, mobilă din lemn de culoare închisă, ţesături bej şi albe. Peretele opus uşii de la intrare consta într-o fereastră masivă care dădea în Piaţa San Marco, în spatele căreia se vedeau Campanile şi S. Giorgio Maggiore. În dreapta acestei încăperi se afla bucătăria, iar în stânga un coridor întunecat care ducea spre dormitoare.

Mario Sporani rămase în uşă, admirând în tăcere priveliştea, cu ochii licărind de admiraţie.

— Frumos, spuse el simplu, iar Jeff îi arătă un loc unde să se aşeze.

Era linişte. Se pare că Rose şi Maria se culcaseră deja.

Jeff se duse la bucătărie şi puse de cafea. Era cu un ochi la Sporani, care se uita în jurul lui prin încăpere şi pe fereastră ca vrăjit. Îl văzu ridicându-se ca să admire picturile şi apoi ca să studieze un set de etajere de sticlă pe care erau expuse nişte artefacte.

Câteva minute mai târziu, Jeff stătea lângă el cu o tavă în mâini. Sporani se uita la o pictură cu un nud culcat.

— La prima vedere, aş fi putut jura că este *Nude Sdraiato* a lui Modigliani, dar ceva nu e în regulă.

Jeff aprecie cunoştinţele bătrânului.

— Este o lucrare foarte timpurie, din zilele petrecute de el la Veneţia, la Instituto per le Belle Arti di Venezia; cam din vremea când a început să fumeze haşiş, de fapt. Modigliani s-a mutat la Paris în anul următor şi a refăcut această pictură.

Sporani dădu din cap încetişor.

— Fascinant.

Jeff puse tava pe o măsuţă de oţel şi sticlă între două canapele aproape de ferestre.

— Bine, spuse el, oferindu-i o cafea lui Sporani. Despre ce este vorba?

— Fireşte că sunteţi sceptic, domnule Martin. Şi eu aş fi

reacţionat la fel în urmă cu patruzeci de ani. Sorbi din cafea şi continuă: Aşa cum am spus, am fost custodele Capelei Medici până m-am pensionat, în urmă cu câţiva ani. Aveam capela în grijă atunci când inundaţia aceea groaznică din noiembrie 1966 a lovit Florenţa şi a distrus atât de multe minuni.

Jeff se uita la el în tăcere. Se gândea că Sporani avea probabil vreo şaptezeci de ani, deşi arăta mai tânăr de-atât.

— În dimineaţa în care apele au ieşit din matca râului Arno şi au pătruns în ţinutul nostru într-un torent uriaş, am reuşit să ajung cu greu prin furtună la capelă. Cele mai negre presimţiri ale mele s-au adeverit: cripta era inundată, iar corpurile înhumate ale familiei Medici erau în pericol de a fi luate de ape. Eram tânăr şi impulsiv. Fără să mă gândesc la propria siguranţă, m-am repezit jos, în camera în care se aflau corpurile, şi era cât pe ce să mă înec, am scăpat doar la mustaţă. Nu puteam face mai nimic ca să protejez cripta, dar, mulţumită lui Dumnezeu, cu toate că apele au provocat pagube uriaşe, ce era mai rău fusese evitat şi, în acea seară, apele au început să se retragă din ţinut. Când eram în capelă, chinuindu-mă să scap de apa care creştea tot mai mult, am dat de un

obiect ciudat, un tub de ebonită. Mi-am dat seama imediat după aspect că aparţinuse cândva familiei Medici, dar n-aveam nici cea mai vagă idee ce era. Cum am spus, eram tânăr. Trebuia să-l fi predat autorităţilor, dar n-am putut, cel puţin, nu imediat.

Tăcu o clipă şi sorbi din cafea.

— Am rupt sigiliul. Înăuntru am găsit un sul de hârtii, acoperite cu un scris minuscul. Erau scrise într-o limbă ciudată. Încă de atunci am ajuns la concluzia că era probabil greacă şi, desigur, nu înţelegeam niciun cuvânt.

— V-aţi gândit să-l daţi la tradus? întrebă Jeff.

— M-am gândit la asta. De fapt, am pomenit de descoperirea mea câtorva prieteni. Aceasta a fost probabil o greşeală. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

Jeff părea confuz.

— Vedeţi dumneavoastră, niciunul dintre ei nu mă putea ajuta. Chiar şi cei care ştiau alte limbi nu puteau să traducă decât câte un cuvânt pe ici, pe colo. Totuşi, am aflat un lucru de o importanţă crucială. Ultima pagină a textului avea o semnătură, aceea a lui Cosimo de Medici, marele patron şi conducător al Florenţei. Cu toate că am spus că nu înţelegeam niciun cuvânt din document, era cu siguranţă un fel de jurnal, pentru că textul era separat în

paragrafe, cu câte o dată la începutul fiecărei secţiuni. Mi-am făcut o notiţă mentală despre acest lucru. Mai târziu am descoperit că datele erau din anul 1410.

— Şi asta v-a determinat să predaţi ceea ce aţi găsit?

— Ar fi trebuit să mă determine, spuse Sporani, punând ceaşca goală pe masă. Şi aşa aş fi făcut. Nu sunt hoţ.

— Aţi fi făcut?

— La două seri după descoperirea mea, am auzit o bătaie în uşă. Soţia şi copilul meu dormeau în camera din spate. Am mers să răspund. Am fost împins în hol cu un pistol la tâmplă. Erau doi bărbaţi. Unul din ei cred că era britanic, celălalt italian. Acesta din urmă a vorbit. Cu toate că, de fapt, niciunul nu a spus prea multe. Voiau documentul Medici.

— Cum aflaseră despre el?

— Nu sunt sigur. Dar nu ar fi trebuit să spun nimănui despre descoperirea mea. L-am dat, desigur. Când italianul a observat că sigiliul fusese rupt, am fost sigur că mă va ucide. Trebuia să gândesc repede. I-am spus că era rupt atunci când l-am găsit.

— Şi te-au crezut?

— Nu ştiu. Cred că cel care avea pistolul a vrut să apese pe trăgaci, dar britanicul l-a oprit. A spus ceva ce n-am să

uit niciodată: „Am să-i zbor creierii copilului tău dacă spui cuiva despre asta”.

De afară s-a auzit sunetul slab al unei sirene de vapor.

— Şi de ce aţi venit acum aici?

Sporani se uita visător pe fereastră. Trezit din reverie, îşi întoarse privirea obosită spre Jeff.

— Oh, nu mai au cu ce să mă aibă la mână, domnule Martin. Băieţelul meu a crescut, a devenit un bărbat de treabă, dar acum cinci ani a fost ucis într-un accident de motocicletă în Bologna. Iar soţia mea, Sophia, a murit luna trecută. Cancer la sân.

— Îmi pare rău.

— Oh, nu trebuie să-ţi pară rău. Am avut o viaţă fericită toţi trei împreună.

Jeff mai puse nişte cafea în ceşti.

— Deci de ce aţi venit la mine?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Sunteţi, desigur, la curent cu Proiectul Medici, echipa care studiază rămăşiţele pământeşti ale celor îngropaţi în capelă.

— Da.

— Ei bine, am motive să cred că echipa aceea se află în pericol.

— De ce credeţi asta?

— Din cauza a ceea ce tocmai v-am povestit.

— Dar asta s-a întâmplat cu peste patruzeci de ani în urmă...

— Când am auzit prima oară de Proiectul Medici, mi-am exprimat îngrijorarea. Le-am explicat autorităţilor de la Universitatea din Pisa, care finanţează proiectul, că eu cred că cineva sau un grup de oameni nu doreşte ca trupurile să fie deranjate. Nimeni nu m-a ascultat.

— Şi înţeleg de ce trebuie să fi fost sceptici, recunoscu Jeff.

— Într-adevăr. La acea vreme, nu le puteam oferi nimic ca să nu mă creadă doar un nebun.

— Dar aţi vorbit cu echipa?

— De aceea am venit la dumneavoastră, domnule Martin. Profesorul Mackenzie nici măcar nu ar fi de acord să mă primească. Au şi-aşa ziua plină de protestatari – oameni precum Părintele Baggio. Aţi auzit de el?

Jeff dădu din cap afirmativ.

Sporani se uită la el pătrunzător.

— Vechea dumneavoastră prietenă, Edie Granger. De la ea puteţi afla că profesorul Mackenzie este un om arogant, dar trebuie convins să-şi reconsidere munca la capelă.

Jeff şi Edie se cunoşteau de foarte mult timp. Într-

adevăr, ea era cel mai apropiat şi cel mai vechi prieten de-al lui Jeff. Se cunoscuseră la universitate şi, cu toate că de-atunci apucaseră pe căi cu totul diferite, rămăseseră apropiaţi. Când se întâlniseră prima dată, ea era o adeptă a culturii „goth”, în vârstă de optsprezece ani, care dorea să obţină o bursă pentru a studia chimia şi patologia, înainte de a se apuca de un doctorat cu specializare în paleontologie. Prietenii ei glumeau că ea continuă afacerea familiei, căci amândoi părinţii ei fuseseră arheologi.

— L-am întâlnit pe profesorul Mackenzie doar de câteva ori. Îl cunosc mai mult după reputaţie decât direct.

— Da, desigur, paleopatologul vestit în întreaga lume, un nume pe buzele tuturor zilele acestea, cel pe care ziarul *Times* l-a numit „Detectivul de mumii”. Poate că profesorul este o personalitate prea importantă ca să discute cu mine. De aceea am venit la dumneavoastră. Sunteţi singurul care îi poate convinge de pericolul pe care îl au în faţă.

Jeff se uită ţintă la Sporani şi clătină din cap încet.

— Trebuie să vă dezamăgesc, domnule Sporani, dar vă înşelaţi. Nu pot face nimic. În plus, nici nu sunt convins că temerile dumneavoastră sunt justificate.

— Nu sunteţi?

— Păi, nu. Cred povestea dumneavoastră, dar a trecut multă vreme de-atunci. Poate cei doi care au intrat în casa dumneavoastră erau doar hoţi şi au ştiut cum să vă cumpere tăcerea.

— Poate, răspunse Sporani, fixându-l pe Jeff cu privirea. Dar acum un an, înainte ca Sophia să moară şi la scurt timp după ce s-a anunţat planul de deshumare, am primit asta.

Sporani îi înmână lui Jeff un plic. El scoase o singură foaie de hârtie şi citi un mesaj scurt:

OPREŞTE-ŢI PRIETENII. NU DERANJA MORMINTELE FAMILIEI MEDICI. POATE CĂ FIUL TĂU A MURIT, DAR SOŢIA TA ÎNCĂ TRĂIEŞTE.

Mare parte din noapte, Jeff nu putu să doarmă şi înainte de ivirea zorilor era treaz şi îmbrăcat. Tocmai prepara un ibric de cafea atunci când Rose îşi făcu apariţia căscând, cu părul blond ciufulit.

— Este viu! zâmbi el larg, uitându-se la părul ei.

Ea se frecă la ochi.

— Mereu te trezeşti aşa devreme, tată?

— Doar atunci când petrec toată noaptea în cluburi.

Preţ de o clipă, Rose se uită mirată la el, apoi îşi dădu seama că tatăl ei glumea. Când zâmbea, semăna izbitor de tare cu mama ei, se gândi Jeff, şi apoi alungă repede amintirile dureroase. Din hol, o auzi pe Maria băgând ştecherul de la aspirator în priză. Femeia îşi vârî capul pe uşă şi le spuse bună dimineaţa înainte să se apuce de treabă.

— Cel mai mult îmi place oraşul acesta atunci când nu este nimeni prin preajmă, Rose, spuse Jeff şi luă o gură mare de cafea. Un psihiatru ar putea să tragă nişte concluzii alarmante din asta, dar n-am ce face. Îşi trase pe el o jachetă maro. Bea nişte cafea. Am pus şi nişte cornuri în cuptor la încălzit.

— Unde pleci?

— Am nişte treburi de rezolvat.

Jeff ieşi din lift, traversă holul din marmură albă, îi făcu semn cu mâna portarului care moţăia şi ieşi în gangul îngust din spatele clădirii. Când dădu colţul, aproape că se împiedică de cineva aflat în umbră. Omul gemu şi se ridică surprinzător de iute.

— Ah, prietenul meu Jeffrey. Vocea lui avea un accent puternic.

— Dino. Azi nu e ziua ta obişnuită pe aici.

Dino se frecă la ochi.

— Mai schimb şi eu rutina. Mă ţin pe urmele turiştilor, spuse el cu un rânjet strâmb.

Dino trăia pe străzi de când se mutase Jeff în San Marco. În zilele acelea triste când venise la Veneţia şi lăsase în urmă existenţa din Anglia, Jeff se împrietenise cu Dino, luându-l la o cafea şi un sandvici. Acolo, Dino îşi povestise o parte din viaţă. Cum fugise din Kosovo după ce soţia sa şi fiica de vârstă foarte fragedă fuseseră măcelărite. Le îngropase cu mâinile goale şi plecase în Occident doar cu hainele de pe el. Înainte de război, fusese profesor de matematică la Priştina. Acum se întreţinea din cei câţiva euro pe care turiştii americani bogaţi îi aruncau câteodată.

Dino urma o rutină: se arăta la San Marco o dată pe săptămână, după ce trecuse pe la o listă întreagă de puncte turistice în celelalte zile, iar Jeff îi oferea întotdeauna câţiva euro sau îl lua la o cafea. Într-un fel special, împărţeau aceeaşi soartă; amândoi erau exilaţi, oameni care trecuseră dincolo de vălul vieţii normale. Dino era profund religios şi credea din toată inima că îşi petrece ceva timp aici pe pământ şi că îşi va revedea familia într-o lume mai bună. Jeff, ateu convins, îşi păstra pentru el

ideile despre acest subiect, dar credea că simpla existenţă a prietenului său îi era de mare ajutor, ca o amintire permanentă că propria fiică, Rose, era atât de vie şi atât de sănătoasă.

— Uite, Dino, spuse Jeff, şi-i dădu câteva bancnote nou-nouţe. Ia-ţi ceva de mâncare. Trebuie să plec. Vorbim data viitoare, da?

Dino luă banii şi îi scutură mâna lui Jeff.

— Dumnezeu să te aibă în pază! rosti el zâmbind.

O lumină portocalie se desfăcea pe cerul de la răsărit, în timp ce Jeff păşea în Piaţa San Marco, şi umbre lungi se întindeau în *Piazza.* Când ajunse la Torre Dell Orologio, o luă spre Căile Larga şi apoi la stânga, pe Căile dei Speechieri. Locul era pustiu, magazinele, închise. Jeff aproape că-şi imagina că întreaga populaţie de pe Pământ fusese exterminată, iar el, ultimul om lăsat să se plimbe singur prin aceste pasaje. Dar curând traversa Rio di S. Zulian, unde trecu pe lângă o femeie cu un căţel micuţ în lesă. Între buzele de un roşu aprins avea un portţigaret negru, pe care continua să-l ţină între buze chiar şi în timp ce îşi certa câinele pentru că îşi făcuse nevoile pe un stâlp de iluminat. Scrumul cădea pe pietrele caldarâmului. În spatele ei se aflau două femei de vârstă mijlocie, cu tenul

ridat, cu ochii obosiţi. Amândouă arătau mohorâte, cu excepţia şalurilor multicolore trase mult în jos peste sprâncene.

Când ajunse la Rialto, soarele se ridica deja pe cer, transformând apele Marelui Canal într-o paletă de pasteluri. Pe sub pod trecea un *vaporetto* plin de oameni care mergeau deja la muncă. Podul însuşi era şi el gol, părăsit, tricourile cu gondole pictate şi măşti ieftine de carnaval probabil că se aflau în spatele geamurilor cu grilaj.

Oprindu-se o clipă, Jeff survolă priveliştea. O mai văzuse de o mie de ori, dar încă îl mişca adânc. Veneţia, hotărâse el cu mult timp în urmă, era ceea ce îi plăcea să numească „amplificator de emoţii”. Dacă te simţeai fericit, te făcea să te simţi şi mai fericit, iar dacă erai deprimat, te trăgea şi mai jos. Într-un fel sau altul, Veneţia fusese întotdeauna un loc deosebit pentru el şi fosta lui soţie. Veniseră aici imediat după ce se căsătoriseră. Plini de încredere şi pe o piaţă bună, cumpăraseră apartamentul din San Marco. Dar tot aici aflase de infidelitatea lui Imogen.

O lăsaseră pe Rose la Londra cu dădaca şi se urcaseră în avionul de Veneţia pentru o şedere de două nopţi. În seara în care sosiseră se duseseră direct la The Danieli ca să ia

cina. Era ceva extravagant, dar pe-atunci Jeff se bucura de viaţa de lux cu care începuse să se deprindă. Întorcându-se apoi pe jos pe Riva Degli, intraseră în piano barul de la Monaco, iar Imogen îi mărturisise că se întâlnea cu altcineva. Dimineaţa următoare, ea luase avionul înapoi spre Anglia, dar el alesese să mai rămână o vreme. Avea nevoie de timp să reflecteze, să încerce să se obişnuiască cu ceea ce tocmai aflase.

Singur şi trădat, pentru el Veneţia se transformase într-un oraş al fantomelor. Descoperi că pierde contactul cu realitatea. Zăcea în pat în apartamentul lor şi îşi cerceta mintea şi sufletul, într-un efort de a descoperi unde greşise.

Se autocompătimea, desigur, dar cel mai mult era îngrijorat pentru Rose şi furios pe Imogen pentru că distrusese familia. Se mâniase, iar asta îl făcuse stoic şi se surprinsese cât de neînduplecat putea fi. Întorcându-se în Anglia, depusese imediat actele de divorţ şi îşi anesteziase toate sentimentele pe care le nutrise vreodată pentru perfida lui soţie.

Uneori se întreba dacă fusese o idee bună să se întoarcă în oraşul în care lumea lui se destrămase. Dar iubea prea mult acest loc ca să-l părăsească. Nu putea să dea vina pe

Veneţia pentru ceea ce-i făcuse soţia. În primele zile, la scurt timp după divorţ, îşi petrecuse nopţile plimbându-se prin labirintul de străduţe goale şi ascultând Samuel Barber sau Tom Waits la iPod şi întrebându-se dacă va mai putea vreodată să fie fericit.

Cea mai veche prietenă a lui, Edie, îl ajutase să se adune. Îşi luase liber de la serviciu ca să stea la Veneţia cu el. Îl târâse prin restaurante, îl silise să vorbească şi să renunţe la băutura pe care prea repede şi-o turna pe gât. Legătura dintre ei devenise mai puternică decât până atunci. Jeff ştia că lui Edie nu-i păsa de Imogen. Edie nu spusese niciodată nimic rău despre fosta lui soţie, dar o cunoştea pe Edie atât de bine încât uneori aproape că erau telepatici. Imogen era cu siguranţă geloasă pe relaţia lor, dar era o gelozie greşită. Edie era draga lui prietenă, aveau o relaţie mai degrabă fraternă; Imogen în schimb era soţia lui, pe care o iubise o vreme.

Gândul la Edie îl făcu să-şi amintească de seara precedentă şi de persoana ciudată a lui Mario Sporani. Omul credea că Jeff ar fi putut să discute cu Edie, care să-l influenţeze pe Carlin Mackenzie, convins fiind că echipa care lucra la Capela Medici se afla în pericol. Bătrânul plecase la scurt timp după ce îi arătase biletul bizar,

refuzând oferta de a rămâne să înnopteze acolo. Jeff îi promisese cu jumătate de gură că se va gândi dacă o va suna pe Edie. Sporani avea să rămână la Veneţia încă două zile şi Jeff fusese de acord să se întâlnească din nou cu el ca să bea o cafea. Acum nu ştia ce să creadă. Nu-şi putea reţine îngrijorarea în ce o privea pe Edie, însă oare nu era doar o prostie? Numai fanaticii religioşi credeau că era ceva în neregulă în a deranja corpurile familiei Medici. Cu siguranţă, Sporani era un dezaxat, un fantezist. Poate că pierderea familiei îi luase minţile.

Coborî pe partea de nord a Rialto, apoi o luă imediat la dreapta în piaţa de peşte, Mercato del Pesce. Îi plăcea foarte mult acest loc, îi plăcea chiar şi mirosul înţepător al peştelui eviscerat de oameni în halate albe şi cizme de cauciuc. La tarabe vedea tăvi pline de bucăţi de calamar; crabi, cu cleşti ridicaţi în aer, încercând să prindă ceva ce nu vor găsi niciodată, şi ton întreg Ştampilat cu numele negustorului de peşte care îl va felia ca să hrănească treizeci de familii. În spatele tejghelelor cu peşte se aflau rânduri întregi de tarabe cu fructe şi legume proaspete şi, alături de ele, standuri cu flori, o paletă formată din toate culorile în toate nuanţele.

Lui Jeff îi plăcea foarte mult să gătească, iar acesta era

locul lui preferat unde putea găsi produse proaspete. Vânzătorii îl strigau toţi pe numele mic. Glumeau cu el şi, în ultimul an, îl învăţaseră o comoară de expresii colocviale şi obscene.

Se plimba încet printre tarabe, alegând cel mai bun peşte pe care îl putea găsi, file de păstrăv care ştia că-i va plăcea lui Rose. Apoi castraveciori, vinete, ciuperci şi cartofi tari, proaspeţi. Cincisprezece minute mai târziu, terminase deja cu cumpărăturile şi ducea două pungi de plastic pline cu tot ce avea nevoie ca să gătească diseară.

Când plecă din piaţă, ziua îşi intrase pe deplin în drepturi. Acum erau o mulţime de oameni în jur, iar lumina se transformase din clarobscurul ambiental de mai devreme, într-o strălucire de dimineaţă adevărată. Era timpul pentru o cafea şi poate şi pentru un aperitiv.

Lăsând sacoşele de plastic lângă o masă, Jeff chemă un chelner şi-i spuse ce dorea. Apoi observă televizorul din colţul îndepărtat, sus pe o etajeră de lemn. Era pe un canal de ştiri cu sunetul dat la minimum. Se vedea un tanc care explodează şi chipurile unor soldaţi abia ucişi. Apoi crainicul din studio rosti cuvinte aproape neauzite, înainte ca imaginea să se schimbe. Sosi chelnerul cu cafeaua şi doi biscuiţi pe farfurie. Jeff îşi întoarse privirea spre

televizor, unde acum se vedea o bandă colorată pe partea de jos a imaginii pe care scria: CAPELA MEDICI, FLORENŢA. Deasupra, imaginea înfăţişa o încăpere prost iluminată. Îşi dădu repede seama că era cripta capelei. Apoi imaginea se dizolvă, înlocuită de capul împuşcat al profesorului Carlin Mackenzie.

Lui Jeff i se puse un nod în stomac. Tocmai se pregătea să-i spună chelnerului să dea volumul televizorului mai tare, dar deja imaginea de pe ecran dispăruse, înlocuită de cea a Downing Street. Băgă mâna în buzunar şi-şi scoase telefonul. Apăsând butoanele, în timp ce mintea îi acţiona ca un pilot automat, găsi pagina serviciului de internet al BBC. Dădu din nou clic pe „Ştirile de ultimă oră” şi scană raportul scurt. Abia când termină de citit ultimul rând îşi dădu seama că îi tremurau mâinile.

Capitolul 4

Florenţa, 4 mai 1410

Cosimo de Medici îşi studie chipul în oglinjoara din dormitor. Era un tânăr urât şi el ştia asta. Nu avea cârlionţii blonzi ai celui mai bun prieten al său, Ambrogio Tommasini; şi nici nu se putea lăuda cu nasul plăcut al acestuia, cu ochii mari, căprui, uneori de neînţeles, cu gene lungi. Faţa lui Cosimo era o alcătuire ciudată de trăsături nepotrivite, o bărbie proeminentă, buze subţiri şi un nas lipsit de fineţe. E drept că ochii săi erau mari şi aveau o formă frumoasă, dar erau de mărimi uşor diferite şi aşezaţi asimetric de o parte şi de cealaltă a nasului. Chiar dacă abia intrase în cel de-al douăzeci şi doilea an de viaţă, avea părul subţire şi rar, iar pielea îi era palidă. Dar apoi zâmbi uşor şi înfăţişarea i se schimbă numaidecât. Era tot urât, dar în privire îi apăru o strălucire nouă, iar ridurile de la capătul ochilor îl făceau să pară cu zece ani mai în vârstă, dar îi ofereau şi căldură. Se simţea în largul lui cu chipul care îl privea din oglindă şi în acel moment nu ar fi schimbat înfăţişarea lui stranie cu frumuseţea redutabilă a lui Ambrogio. Luându-şi din pat

lucco, pelerina lungă până la glezne de culoare roşu aprins, pe care o purta în fiecare zi, îşi strecură braţele pe mâneci, lăsând materialul să-i cadă în falduri pe lângă încheieturi. O clipă mai târziu se îndrepta spre uşă.

Era linişte de-a lungul coridorului şi în jos, pe scările de piatră în spirală, însă când ajunse în hol, Cosimo auzi vocile oamenilor care treceau pe drum şi tropotul copitelor pe pietriş.

Cosimo îşi găsi mama, pe Piccarda, stând în salonul aflat aproape de partea din faţă a casei. Perdelele fuseseră trase larg într-o parte, iar razele soarelui pătrundeau în încăpere printre storuri, aruncând urme galbene pe podea. Fratele său în vârstă de şase ani, Lorenzo, se juca cu una dintre pisici. Olomo, sclavul negru care venise de curând de la Lisabona, strângea cenuşa din vatră într-un ciubăr de lemn plin. În timp ce freca energic cu o perie urmele de cenuşă, se chinuia să alunge o pisicuţă alb cu cafeniu care îşi propusese să demoleze şi să împrăştie grămada de pudră cenuşie atât de grijuliu adunată din grătarul şemineului.

— Trebuie să mă întâlnesc cu tata la ora opt, îi spuse Cosimo mamei sale.

— Dar micul dejun, Cosi?

— Am să mă opresc să iau nişte pâine pe drum. Am întârziat, spuse el şi-şi sărută mama pe obraz.

Lorenzo îşi văzu fratele şi veni în fugă la el. Cosimo îi ciufuli părul. Apoi, ridicându-l sus în aer, îl răsuci.

— Nu uita de jocul nostru cu mingea mai târziu, Cosi. Nu uita că mi-ai promis, exclamă Lorenzo printre chicoteli.

— Cum aş putea să uit o promisiune atât de importantă? îl puse pe fratele său înapoi pe covor, îl sărută pe creştet, îi făcu semn cu mâna mamei şi plecă.

Familia Medici locuia într-o casă mare, dar mai degrabă simplă din *Piazza* del Duomo, iar ferestrele din faţă de la etajul de sus ofereau o privelişte spectaculoasă asupra oraşului, spre Ponte Vecchio. Prim-planul era dominat de uriaşul dom, încă neterminat, iar în depărtare se vedea Catedrala Santa Maria del Fiore, închisă într-o carcasă de schele de lemn.

Deja era aglomeraţie pe străzile din apropiere de Duomo. Ieşind în piaţă, Cosimo ocoli repede un bărbat care trăgea un căruţ încărcat cu legume şi o luă spre sud, pe Via dei Calzaiuoli, spre râu şi spre cartierul financiar, aflat pe Via Porta Rossa, acolo unde tatăl său, Giovanni di Bicci, pusese bazele băncii Medici, cu treisprezece ani în urmă. În aer pluteau tot felul de izuri: mirosul de tanin al

tăbăcăriilor şi duhoarea de peşte stricat, combinate cu aroma pâinii care se cocea. Însă Cosimo era aproape în totalitate indiferent la mirosuri. Se născuse doar la câţiva metri de aici, într-o zi în care aceleaşi miasme se ridicau în aer. Pentru el erau la fel de naturale precum cerul fără nori de deasupra turnurilor, precum acoperişurile cu şindrilă sau piatra caldarâmului de pe străzile de la picioarele sale.

Ridicând privirea, văzu o siluetă feminină impozantă scuturând un cearşaf înainte de a-l întinde pe o sârmă de rufe de deasupra balconului. Din casă se auzeau ţipete de copii, zgomot de obiect spart şi apoi un adult care îi certa pe copii. Cosimo zâmbi pentru sine însuşi şi merse mai repede; era deja în întârziere.

După câteva sute de metri zări râul care sclipea în soarele dimineţii şi chiar în faţă se afla Ponte Vecchio, cu dughenele şi casele ei înghesuite, tăbăcării, marochinării şi câteva măcelării. Podul era deja aglomerat de oameni care se tocmeau pe preţul unei pungi frumoase de piele sau pe o halcă de carne de căprioară. Pe râu se apropia de chei o barjă mică, iar un băiat cu o pălărie neagră de fetru şi cu nişte ciorapi lungi foarte rupţi se aplecă înainte la prora şi aruncă frânghia, legând-o cu pricepere la locul de ancorare de la prima încercare. Băiatul strigă ceva de

nedesluşit la bărbatul de la cârmă şi apoi alergă la pupa să asigure acel capăt al bărcii.

Cosimo o luă la dreapta pe Via Porta Rossa şi numaidecât dădu cu ochii de faţada grandioasă a băncii. Un grup nu foarte numeros de oameni mişuna pe acolo, ca în fiecare zi. La mese mici de lemn acoperite cu postav verde şedeau bărbaţi îmbrăcaţi în haine negre, închise până la gât. În jurul fiecărei mese era adunată o mică mulţime, lucru care făcea dificil pentru cei din faţă să discute cu oficialii care stăteau jos. Pe mese se vedeau pene şi călimări cu cerneală, grămezi de bancnote şi grămăjoare micuţe de monede. Lângă fiecare masă se afla un străjer înarmat cu câte o suliţă, uitându-se la feţele nerăbdătoare care jinduiau după ceva acţiune.

Cosimo trecu pe lângă mese şi clienţii adunaţi acolo, urcă cele şase trepte de piatră din faţa băncii, făcu un semn cu capul spre străjerii de la uşă şi fu poftit în holul somptuos de la intrare.

Înăuntru era răcoare. Paşii lui răsunau pe pardoseala de piatră bine netezită. Pe fiecare parte se aflau şi mai multe mese, acestea erau mai mari, iar siluetele bine îmbrăcate care prezidau acolo păreau mai importante decât cele care făceau acelaşi lucru afară. Cosimo trecu printre mese fără

să arunce nicio privire spre clienţi şi urcă alte câteva trepte spre mezanin. Acolo o luă la dreapta şi merse pe un coridor până ajunse la două uşi de lemn. Ciocăni la uşă, dar pentru că nu primi răspuns, mai bătu o dată.

— Cine este?

— Fiul tău, tată.

— Intră.

Cosimo împinse uşa şi pătrunse într-o încăpere spaţioasă, cu tavanul scund, goală, cu excepţia unui birou masiv de lemn şi a două scaune, unul mare în spatele biroului şi altul mai mic în faţa lui. Tatăl lui Cosimo, Giovanni di Bicci, venea spre el, cu braţele întinse. Purta uniforma breslei sale, o robă şi o bonetă roşie.

— Vino, fiule, spuse el, cu vocea caldă şi amabilă. Ai mâncat? Să-ţi aduc ceva?

Cosimo îl studie pe tatăl său. Împlinise de curând cincizeci de ani, dar părea mai în vârstă, mai trecut. Avea un chip ciudat. Ca şi la fiul său cel mare, nu era deloc armonios; fiecare trăsătură era oarecum nepotrivită, creând o asimetrie cu totul neatrăgătoare. Însă ochii negri cu privire pătrunzătoare ai lui Giovanni, îngrijorarea dintre sprâncene, linia maxilarului, toate exprimau cu o neobişnuită claritate aspecte diferite ale caracterului său.

— Nu, mulţumesc, tată, răspunse Cosimo şi, în timp ce Giovanni se retrăgea în spatele biroului, tânărul luă celălalt scaun. Cu palmele în poală, se uita cu curiozitate la tatăl său, aşteptând ca acesta să vorbească.

Giovanni avea un bol cu fructe pe jumătate terminat pe birou în faţa lui. Aşezase bolul peste un vraf de hârtii şi sucul sărise pe ceea ce lui Cosimo i se păreau a fi documente oficiale de vreun fel sau altul. Înainte să vorbească, Giovanni înfipse o furculiţă de argint într-o felie de portocală şi duse fructul zemos în gură, ştergându-şi barba cu dosul palmei.

— Cred că te întrebi de ce te-am chemat azi aici, Cosimo, spuse el încet, fixându-şi fiul cu ochii lui negri. Aplecându-se înainte, luă o bucată de pară verde cu furculiţa.

— Păi, mi-am terminat studiile acum două săptămâni, tată. Îmi imaginez că vrei să vin să lucrez la bancă.

Giovanni zâmbi cu căldură.

— Mă faci să par un balaur. Doar două săptămâni de când ţi-ai terminat studiile şi gata, luat în sclavie!

Cosimo îi întoarse zâmbetul, dar nu se simţea în largul lui. Putea taică-su să facă glume în legătură cu asta, dar el ştia că vremea libertăţii sale se apropia de sfârşit şi că era

pe punctul să piardă pentru totdeauna viaţa de studiu şi contemplare de care se bucurase până atunci.

— De fapt, am nişte veşti care cred că îţi vor face plăcere.

— Da?

— Am aranjat să începi un tur al sucursalelor băncii noastre.

— Un tur?

— Da. Evident, nu la toate cele treizeci şi nouă de bănci, dar o excursie care îţi va permite să vizitezi sucursalele din Italia. Adică vei merge la Genova, Veneţia şi Roma. Va fi un mod minunat pentru tine de a afla mai multe despre afacerea Medici.

Cosimo se prefăcu a aprecia gestul, însă începea să-i piară buna dispoziţie.

— Pari neplăcut surprins, Cosi.

Cosimo se uita în gol, întrezărindu-şi noua viaţă, cariera dinainte planificată.

— Cosimo?

— Scuze, tată. Da, un tur.

— Am spus că pari neplăcut surprins.

Cosimo făcu o pauză cam lungă înainte de a răspunde. Era clar că orice ar spune nu va putea decât să complice

lucrurile.

— Nu sunt neplăcut surprins, tată, ci doar mă simt puţin... păi... puţin zorit de la spate.

Giovanni lăsă furculiţa în bol şi se rezemă de spătarul scaunului. Din nou îşi fixă fiul cu privirea sa pătrunzătoare. Cosimo ştia că tatăl său era un om bun şi grijuliu. Ştia că toţi cei care făceau afaceri cu el îl respectau şi îl admirau pe acest bărbat care îşi depăşise originea modestă, pentru a deveni unul dintre cei mai de succes bancheri din Italia. Dar Cosimo mai ştia şi că tatăl său avea o voinţă de fier şi că nu se lăsa până nu realiza ceea ce-şi propunea. Credea că ştia ce era cel mai bine pentru familia lui şi pentru viitorul dinastiei căreia îi pusese bazele. Cosimo se bucurase de libertatea şi de exuberanţa tinereţii, dar acum venise timpul să-şi asume povara grea a maturităţii şi a responsabilităţii. De fapt, Giovanni nu era întru totul de acord cu grupul de Prieteni pe care Cosimo îi adunase în jurul său în ultimul an sau doi. Pentru el, figuri precum Ambrogio Tommasini sau celălalt individ de care fiul său părea foarte legat, Niccolo Niccoli, emanau un iz distinct de rebeliune. Giovanni nu prea agrea multe dintre ideile umaniste ale noii generaţii.

— Cred că este timpul, Cosimo. Este timpul ca tu să

preiei rolul care ţi-a fost pregătit. Eşti un Medici, eşti fiul meu cel mare. Ţi-ai dovedit valoarea ca student, acum trebuie să începi să arăţi lumii celelalte numeroase calităţi ale tale.

— Dar, tată, sperasem...

— Voiai să-ţi petreci vara în grădinile plăcerii cu prietenii tăi, lăsând timpul să treacă pe lângă voi?

— Nu lăsându-l să treacă, tată, ci în discuţii şi dezbateri. Cu siguranţă...

— Fiul meu, ripostă Giovanni, ţinându-şi cumpătul, dar gata să izbucnească. Înţeleg aceste impulsuri. Şi eu am urcat pe culmile cunoaşterii odinioară, la fel ca tine acum, dar responsabilităţile s-au abătut repede asupra mea şi, trebuie să spun, după treizeci de ani, nu regret calea pe care am apucat-o. Nu-ţi doreşti o soţie, familie? Nu-ţi doreşti independenţă şi să joci un rol important în creşterea afacerii familiei... această bancă importantă? Am crezut că da.

Cosimo ştia că tatăl său îl manipula şi nu-şi făcea iluzii în legătură cu cine va câştiga această dispută. Dacă ar fi trebuit să discute despre importanţa literară a lui Dante la un pahar de vin, ar mai fi avut o şansă, dar pe acest subiect şi împotriva voinţei de fier a tatălui său, se simţea

ofilit, ca o floare în ger.

— Cu siguranţă, tată. Doar am crezut...

— Atunci, foarte bine, voi face toate preparativele necesare. Giovanni se ridică şi se apucă să aranjeze hârtiile de pe birou. Cred că vei găsi această experienţă absolut minunată, fiule.

Capitolul 5

Londra, iunie 2003

Sean Clifton, specialistul în Renaştere timpurie de la Sotheby’s, coborî cu liftul de siguranţă în seifurile de sub birourile casei de licitaţii Mayfair. Urmându-l pe gardian în tăcere de-a lungul coridorului bine iluminat, ajunse la uşa încăperii cu documente controlate termic şi aşteptă până când fu introdus în dispozitivul de securitate numărul său. Apoi, gardianul îi ceru să-şi treacă laptopul şi servieta prin dispozitivul de verificare înainte de a deschide uşa grea de oţel, pentru a-l lăsa pe Clifton să se apuce de treabă.

Odată ajuns înăuntru şi singur, Clifton se relaxă şi se pregăti pentru munca ce îl aştepta. Treaba lui consta adesea în a autentifica şi a estima valoarea unor manuscrise vechi. În faţa lui pe masă se afla o descoperire unică, o colecţie recent găsită de suluri rare, aparţinând umanistului renascentist Niccolo Niccoli.

Înainte de a începe, Clifton îşi puse o pereche de mănuşi albe de pânză de in, tuşi încetişor şi se aşeză pe scaun. Apoi examină colecţia. Era împărţită în două. La stânga, un teanc de hârtii nelegate, disparate, la dreapta un set de

hârtii răsucite, legate cu o Panglică subţire roşie. Se aplecă, lăsă la o parte hârtiile disparate şi începu să desfacă uşor primul dintre sulurile de hârtii rulate cu grijă.

Era linişte deplină. Nu se auzeau decât respiraţia sa, foşnetul hârtiilor şi hârşâitul scaunului când îşi schimba poziţia sau, ocazional, sunetul scos de tastatura laptopului, în timp ce-şi scria raportul privind arhiva Niccoli, estimând valoarea pentru licitaţie.

Trebuia să citească încet, scrisul de mână era neobişnuit, iar pe alocuri abia lizibil. Parcursese şase pagini de text mărunt şi începuse să se cufunde încet în lumea aceea veche de şase sute de ani şi în gândurile unuia dintre cei mai aventurieri călători ai secolului al cincisprezecelea, când avu o revelaţie. Mai târziu, îşi aminti despre asta ca despre o mişcare cu încetinitorul a unui moment extrem de important. Colecţia consta în trei volume de jurnale, scrise de mână şi datate 1410, în care Niccolo Niccoli povestea în detaliu experienţa unei călătorii de la Florenţa spre est, în Macedonia. Era o aventură plină de culoare, dar călătoria în sine nu părea să aibă un scop clar. Apoi, întorcând pagina, Clifton tresări. Se opri o clipă confuz, apoi începu să citească cât putea de repede.

Parcă autorul se plictisise dintr-odată de propria poveste

şi schimbase brusc viteza. Sau poate alunecase într-un delir şi începuse să descrie o fantezie. Era ceva absolut extraordinar. Niccoli era vestit pentru raţionalismul său şi pentru devotamentul faţă de artă. Deci ce putea fi cu toată nebunia asta? Oare omul îşi pierduse minţile temporar? Ceea ce începuse dintr-odată să descrie nu avea nicio legătură cu realitatea secolului al cincisprezecelea.

Surpriza dură doar câteva momente înainte de a fi înlocuită de o emoţie cu mult mai puternică, pe care Clifton nu şi-o imaginase niciodată. În cei cincisprezece ani de când lucra cu documente nepreţuite şi antichităţi nemaivăzute până atunci, nu fusese nici măcar o singură dată tentat să se abată de la norme. Dar acum, uitându-se la aceste pagini extraordinare, se simţi absolut copleşit.

Întinse mâna spre scannerul ataşat de laptopul său şi îl trecu repede peste toate paginile din faţa lui, stocând informaţia pe disc. Fără să se gândească o clipă la ceea ce făcea, puse documentele la loc, închise calculatorul şi părăsi încăperea. Când ieşi din camera din subteran, Clifton trecu prin filtrul de securitate cu raze X, îl urmă pe gardian la suprafaţă şi părăsi clădirea, năucit de entuziasm şi nerăbdare.

Capitolul 6

Veneţia, în prezent

Trenul de după-amiază spre Florenţa era foarte aglomerat, iar Jeff avusese noroc că găsise un loc, chiar şi la clasa întâi. Înghesuit la fereastră de o doamnă uriaşă care avea loc lângă el, lângă culoar, Jeff contempla priveliştea câmpenească de afară. Maria fusese bucuroasă să aibă grijă de Rose, iar Jeff îi promisese că o să se revanşeze faţă de fiica sa la întoarcere; voia să se întoarcă la Veneţia a doua zi.

Chiar dacă îl întâlnise pe Mackenzie doar de două sau de trei ori, tot îi venea greu să creadă că murise. N-o mai văzuse pe Edie de aproape trei luni. Ea promisese că avea să-l viziteze la Veneţia, acum, că lucra aşa de aproape de el, la Florenţa, dar era mereu prea ocupată, iar el nu voia s-o deranjeze. Dar această veste, combinată cu ceea ce aflase de la misteriosul Mario Sporani îl convinseseră să facă ceva. Îi telefonase imediat şi acum iată-l în primul tren spre Florenţa.

Ştia că Mackenzie era un personaj dificil, cu mulţi duşmani şi prea puţini prieteni adevăraţi. Era respectat

pentru cunoştinţele lui şi pentru experienţa uriaşă, dar mulţi dintre colegii săi îl considerau un individ extrem de egoist, care credea puţin prea mult în propria publicitate. Cu siguranţă nu era prea popular printre alţi oameni de ştiinţă, însă lui Jeff îi venea greu să creadă că ar fi putut fi ucis pentru aceste nepotriviri de caracter.

Deschise *Corriere della Sera* pe care îl cumpărase la gară şi, pe pagina a treia, dădu peste o ştire despre crimă. Mackenzie fusese strangulat. Unul dintre membrii echipei sale îi găsise trupul în dimineaţa zilei precedente în jur de ora 8 dimineaţa. Poliţiştii din Florenţa erau zgârciţi cu detaliile, aşa cum era de aşteptat. Jeff observă alături de ştire un articol despre grupul fanatic Lucrătorii întru Domnul, care protestaseră la Capela Medici încă de la sosirea echipei lui Mackenzie. Îl citi cu mare interes.

FLORENŢA, 17 FEBRUARIE

Odată cu anunţul şocant privind uciderea unuia dintre cei mai cunoscuţi oameni de ştiinţă din lume, profesorul Carlin Mackenzie, poliţia florentină a luat măsuri ferme împotriva organizaţiei Lucrătorii întru Domnul. Se împlinesc trei luni de când acest grup condus de charismaticul şi în acelaşi timp controversatul preot

dominican părintele Giuseppe Baggio picchetează zilnic Capela Medici, însă ieri-dimineaţă manifestanţilor li s-a cerut să se împrăştie. Potrivit unor informaţii oficiale, părintele Baggio şi-a îndemnat simpatizanţii să ignore cererea poliţiei de a părăsi locul, lucru care a condus la intervenţia imediată a autorităţilor. Din fericire, grupul nu a mai făcut alte eforturi de a se opune, iar protestatarii au fost escortaţi de-acolo, în vreme ce părintele Baggio a fost reţinut pentru interogatoriu. Preotul a părăsit sediul poliţiei ieri, înainte de prânz, dar a refuzat să discute cu reporterii adunaţi afară, pretinzând că va vorbi numai cu reprezentanţii unei reviste catolice locale, *The Voice.*

Părintele Baggio şi grupul său au susţinut vehement că trupurile familiei Medici nu trebuie să fie deranjate. Liderul grupului a declarat de curând pentru revista *The Voice:* „Cred că profesorul Mackenzie şi grupul său îşi riscă sufletele făcând această lucrare nedumnezeiască. Ei lucrează pentru Diavol şi vor plăti pentru păcatele lor.

Părintele Baggio este cunoscut pentru răbufnirile sale de fundamentalism şi există voci care pretind că remarcile şi protestele sale extremiste i-au atras critici din partea superiorilor. Preotul spune foarte răspicat oricui stă să îl asculte că el se vede ca un Savonarola contemporan,

clericul dominican care s-a aflat la conducerea Florenţei pentru scurt timp la sfârşitul secolului al cincisprezecelea, înainte să fie ars pe rug în *Piazza* della Signoria, în 1498. Baggio nu face un secret din ambiţia sa, aşa cum a numit-o el însuşi, „de a purifica Italia modernă de forţele demonice”. În ultimii ani, a protestat împotriva grupurilor de homosexuali, a atacat televiziunea locală pentru transmisiunile de ceea ce el numeşte „pornografie” şi, cel mai cunoscut dintre toate, el, împreună cu un grup de susţinători au eşuat în încercarea de a vandaliza câteva piese ale unei recente expoziţii retrospective a lui Robert Mapplethorpe. Acum, când un om pe care Baggio îl acuza că „lucrează pentru Diavol” a fost ucis în propriul laborator la numai câţiva metri de locul unde protestau Lucrătorii întru Domnul, anumite persoane încep să arate cu degetul acuzator spre organizaţia lui Baggio.

Ieşind odată cu mulţimea din Stazione di Santa Maria Novella, Jeff se opri şi îşi aruncă privirea prin holul gării, un loc mai degrabă murdar şi urât, cu o casă de bilete cenuşie într-o parte şi un şir de gherete cu ziare de cealaltă parte. Era o gară care nu oferea nici cea mai mică idee despre splendorile vechiului oraş din spatele ei. O

văzu pe Edie în aceeaşi clipă când şi ea îl zări pe el.

Se îmbrăţişară, iar Jeff simţi că parcă ea nu ar mai fi vrut să-i dea drumul. Când se desprinseră, Jeff observă că încerca să pară curajoasă.

— A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut, spuse ea simplu.

Jeff o urmă afară, spre parcare. Îşi aruncă geanta în portbagajul micuţului Fiat al lui Edie şi se strecură pe locul din dreapta.

— Doamne, ce mă bucur să te văd, îi zâmbi Jeff lui Edie, în timp ce aceasta conducea maşina pe aleea îngustă de la gară şi apoi pe şosea.

Era foarte aglomerat, străzile erau înţesate de maşini. Edie se îndreptă spre Via Sant Antonino. Jeff se uita la clădirile vechi, la muncitori şi turişti, la vânzătorii ambulanţi şi la comercianţi, la amestecul pestriţ de activitate umană care se desfăşura în Florenţa, cu mici schimbări, de mai bine de o mie de ani.

— Cred că este foarte greu, spuse Jeff.

— Multă lume îl dispreţuia pe unchiul meu şi, să fiu cinstită, chiar era uneori extrem de nesuferit, dar ceea ce s-a întâmplat a fost groaznic.

— De ce nu m-ai sunat?

— Am vrut să te sun, de mai multe ori, dar nu ştiu... Nu credeam că mă poţi ajuta şi nu voiam să te îngrijorezi degeaba. În plus, am fost reţinută la secţia de poliţie împreună cu avocatul meu până târziu aseară. Poliţia a interogat întreaga echipă cel puţin o dată şi niciunul dintre noi nu are voie să părăsească Italia până când nu se termină ancheta.

Edie parcă maşina într-un spaţiu din spatele Capelei Medici şi apoi îl conduse în clădire, printr-o uşă laterală. Jeff o urmă în jos Pe scări, până în camera funerară. Luminile erau stinse şi era linişte. Într-o încăpere de lângă cea principală, văzură un bărbat care îşi scotea încet halatul de laborator.

— L-ai cunoscut pe Jack Cartwright? întrebă Edie.

Cartwright îi întinse mâna lui Jeff.

— Mă bucur să te revăd, spuse el, mai degrabă scorţos.

Jeff se uită mirat la el.

— Ne-am cunoscut la cea de-a treizecea aniversare a lui Edie... la Londra.

— Ah, da, da, desigur! răspunse Jeff. A trecut atâta timp de-atunci.

Zâmbi spre Edie, cam forţat. Ea îi întoarse un zâmbet fals. Sincere condoleanţe, adăugă Jeff serios. Jack

Cartwright, un bărbat pe la patruzeci de ani, era un apreciat specialist în studiul mostrelor de ADN vechi. Deşi foarte admirat în cercurile academice, de ani de zile trăia în umbra tatălui său vitreg.

— Mulţumesc. Moartea lui ne-a afectat pe toţi foarte tare.

Cartwright avea o voce puternică, sonoră şi o înfăţişare caldă, amabilă. Îşi luă haina dintr-un cui şi începu să se îmbrace.

— Acum, mă tem că trebuie să fug. Am o întâlnire la universitate. Sper să ne vedem mai târziu, Jeff.

Edie se întoarse spre Jeff şi îi puse o mână pe braţ.

— Vino în laborator, hai să stăm jos.

Ea trase un scaun pentru Jeff şi se aşeză la rândul ei pe altul.

— Ai spus la telefon că ai să-mi zici ceva important.

— Aseară am primit vizita unui bătrân care mi-a spus că încercase să-l avertizeze pe Mackenzie că este în primejdie.

Edie oftă şi scutură uşor din cap.

— Presupun că vorbeşti despre domnul Sporani?

Jeff aprobă din cap.

— A venit şi aici de câteva ori. Este convins că a găsit un

artefact al familiei Medici cândva, în anii şaizeci. Dar nu are nicio dovadă de niciun fel.

— Mi-a povestit că a fost vizitat de nişte persoane care i-au ameninţat familia. Iar el chiar a fost custode aici, nu-i aşa?

— Da, până acum vreo cinci ani. Ca să fiu sinceră, Jeff, cred că e puţin dus cu pluta.

Dintr-odată, Jeff se simţi ridicol.

— Trebuie să recunosc, Sporani m-a impresionat destul de mult, admise el. Credeam că spusele lui au ceva noimă.

Edie îi luă mâinile într-ale sale.

— Apreciez foarte mult grija ta, îl asigură ea. Apoi se ridică şi adăugă: Acum, că eşti aici, nu ai vrea să-ţi arunci o privire?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Edie îl conduse în criptă.

— Sunt patruzeci şi patru de membri ai familiei Medici îngropaţi aici, spuse ea. Chiar înainte să moară Carlin... adică să fie ucis, începuse să cerceteze cadavrul unui bărbat despre care unchiul meu credea că este Cosimo cel Bătrân. Arătă spre o masă pe care un sac de plastic acoperea un obiect ridicat.

— Credea?

— E o poveste lungă.

— Mai lucrezi aici?

— Eu şi Jack ne-am întors azi-dimineaţă devreme. Cred că te ajută dacă îţi ţii mintea ocupată. Ceilalţi sunt liberi să nu vină, dacă nu vor.

Jeff aruncă o privire în încăperea care fusese biroul lui Mackenzie.

— Poliţia aproape că a golit biroul, spuse Edie.

Computerele dispăruseră, ca şi multe dosare care se aflaseră înainte pe etajerele de lângă birou. Hârtiile rămase pe biroul răposatului profesor fuseseră aranjate în grămezi ordonate.

— Ai vreo idee despre ce e vorba cu toată nebunia asta? întrebă Jeff şi se aplecă asupra unei mese goale de disecţie, chiar lângă uşa de la intrarea spre biroul lui Mackenzie. El îi surprinse ceva ciudat în expresie. Ştii ceva.

— Unchiul meu primise cel puţin o ameninţare cu moartea, spuse ea simplu.

— Când?

— Prima a fost acum câteva săptămâni. Nu ştia că am aflat, dar nu prea îmi scapă lucrurile pe-aici. Eram în biroul lui, căutam un raport de laborator, când am dat peste un

bilet. Un mesaj din acela ridicol, cu literele tăiate din ziare. Un nenorocit de clişeu! spunea ceva de genul: „Opriţi munca sau... sau vor fi consecinţe”.

— Deci când a venit Sporani?

— Păi, nu puteam să uit că am văzut biletul.

— Nu, chiar aşa. Probabil că eşti speriată de moarte!

— Sunt.

— Jack ştie de asta?

— Eu şi cu el n-am fost niciodată prea apropiaţi şi n-am putut să spun nimic despre bilet, ar fi crezut că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ce spune poliţia?

— Nu prea multe, de fapt. Una dintre asistentele de la laborator are un frate în poliţie şi am aflat câte ceva de la ea. Ei bănuiesc că a fost pur şi simplu o crimă întâmplătoare. Nu prea avem o securitate adevărată aici, aşa cum poţi vedea.

Se uită în ochii ei.

— Totuşi, e mai mult de-atât, nu-i aşa?

— Da, spuse ea încet şi îi povesti despre obiectul pe care îl găsiseră în interiorul corpului cu doar câteva ore înainte ca Mackenzie să fie ucis şi cum acesta dispăruse.

— Şi ai povestit poliţiei despre asta?

— Desigur. Dar nu înseamnă nimic pentru ei. N-am avut timp să analizăm cum se cuvine artefactul şi părea să nu aibă nicio caracteristică.

— Părea?

Oftă.

— Unchiul meu m-a sunat târziu, în seara în care a murit. Eu eram la o ceremonie la Pisa. Mi-a lăsat un mesaj pe telefonul mobil, pe care l-am găsit abia în dimineaţa următoare, imediat după ce m-a sunat Jack să-mi spună că murise Carlin. Ultima oară când l-am văzut pe unchiul meu în viaţă, stătea pe scaunul său şi studia obiectul la lumina unei lămpi de birou. Era încă nervos pe mine din pricina unei dispute stupide pe care o avuseserăm cu câteva ore mai devreme şi abia dacă m-a auzit când i-am urat noapte bună. Asta era pe la ora şapte. Poliţia crede că a murit la scurt timp după aceea, nu mai târziu de ora zece. Mi-a lăsat mesajul chiar înainte de ora nouă.

— Ce spunea?

— Asta. Edie îşi scoase telefonul mobil, deschise la „mesaje primite” şi-l puse pe microfon.

Vocea răposatului om de ştiinţă se auzi din telefon:

„Edie, nu am prea mult timp. Eu... Vocea lui Mackenzie era deopotrivă nervoasă şi emoţionată, cu câteva note mai

sus decât şi-o amintea Jeff. Mă uit la tăbliţă şi au început să apară nişte rânduri pe suprafaţa ei. Este extraordinar! Pot doar să concluzionez că structura chimică se schimbă pe măsură ce tăbliţa absoarbe umezeală. În corp probabil că a fost învelită într-un strat subţire de fluid de îmbălsămare, care l-a izolat. Când am scos-o şi am spălat-o, tableta a început să se hidrateze din nou. Rândurile apar cu o viteză uimitoare acum, de un verde fluorescent pe negru. Probabil că este un compus ciudat pe bază de sulf. Văd un fel de animal şi, sub el, câteva rânduri scrise de mână. Stai să văd. Îi auziră scaunul scârţâind pe podea, în timp ce-şi căuta o poziţie mai bună sub lumina lămpii. Animalul este Un leu. Cu toate astea, e cam ciudat... Stai aşa, este un leu înaripat. Da, acum se vede bine. Şi sub el... scris de mână, în italiană, o strofă, după cum pare. *Sull isola dei morţi / i seguici di «geographus incomparabilis» / progettato qualcosa nessuno ha desiderato / Sara ancora la / Al centro del mondo.* N-am nici cea mai mică idee ce înseamnă asta... Dar, stai puţin... Chiar acum văd la doar câţiva centimetri de partea de jos... două, nu, trei spaţii egale. Acum ascultă, Edie...”

Apoi se auzi un bip care indica faptul că se terminase memoria telefonului.

Edie încuie laboratorul şi ieşiră prin nivelul superior al criptei. Via dei Pucci era aglomerată, iar ei îşi croiau drum spre o cafenea micuţă vizavi de capelă. Avea marchize roşii şi paravane de plastic care să-i protejeze pe clienţi de vântul de iarnă, înăuntru, doar câteva mese erau ocupate. Un chelner care o recunoscu pe Edie îi conduse la o masă aproape de un foc de buşteni şi cerură cafea.

Jeff luă un şerveţel. Scoase un pix din buzunarul de la piept şi făcu o schiţă rudimentară a unui leu înaripat.

— Cum era strofa?

Ea puse din nou mesajul de la telefon.

— Sună arhaic, iar italiana mea e departe de a fi perfectă, spuse Jeff. Dar cred că se traduce aşa: „Pe Insula Morţilor, urmaşii lui «geographus incomparabilis»... Ce dracului e asta?

Edie ridică din umeri.

— „Marele geograf”, cred.

Jeff se uită la ea fără să înţeleagă nimic.

— OK, deci: „Pe Insula Morţilor, urmaşii lui... marelui geograf... au făcut, nu, au *creat* ceva ce nu voia nimeni”. Poţi să mai pui o dată mesajul?

În timp ce asculta, scrise strofa pe un şerveţel:

Pe Insula Morţilor, urmaşii marelui geograf au creat ceva

ce nu voia nimeni.

Va fi tot acolo.

În centrul lumii.

Edie se uită la şerveţel.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, leul înaripat este simbolul Veneţiei, evident.

— Dar Insula Morţilor? Centrul lumii?

— Mă depăşeşte.

Sosiră cafelele şi Edie începu să amestece absentă în ceaşcă.

— Unchiul tău părea speriat.

— Asta a fost şi prima mea impresie.

— Ceea ce ar însemna că a luat ameninţările cu moartea mai în serios decât a lăsat să se vadă.

— Nu ducea lipsă de duşmani, iar el ştia asta.

— Dar tu crezi că e mai mult decât atât; că artefactul pe care l-aţi descoperit are legătură directă cu uciderea lui? Dar ce este cu personajul acesta Baggio?

Edie părea furioasă.

— Să nu crezi că nu m-am gândit şi eu la el, spuse ea. Dar poliţia l-a disculpat. Bunul părinte are un alibi perfect. Participa la o mesă târzie în faţa a vreo şaptezeci de persoane la ora la care se presupune că a fost ucis Carlin.

Apoi a participat la un grup de rugăciune până la miezul nopţii. Este exact ceea ce este: un nebun, dar nu un criminal. Chiar şi aşa, sunt totalmente convinsă că unchiul meu a murit din cauza tăbliţei pe care am găsit-o. Altfel, ar fi o coincidenţă prea mare.

— În cazul acesta, de ce n-ai pomenit nimic la poliţie despre mesajul telefonic?

— Pentru că nu văd cum ar putea să ajute asta şi...

— Şi ce?

— Nu ştiu, ceva din instinct. Poate e o prostie...

El se uită mirat la ea.

— Simt că nu pot să am încredere în oricine, adăugă ea.

Soarele atârna undeva jos pe cer când părăsiră cafeneaua şi se întoarseră la maşina lui Edie. Ea ieşi pe Via del Giglio, îndreptându-se spre sud-vest, spre Ponte alia Carraia şi spre apartamentul ei de peste râu. Arno era de un portocaliu strălucitor, piatra de pe pod devenise neagră-cenuşie, fiind punctată de luminile roşii ale sutelor de maşini. Edie intră pe pod şi imediat fură înghiţiţi în trafic.

Apăsă pe claxon, într-un efort zadarnic de a-şi face loc printre vehiculele din faţa lor. Apăru un mic interval între maşini, iar ea se strecură prin el înainte de a o lua la

stânga la ieşirea de pe pod. Merseră pe lângă râu spre *Piazza* Frescobaldi. Acolo o luară la dreapta, apoi din nou la dreapta pe o străduţă îngustă, cu un trafic relativ mai liber. Jeff se uită în oglinda laterală şi apoi prin geamul din spate.

— Poate că sună cam ridicol, spuse el. Dar cred că suntem urmăriţi. Uită-te în oglindă. Un Mercedes gri cu geamurile fumurii, la două maşini mai în spate. S-a luat după noi de la pod.

Edie o luă pe următoarea stradă la stânga, apoi, fără măcar să semnalizeze, o făcu scurt la dreapta pe o străduţă. Câteva secunde mai târziu, Mercedesul gri reapăru şi acceleră spre ei.

— La dracu’, exclamă Edie şi apăsă acceleraţia la maximum.

La capătul străzii o luară la stânga şi ieşiră într-o şosea principală, Via Romană, şi de acolo se îndreptară spre sud, spre o *piazza* largă. Acolo traficul era din nou aglomerat. Asta le oferi un moment de gândire şi, de îndată ce începură să se pună în mişcare, Edie ieşi de pe şoseaua principală. Acceleră şi o luă la stânga la capătul ei, evitând *Piazzale* di Porta Romană.

Jeff se uită în spate şi-i sări inima când văzu că

urmăritorul lor se afla la doar douăzeci de metri de maşina lor.

— Nu putem merge la apartamentul meu, spuse Edie. Trebuie să scap de ei.

Tocmai se pregătea să accelereze când o femeie care împingea un cărucior pentru bebeluşi păşi pe carosabil. Edie călcă frâna cu putere. Femeia se trase înapoi cu o viteză fenomenală şi îi înjură, iar Edie schimbă pedalele într-o secundă şi ţâşni.

— Ia-o spre autostradă, spuse Jeff.

Al era la numai câţiva kilometri sud, pe o şosea largă. Intrară în trafic şi pentru o clipă pierdură din vedere Mercedesul gri. Edie conducea repede, iar Jeff se trezi că strânge cu mâna bordul de plastic la fiecare câteva momente.

— Poţi, te rog, să nu te bucuri prea tare?

— Crede-mă, asta nu e chiar ideea mea de distracţie! ripostă ea tăios.

Apropiindu-se de autostradă, zăriră din nou maşina cu geamurile fumurii. Era prinsă între alte vehicule care se deplasau încet, dar câştiga teren îndreptându-se spre ei.

Ieşiră spre Roma pe Al şi o luară spre est.

— Poate că asta a fost o idee proastă. Nu putem să fim

mai rapizi decât maşina aia, spuse Jeff.

Edie îl ignoră şi apăsă pedala acceleraţiei până la podea, trecând în viteză pe lângă celelalte maşini pe banda de interior. Câmpurile întunecate se perindau cu repeziciune pe lângă ei. Luminile Florenţei rămâneau departe, în stânga lor.

— Dacă ai vreo idee, acum ar fi un moment bun, spuse ea.

Jeff zări un semn de ieşire într-o zonă de servicii la două sute de metri mai în faţă.

— Opreşte acolo.

Ea încetini doar puţin şi numai în ultima secundă trase de volan. Cauciucurile scârţâiră, în timp ce ieşeau de pe autostradă.

Aici era mai întuneric, dar în faţa şi în stânga lor se vedea o strălucire multicoloră: o benzinărie şi un restaurant.

Edie stinse farurile şi se treziră brusc într-un tunel întunecos, căci copacii acopereau vederea spre zona de servicii. Încetinind numai puţin, o luară la stânga şi apoi se ascunseră între două şiruri de maşini parcate. Jeff se uită în spate. Nu mai era nici urmă de cealaltă maşină. Edie răsuci volanul şi se strecurară printr-o ieşire îngustă cu un

rând de camioane parcate în dreapta. Opri maşina. Printre camioane, zăriră Mercedesul gonind pe autostrada pe care ei tocmai o părăsiseră.

— Acum ce facem? Faţa lui Edie strălucea în umbră. Doar o urmă de lumină se întrezărea pe geam.

— Lasă maşina aici. Nu putem să riscăm să mergem pe autostradă fără să fim văzuţi. Mergem la zona de servicii. Probabil că doar am câştigat câteva minute.

Intrarea în restaurant nu era la mai mult de zece metri în sus pe o scară acoperită. Era aglomerat şi se amestecară printre clienţi, familii şi oameni care se opriseră pentru o cafea în drum de la serviciu spre casă.

Sus pe scări, o mică galerie de magazine constând într-o farmacie, un bar, o cafenea şi câteva toalete formau un pod peste autostradă. Întreg locul acela duhnea a fum de ţigară şi a mâncare de fast-food. Continuau să se uite în spate, dar nu aveau nicio idee cine era cel care îi urmărea sau cum arăta acesta. Traversară rapid podul, încercând pe cât posibil să nu atragă atenţia asupra lor. În partea cealaltă, coborâră scările şi ajunseră într-o parcare de tiruri. Un tir cu remorcă o luă uşor la dreapta chiar în faţa lor şi trebuiră să meargă mai repede. Aerul era plin de fum de motorină.

După un colţ, remarcară o dubiţă albă. Şoferul, un bărbat în blugi şi cojoc, cu o ţigară în colţul gurii, tocmai închidea uşa din spate a vehiculului, iar ei apucară să zărească o mulţime de cutii de carton înăuntru. Jeff alergă la şofer, iar Edie aşteptă pe trotuar uitându-se în jur îngrijorată şi strângându-şi haina pe ea. Temperatura scăzuse brusc şi observa cum îi ieşeau aburi din gură când respira. Îl văzu pe Jeff scoţându-şi portofelul şi pescuind din el câteva bancnote. O clipă mai târziu, îi făcea semn lui Edie să vină, iar şoferul le deschise uşa. Dubiţa acceleră.

Omul mergea spre Bologna şi fusese de acord să-i ducă până la Galluzzo, la câţiva kilometri sud de Florenţa, lângă autostradă. De acolo luară un taxi înapoi în oraş. Apartamentul lui Edie se afla pe Via sunt Agostino. Îi spuseră şoferului de taxi să-i lase la *Piazza* S. Spirito, de unde merseră pe jos. Era ora şapte şi barurile se umpleau, iar *piazza* era inundată de un curcubeu de culori de la vitrinele magazinelor şi localurilor.

Edie îl conducea şi încetiniră pasul pe măsură ce se apropiau de bloc. Strada era plină de maşini, iar trotuarele erau ticsite de oameni care priveau vitrinele. Apartamentul lui Edie se afla deasupra unui magazin drăguţ care vindea ambalaje de hârtie personalizate şi obiecte de papetărie şi

se putea ajunge în el printr-o uşă din spatele unei arcade. Locuia într-o clădire veche cu trei etaje, având cu zidurile înnegrite de la fumul de eşapament.

Lumina din hol se aprinse automat când intrară, iar Edie închise repede uşa în urma lor. O scară de piatră îngustă ducea la câte două apartamente pe fiecare nivel. Al lui Edie se afla la etajul doi.

Doar când ajunseră la uşă îşi dădură seama că ceva nu era în regulă. Uşa fusese spartă.

„Aşteaptă aici, spuse Jeff şi împinse uşor uşa.

Păşi cu mare băgare de seamă înăuntru şi apoi se opri ca să asculte. Nu auzea decât traficul de pe stradă. Edie părea speriată, iar Jeff ridică un deget la buze înainte de a mai face alţi doi paşi.

La capătul holului se opri din nou, cu spatele lipit de perete, după care intră repede în camera de zi. Edie i se alătură şi amândoi priviră muţi de uimire încăperea devastată.

Podeaua era acoperită cu hârtii. Computerul lui Edie fusese făcut bucăţi, o parte din ele acoperind covorul, iar monitorul era spart. Discuri, cărţi, hârtii şi dosare fuseseră aruncate peste tot şi dulapurile de cărţi răsturnate. Fără să rostească un cuvânt, Edie ridică scaunul de la biroul ei şi

se aşeză, îngropându-şi faţa în palme. După o clipă, ridică privirea, cu ochii umezi şi faţa palidă.

— Cine ar face aşa ceva? întrebă ea.

Jeff îi puse o mână pe umăr, apoi se îndreptă spre bucătărioara micuţă, care era aproape neatinsă. Într-o clipă, găsi o sticlă de coniac. Turnă două porţii mari în nişte ceşti de ceai şi-i dădu una lui Edie.

— Uite. Cred că o să te ajute.

Edie se uită absentă şi dădu băutura pe gât.

— Mulţumesc.

— Nu vreau să par insensibil, zise Jeff după o clipă. Dar nu cred că trebuie să pierdem prea mult timp pe-aici.

Edie nu spuse nimic.

— Cine ne-a urmărit ştie cu siguranţă unde stai. O să facă repede legătura.

— Şi ce vrei să fac? i-o tăie Edie.

Jeff se uită într-o parte.

— Doar cred că...

— Nu merg nicăieri, Jeff.

Faţa lui Edie era o mască de furie, toată durerea şi mânia ieşeau la suprafaţă. Se aplecă şi ridică o fotografie în ramă de argint înfăţişându-i pe părinţii ei morţi. Sticla se făcuse ţăndări. Trase bucăţile care mai rămăseseră, atinse

imaginea uşor cu vârful unui deget şi o puse cu faţa în jos peblatul de la bucătărie.

— Despre ce dracu’ este vorba?

Faţa îi era roşie ca focul, iar Jeff îşi dădu seama că abia dacă îşi mai putea ţine firea. Edie se prăbuşi pe scaun şi izbucni în plâns.

Jeff nu prea ştia ce să facă, dar apoi, la fel de repede cum izbucniseră, lacrimile se opriră, iar ea ridică privirea spre el, cu ochii roşii, cu obrajii uzi. Îşi şterse faţa cu dosul palmei şi îşi trase nasul.

— Unde să mă duc? Să chem poliţia?

Jeff îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea, cu un braţ în jurul umerilor ei.

— Nu cred că poliţia ar putea să te apere... şi nici nu le-ai spus despre mesajul de pe telefonul mobil. În cel mai bun caz, vor crede că ai tăinuit probe. În cel mai rău caz, pot să creadă că eşti complice la uciderea unchiului tău.

— Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă unor oameni ca noi, spuse ea după o clipă. De obicei, noi suntem lăsaţi să ne vedem de viaţa noastră. Urmăriri cu maşini şi crime nu fac parte din peisaj.

Jeff ridică din sprâncene.

— Deci ce sugerezi? întrebă ea, uitându-se în jurul ei la

dezastru şi simţindu-se pierdută.

— Dacă vrei să ştii cine l-a omorât pe unchiul tău, tăbliţa oferă primul indiciu, iar asta cu siguranţă ne spune că trebuie să mergem la Veneţia.

Capitolul 7

Florenţa, 4 mai 1410

Era o noapte înstelată, fără nori, perfectă pentru plimbare, perfectă să-ţi contempli propriul loc în schema lucrurilor. Cosimo sosi târziu acasă la prietenul său, fostul condotier Niccolo Niccoli. Construită în secolul al treisprezecelea, casa era veche şi frumoasă, situată aproape de biserica Santa Croce din sud-estul Florenţei, nu departe de locul unde zidurile oraşului coborau şi se întâlneau cu râul Arno. În spatele casei, spre centrul Florenţei, se întindea o grădină luxuriantă şi aici găzduia Niccoli cele mai multe adunări cu Cosimo şi prietenii lor care de curând se înrolaseră, nu foarte serios, în Liga Umanistă.

Un servitor îl întâmpină pe Cosimo la uşă şi îl însoţi în linişte prin casă, traversând un hol întunecat ca o peşteră, cu podea de marmură, apoi printr-o serie de încăperi legate între ele şi în cele din urmă afară, în grădină. Trecând de uşa masivă, Cosimo auzi voci şi râsete. Tovarăşii lui se adunaseră lângă o statuie care îl înfăţişa pe Icar zburând spre soare. Erau oaspeţi obişnuiţi la aceste

întruniri de umanişti florentini şi buni prieteni de-ai lui Cosimo. Apropiindu-se, Cosimo îl văzu pe Ambrogio. Voia să discute cu el înainte de sfârşitul serii, pentru că prietenul său pleca chiar a doua zi să lucreze pentru dogele Veneţiei. Dar deodată atenţia îi fu atrasă de un bărbat mai în vârstă pe care nu-l mai văzuse până atunci şi care se adresa micii adunări. Era extraordinar de înalt, slab ca un ţâr şi îmbrăcat cu o haină neagră, mai degrabă demodată. Avea barba încărunţită tunsă scurt, pomeţii proeminenţi şi ochi mari, negri, însufleţiţi.

Cosimo făcu cei câţiva paşi pe aleea pavată şi, când ajunse la prietenul său, străinul tocmai îşi încheia povestea, iar vreo doi bărbaţi râseră.

— Ah, iată-l, spuse Niccoli când îl zări pe Cosimo. Îmbrăcat în toga roşie pe care o purta mereu în astfel de situaţii, Niccoli se îndepărtă câţiva paşi de grup şi-l îmbrăţişă pe tânărul Medici. Cu un braţ în jurul umerilor acestuia, gazda îl conduse spre ceilalţi. Cosimo, aş vrea să te prezint lui Francesco Valiani, oaspetele nostru de vază în această seară, care s-a întors doar de patru zile din călătoriile sale pe tărâmuri îndepărtate.

— Este o plăcere să vă cunosc, domnule, declară Valiani. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră... şi

toate numai de bine.

Cosimo râse scurt.

— Ei bine, asta e o uşurare. Apoi se întoarse spre Niccoli. Îmi pare atât de rău că am întârziat, a fost o zi extrem de ciudată.

Niccoli tocmai se pregătea să întrebe de ce, când fu distras de un servitor care îl trăgea de cot. Întorcându-se spre adunarea de prieteni, le spuse:

— Sunt informat că suntem chemaţi la masă. Dacă doriţi, domnilor, şi le făcu semn că trebuie să-l urmeze în casă.

Sufrageria era spaţioasă, iar reprezentaţia pregătită de Niccoli era de excepţie chiar şi pentru cercul de prieteni ai lui Cosimo, care fiecare încerca să-i depăşească pe ceilalţi în calitate de gazde Pentru asemenea întruniri. Încăperea era luminată doar de lumânările dintr-un candelabru care atârna deasupra mesei. Un grup mic de muzicanţi cânta într-un colţ: un cântăreţ din lăută, un harpist tânăr şi un flautist mai în vârstă.

După ce invitaţii fură conduşi la locurile lor, fu adusă o plăcintă învelită cu o foiţă de aur pe o tavă de argint. Patru servitori cărau tava pe care o aşezară în mijlocul mesei. Un servitor de vârstă mijlocie, cu uniformă verde şi părul tuns

scurt, se aplecă şi, cu mare ceremonie, tăie o felie. De îndată, coca păru că forfoteşte şi dinăuntru rupse crusta şi ţâşni în zbor o pasăre mare, frumoasă, cu penaj galben. Alte douăsprezece păsări mai mici ieşiră şi ele în zbor din plăcintă, dădură un ocol încăperii şi în câteva clipe găsiră uşa deschisă spre grădină.

Musafirii izbucniră în ropote de aplauze. Plăcinta era umplută cu alune şi curmale (laolaltă cu nişte excremente de păsări). Tăiată în bucăţi de doi sclavi, fu curând aşezată pe farfurii de argint.

De îndată ce acest moment se termină, argintăria fu dusă de acolo şi apărură alte farfurii. Pe acestea era aşezat piept de clapon în aspic. După ce a fost consumat, acesta a fost urmat de alte douăsprezece feluri, inclusiv carne de porumbel, căprioară, lebădă şi smochine special importate, învelite în foiţe de aur fantastic de fine.

Bărbaţii mâncau zgomotos, vorbind cu gura plină, unii râdeau cu poftă, în timp ce alţii se certau violent până să ajungă la o înţelegere şi să se bată prieteneşte pe umăr, apoi se întorceau la festin ca să se delecteze cu alte feluri de mâncare. Beau vinuri locale excelente, dar şi vinuri de colecţie aduse din Franţa.

Era un ospăţ de pomină, iar Cosimo se bucura de

această seară pentru că ştia că avea să fie ultima întrunire de acest fel pentru multă vreme. Poate, se gândea el, acesta avea să fie ultimul chef cu acest grup de prieteni. Avea să se mai vadă cu ei, avea să se bucure în continuare de compania lor din când în când, dar, în curând, aceste serbări tinereşti şi exuberante vor fi înlocuite de banchete ţinute de sau în onoarea unor noi prieteni şi asociaţi din lumea bancară, prietenii tatălui său şi acei bărbaţi pe care Giovanni aranjase să-i asocieze cu fiul său.

Invitaţii se delectau cu o varietate de zaharicale şi budinci cu lapte, însoţite de băuturi tari şi de un vin dulce de desert din Normandia. Cosimo tocmai se pregătea să îşi schimbe locul la masă ca să vorbească cu Ambrogio, când Niccoli se ridică în capul mesei şi ceru adunării să se îndrepte spre altă cameră, unde Francesco Valiani avea să le vorbească.

Nobilii se aşezară pe canapele moi, iar Valiani ocupă un scaun în faţa lor. Servitorii le ofereau mai multe băuturi şi peste întreaga adunare se lăsă liniştea.

— Am trăit în Turcia vreme de doi ani, începu bătrânul. Mare parte din acest timp am fost oaspetele lui Mehmet, fiul charismatic al fostului sultan Baiazid I care, aşa cum

probabil că ştiţi, era numit Fulgerul. Baiazid a fost un om foarte învăţat, la fel cum a fost şi un luptător de temut, iar fiul său, care pe întreaga durată a şederii mele acolo a fost ocupat să împiedice izbucnirea unui război civil în ţara sa, i-a călcat pe urme. Biblioteca sultanului este un loc cu minuni fără pereche, care m-ar fi putut reţine acolo toată viaţa, nu doar doi ani. Biblioteca este o minune nu numai datorită incredibilei colecţii de cărţi pe care o conţine, ci şi pentru referinţele pe care le-am putut găsi acolo, referinţe la surse esoterice, misterioase, ţinute departe de ochii oamenilor de rând. Sultanul, care auzise de lucrările mele modeste, m-a primit cu mare cinste şi mi-a îngăduit să studiez în voie. În această bibliotecă am găsit manuscrise originale ale unor piese de teatru greceşti antice, un tom cu scrisul de mână al unui discipol al lui Platon, ca şi o serie de volume scrise în nişte limbi ciudate pe care nu le-am mai văzut niciodată până atunci. Bibliotecarul mi-a spus că unele dintre aceste cărţi datează de pe vremea marelui imperiu egiptenilor, cu multe mii de ani în urmă. Erau reprezentate într-o scriere hieroglifică pierdută, pe care niciun om viu n-o înţelege. Valiani se uită în jur la feţele uimite ale bărbaţilor. Dar, aşa cum am spus, cu toată măreţia acestor lucruri, şi mai incitantă era

promisiunea că bogăţii chiar şi mai mari aşteptau să fie descoperite în părţi ascunse ale tărâmului turcesc. Marele meu regret este că nu am putut să profit de această informaţie pentru că, la numai câteva zile de la aceste descoperiri în biblioteca sultanului, propria mea viaţă a fost ameninţată. Mehmet a pierdut în cele din urmă controlul asupra ţării sale. A fugit din Constantinopol şi trăieşte cu frica zilei de mâine. Are multe resurse şi majoritatea oamenilor i-au rămas fideli. Cât despre mine, naţionalitatea şi simplul fapt că mă bucurasem de protecţie specială din partea sultanului, care acum se temea pentru viaţa lui, mă puseseră în mare pericol. M-am pregătit repede să părăsesc oraşul. Cred că atunci soarta mi-a întins o mână de ajutor. Doi dintre tovarăşii mei de călătorie, Michelangelo Gabatini şi Piero de Marco, au fost ucişi în drum spre port, unde îşi aranjaseră drumul peste Marea Egee. Unul dintre sclavii lor a scăpat masacrului şi a venit să mă avertizeze. Portul era prea periculos acum. N-aveam de ales decât să mă uit spre nord şi să sper că pot scăpa spre Adrianopol şi de acolo să trec graniţa în Grecia de Nord. Nu vă voi plictisi cu detaliile călătoriei mele, este suficient să spun că cele patru săptămâni cât mi-a luat ca să ajung la Adrianopol au fost probabil cele mai lungi din

viaţa mea. Unul dintre sclavii mei a murit de friguri pe drum, iar un altul a ieşit din tabără într-o seară şi a fost găsit pe fundul unei râpe. Acum, stând aici în confortul acestui *palazzo* minunat, pot să spun că totul a meritat, dar la acel moment nu părea aşa. Cel mai important totuşi, cea mai mare descoperire mă aştepta la Adrianopol. Am primit adăpost la o mănăstire chiar dincolo de zidurile oraşului. Călugării aceia cumsecade ne-au hrănit şi ne-au ostoit setea. Chiar au găsit o odaie pe care să o împartă sclavii, iar acele suflete curajoase care au scăpat împreună cu mine au fost tratate de sfinţii părinţi ca egali. Mărturisesc că eram foarte slăbit şi, de îndată ce am ajuns acolo, m-am îmbolnăvit de febră neagră şi nu am crezut că îmi voi mai reveni vreodată. Călugării au avut grijă de mine şi în curând mi-am recăpătat puterile. Existau zvonuri potrivit cărora răzmeriţa din capitală se răspândea şi nici măcar în interiorul acelor ziduri sfinte nu te mai puteai considera în siguranţă. Călugării totuşi nu dădeau semne de frică şi-şi puseseră nădejdea în Domnul. Când mi-am revenit, le-am explicat călugărilor câte ceva din misiunea mea în această ţară şi le-am vorbit despre minunile pe care le găsisem în biblioteca sultanului din Constantinopol. Un călugăr mai ales, fratele Aliye, era

fascinat de ceea ce aveam de spus şi s-a creat o legătură puternică între noi. Era tânăr şi însetat de cunoaştere. Trăia la mănăstire de la vârsta de zece ani, dar se născuse în satul din apropiere. Părinţii săi muriseră şi călugării avuseseră grijă de el, înainte să fie iniţiat în Ordin. Într-o seară, chiar înainte de a pleca spre Grecia, Aliye a venit să mă vadă după slujba de seară. Era agitat. L-am întrebat ce-l supăra. La început, nu prea dorea să vorbească, dar apoi şi-a dat drumul şi mi-a spus o poveste foarte ciudată. Mi-a spus că odinioară, când era mic, într-o noapte a venit un străin în vizită la părinţii lui, în casa din sat. Aliye se prefăcuse că doarme, dar printre genele abia întredeschise îşi zărise părinţii discutând cu străinul. Omul le-a dat un pacheţel şi apoi a plecat fără nicio vorbă. Fratele Aliye îl văzuse apoi pe tatăl său ascunzând pacheţelul sub podeaua cocioabei în care locuiau. A doua zi, amândoi părinţii lui fuseseră ucişi. Nimeni nu putea să spună cum muriseră, iar el era prea mic ca să i se împărtăşească detaliile ultimului lor drum spre casă şi cum fuseseră găsite corpurile lor mutilate într-un şanţ din apropiere. Aliye mi-a povestit că, doar cu Câteva momente înainte să vină călugării să-l ia la mănăstire, recuperase pachetul pe care îl primiseră părinţii săi. Chiar dacă era

mic, îşi dădea seama că trebuia să existe o legătură între pachet şi moartea părinţilor săi şi că pachetul trebuia să fie ceva important. La scurt timp după ce a fost adus la mănăstire, Aliye a deschis pachetul. Înăuntru a găsit o hartă. În acea seară, cu numai câteva ore înainte ca eu să plec din Adrianopol, mi-a arătat harta. Păstrase acest secret toată viaţa, mi-a mărturisit el. Era singurul lucru pe care îl avea de la părinţii săi. Nu putea să se despartă de el, dar mi-a spus că era fericit dacă o copiam în timpul pe care îl mai aveam de petrecut în compania călugărilor şi spera să-mi fie de folos în călătoriile mele. Valiani se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi să soarbă o gură de vin. Ceea ce am descoperit m-a nedumerit. Harta lui Aliye descria o rută către o altă mănăstire, sus în munţii Golem Korab din nord-vestul Macedoniei. Mănăstirea este ascunsă de lume, o grotă secretă pentru călugării care fugiseră de oştile musulmane cu sute de ani înainte. Pe o parte a hărţii se afla un text care spunea că mănăstirea deţinea adevărate minuni de creaţie literară şi hermeneutică. Pretindea că bibliotecarul mănăstirii ţinuse în siguranţă volume de nepreţuit, pierdute în timpul distrugerii Bibliotecii din Alexandria: originale ale unor şcoli de învăţătură greceşti şi texte ale unor magi egipteni şi eleni, o lume pierdută de

ştiinţă, magie şi cunoaştere.

Valiani se ridică şi un sclav veni spre el. Ţinea în mână o cutie frumos ornamentată şi o deschisese pentru ca stăpânul său să poată scoate ceva de acolo. Bătrânul făcu un pas spre audienţă.

— Iar acum trebuie să mă abat de la înţelegere.

Într-o mână ţinea un sul legat cu o panglică de mătase neagră. Trase de un capăt şi lăsă panglica să cadă pe podea. Cu mare ceremonie, desfăcu sulul.

— Prieteni, iată copia pe care am făcut-o. Când am părăsit mănăstirea, pe Aliye şi pe restul tovarăşilor săi atât de cumsecade, ştiam că nu voi putea să fac călătoria în Macedonia eu însumi.

Sunt bătrân, iar fuga din Constantinopol m-a secătuit iremediabil de puteri. De fapt, nu mă aştept să mai trăiesc prea mult şi ştiu că nu voi putea niciodată să mai călătoresc departe de aceste meleaguri. Nu am nici familie, nici moştenitori, nici discipoli. În schimb, am reuşit să aduc harta în Italia şi să o încredinţez celor care o merită şi ale căror vederi le respect şi le admir. Din corespondenţa mea cu Lord Niccoli şi din sumedenia de lucruri pe care le-am aflat despre voi toţi, m-am convins că trebuie să las în mâinile voastre această comoară, să

faceţi cu ea ce poftiţi. Ştiu că veţi proceda cu înţelepciune şi onoare.

Audienţa rămăsese cufundată în tăcere. Niccoli se ridică şi se duse lângă bătrân.

— Sunteţi sigur de asta, maestre Valiani?

— Sunt sigur, răspunse înţeleptul. Dar este nevoie să păstrăm secretul. Sunt mulţi cei care ar dori să pună mâna pe această comoară. Aşa că am luat nişte măsuri de protecţie, zise el, scrutându-i cu privirea pe toţi cei de faţă.

— De protecţie? întrebă Cosimo.

— Harta aceasta este incompletă, spuse Valiani. Veţi fi observat asta. Şi arătă un gol circular de vreo 7-8 centimetri diametru în mijlocul hărţii. Un fragment crucial lipseşte din centru, de aici. Piesa care lipseşte se află la Veneţia. Dacă vreţi să descoperiţi secretele de la Golem Korab, trebuie mai întâi să călătoriţi în Cea Republica serenissimă a Veneţiei. La sosire, daţi-i de veste unui anume Luigi la un han numit I Cinque Canali. Luigi este un om foarte neobişnuit, dar mi-aş lăsa viaţa în mâinile lui. El vă va conduce la secţiunea lipsă din această hartă.

Îşi scoase un inel de pe deget. Merse şi i-l dădu lui Cosimo. Era un cerc de argint cu o piatră dreptunghiulară.

— Arată-i acest inel lui Luigi, ca să dovedeşti cine eşti.

Odată Ce mtri în posesia fragmentului care lipseşte din hartă, trebuie să protejezi harta cu toată fiinţa ta şi apoi să părăseşti Veneţia fără întârziere. Dacă ai nevoie de ajutor, sunt puţini cei în care poţi să ai încredere. Piatra inelului este pecetea familiei mele şi un semn secret pentru prietenii mei. Ultimul lucru de care vei avea nevoie este acesta, adăugă el, şi îi dădu lui Cosimo o cheiţă de aur. Restul depinde de tine.

Valiani plecă la scurt timp după ce făcu această neaşteptată ofertă, dar câţiva dintre invitaţii lui Niccoli rămaseră să mai vorbească despre asta. Cosimo era entuziast şi nu putea să nu se gândească la Valiani, iar primele ore ale dimineţii îl prinseră discutând în continuare cu prietenul său apropiat, Ambrogio Tommasini, şi cu gazda lor, Niccolo Niccoli.

— Putem să avem încredere în el? întrebă Cosimo, răsucind în mână cheiţa de aur pe care i-o dăduse Valiani.

— Este un om cinstit, îi asigură Niccoli. N-are niciun motiv să mintă în legătură cu lucrurile peste care a dat. N-am spus până acum, dar când eram foarte tânăr, Francesco Valiani mi-a fost profesor. Îi datorez foarte multe. Mereu a fost nobil şi cinstit, şi cu inima curată. Bucuros pun chezăşie pentru el.

Cosimo se uită la prietenul lui.

— Mi-e suficient, spuse el. Acum, harta aceasta.

Niccoli o desfăşură pe masă, între ei. Era o copie frumos desenată, şifonată şi pătată după călătoria îndelungată care o adusese la Florenţa. Înfăţişa o culme muntoasă care mergea în diagonală pe sulul de hârtie şi, în jurul ei, o reţea de nume de locuri. Printre munţi îşi făcea loc o potecă desenată cu roşu, începutul călătoriei către Golem Korab şi mănăstirea îndepărtată descrisă de Valiani. În centru era o gaură, în locul unde ar fi trebuit să se afle mănăstirea şi munţii dimprejur, făcând harta nefolositoare.

— Este un ţinut stâncos, spuse Niccoli. N-am fost niciodată atât de departe în est, dar arată ca o potecă întortocheată de munte, mai ales aici – şi arătă spre marginea găurii din hartă. Dumnezeu ştie cum o fi terenul aproape de mănăstire.

— Marile recompense nu sunt niciodată pentru cei care n-au curaj, răspunse Cosimo.

— Nu, într-adevăr, aşa este, prietene. Dar mă tem că trebuie să ai o inimă foarte puternică dacă vrei să vizitezi Golem Korab.

În timp ce soarele portocaliu se iţea deasupra dealurilor din depărtare, Cosimo şi Ambrogio ieşeau tăcuţi pe poarta

proprietăţii prietenului lor şi luau drumul spre oraş. Cosimo era pierdut în gânduri, încercând să stăvilească emoţiile pe care i le stârnise misteriosul oaspete al lui Niccoli.

— Cunosc această tăcere, spuse Ambrogio.

— Da?

— Este tăcerea care-mi spune că eşti cu gândurile departe, cea care te învăluie atunci când încerci să rezolvi o problemă ce pare de nerezolvat.

Cosimo râse.

— Bine spus, prietene, pentru că sunt cuprins de gânduri.

— Propunerea lui Valiani este tentantă, nu pot să neg asta.

— Este ca un vis care devine realitate, nu-i aşa, Ambrogio?

— Aproape prea frumos ca să fie adevărat – ar putea să fie un alt fel de a spune lucrurile.

Cosimo se întoarse să se uite la el, în timp ce intrau într-o pădurice de molizi şi brazi.

— Nu ai încredere în el?

— Oh, nu am spus asta. Doar că...

— Ce?

— Cred că niciunul dintre noi, cu excepţia lui Niccolo,

desigur, n-are nicio idee despre pericolele pe care le presupune acceptarea ofertei lui Valiani.

— Oh, haide, Ambrogio, ne flatăm egourile studiind esoteria şi ne simţim relaxaţi în prezenţa gândurilor nobile, dar cred că suntem cu toţii făcuţi dintr-un aluat mai puternic decât îşi pot imagina mulţi.

Ambrogio zâmbi.

— Nu am vrut să te insult, dragul meu Cosi. Poate că mă gândeam la mine însumi.

— Atunci te insulţi pe tine însuţi, Ambrogio. Dacă eu mă pot bucura la gândul unei mari aventuri, atunci la fel poţi şi tu, spuse şi îi dădu o palmă pe spate prietenului său, iar acesta se aruncă în faţă, prefăcându-se rănit mortal. Râseră amândoi.

— Poate că aş putea, spuse Ambrogio. Dar ai uitat? Plec la Veneţia astăzi.

— Nu, nu am uitat, prietene. Şi, ca să fiu cinstit, mă îndurerează foarte tare. Am fi fost nişte tovarăşi de călătorie pe cinste.

— Am fi fost, dar mă tem că nu este posibil. Şi îi puse mâna pe umăr lui Cosimo.

Când ajunse acasă în *Piazza* del Duomo, Cosimo se simţea frânt de oboseală, dar nu putu să doarmă. Mintea îi

alerga departe, dar acum ştia ce trebuia să facă. Se spălă repede, apoi fu bărbierit şi îmbrăcat de servitorul său. Singur în cameră, în timp ce zgomotele matinale ale străzii pătrundeau până la el, se aşeză la birou şi încercă să se concentreze ca să scrie ceva.

Era un bilet simplu, un mesaj pentru iubita lui, Contessina de Bardi, în care-i cerea să se întâlnească în acea seară. Trebuia să vorbească numaidecât cu ea. Împături biletul şi îl sigilă cu pecetea Medici, apoi îl chemă pe Olomo şi îi dădu indicaţii.

Ziua se scurse încet. Se jucă puţin cu fratele său mai mic, Lorenzo; scrise în jurnal; şi se plimbă pe străzile Florenţei.

Sosi devreme la locul de întâlnire, grădina casei lui Niccoli, unde ştia că n-avea să-i spioneze nimeni. Cosimo stătea pe o bancă de piatră sub o arcadă de flori şi, înainte ca ea să-l vadă, el o zări coborând treptele îmbrăcată într-o rochie verde de catifea, înaltă şi zveltă, cu o coamă de păr brunet, cu pomeţi înalţi şi buze pline părea întruchiparea perfecţiunii ateniene.

— Cosi, pari tulburat, spuse ea, luându-i amândouă mâinile într-ale ei şi aşezându-se pe bancă, lângă el.

El se uită în ochii ei negri ca abanosul.

— Nu pot să ascund nimic de tine, Contessina.

Ea nu îl întrerupse nici măcar o dată cât timp el îi reproduse povestea lui Valiani.

— Deci simţi că trebuie să mergi să vezi acel loc şi să descoperi aceste secrete tu însuţi, da? spuse ea când el termină de povestit. Dar, Cosimo, ce se întâmplă cu noi?

— Nu se schimbă nimic, Contessina mea. Mă voi întoarce în câteva luni şi vom continua planurile de căsătorie.

— Şi tatăl tău, Cosi? El nu ştie nimic din toate astea?

— Nimic.

Ea îi susţinu privirea.

— Vreau să vin cu tine.

Cosimo zâmbi.

— Acesta ar fi un gând pe care mi-ar plăcea să îl nutresc, dragostea mea, dar ştim amândoi că asta nu este posibil.

— De ce? întrebă Contessina. Şi eu am studiat la fel de mult ca şi tine şi am o dorinţă arzătoare de a cunoaşte mai mult.

— Dar familia ta niciodată nu ar...

— Şi presupun că a ta, da.

Cosimo trebui să admită că aici avea dreptate.

— Ar fi extrem de periculos.

— Ştiu.

— Şi aş fi acuzat că te-am răpit. Asta va distruge relaţia dintre familiile noastre.

— Asta e puţin cam melodramatic, nu crezi, Cosi?

— Nu, nu cred că este, Contessina mea, răspunse blând Cosimo. Şi apoi, cu răceală în voce, adăugă: Contessina, va trebui să fac asta fără tine.

Ea se uită la cerul întunecat din spatele arcadei cu flori şi la umbrele trandafirilor în amurgul ca de chihlimbar.

— Este clar că te-ai hotărât. Nu mai pot să spun nimic?

— Ai putea să-mi urezi noroc.

El se uită la mâinile ei, strânse în poală, şi-i observă albeaţa degetelor. Apoi, fixându-l pe Cosimo cu ochii ei negri, spuse:

— Cosimo, dragostea mea. Mă îngrozeşte gândul că tu vei pleca în această călătorie, dar ştiu că odată ce ai hotărât ceva, nu există cale de întoarcere. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le ador la tine. Îţi doresc noroc, desigur; dar mai mult decât orice, îţi ofer dragostea mea eternă – şi îl sărută moale pe obraz.

Capitolul 8

Florenţa, 6 mai 1410

Sfinţiei Sale Papa Ioan al XIII-lea, Pisa

Sfinţia Ta, ca întotdeauna, aţi avut perfectă dreptate şi anii mei aici nu au fost o pierdere, aşa cum mă temeam eu. Astă-seară, o veste extraordinară mi-a ajuns la urechi. Un mesager din Est a povestit despre o descoperire care cred că ar putea aduce mari beneficii. O anume hartă descrie drumul către o mănăstire ascunsă în munţii Macedoniei.

Cred că acesta este locul despre care am auzit, pentru că ştirea a fost povestită de un binecunoscut om de litere, Francesco Valiani. Omul nu a putut să se ducă el însuşi acolo, dar crede că o mare comoară se găseşte în acel loc. Nu s-a menţionat nimic despre acel obiect pe care îl caută Sfinţia Ta, dar sunt plin de speranţă.

Sfinţia Ta, sunt pregătit pentru gândurile Tale şi aştept orice fel de îndrumări binevoiţi să daţi umilului dumneavoastră servitor...

Capitolul 9

Londra, iunie 2003

Mai multe locuri de întâlnire fuseseră stabilite şi apoi anulate, înainte ca întrevederea să aibă în sfârşit loc într-un hotel mic din Bayswater. Erau trei bărbaţi în încăpere: Sean Clifton, Arnold Rossiter, profesor universitar la Oxford şi expert consultant, şi Patrick McNeill, vicepreşedinte senior la Vitax, o divizie a Fournier Holdings Inc., o corporaţie uriaşă deţinută de un miliardar franco-canadian colecţionar de artă, pe nume Luc Fournier; McNeill era şi mâna dreaptă a lui Fournier. Rossiter, consultantul, fusese ales pentru această treabă personal de către Fournier, căci omul de afaceri ştia foarte multe despre viaţa privată întunecată a acestuia, aşa că avea încredere în el aproape necondiţionat.

Era foarte cald şi nu exista aer condiţionat în hotel. Clifton era nervos şi transpira atât de abundent, încât pete întunecate începură să i se vadă la subsuorile cămăşii. Ştergându-şi sprâncenele cu o batistă de hârtie albă, îi cântări din priviri pe ceilalţi doi şi scoase din servietă o mapă de plastic cu documente. Nu-l mai întâlnise pe

Rossiter, dar îl cunoştea după reputaţie. Profesorul era un bărbat la aproape şaptezeci de ani, cu faţa pătată şi venele vizibile prin pielea palidă a capului chel. Avea peste doi metri înălţime, iar costumul său de pânză de in fără formă completa imaginea de intelectual şifonat.

Clifton îi dădu mapa de plastic lui McNeill.

— Acestea sunt copii, desigur.

Nu mai avea sângele rece de acum două săptămâni când trecuse calm pe lângă gardianul de la Sotheby’s.

McNeill scoase fotocopiile din mapă. Erau aproximativ patruzeci de pagini scrise de mână pe ambele părţi. Citi primele pagini într-o tăcere fascinată.

— Şi familia dumitale a moştenit acestea de curând?

Clifton dădu din cap şi merse la fereastră, uitându-se la strada de dedesubt cu suspiciune. Întorcându-se înapoi spre încăpere, îşi aprinse o ţigară.

— Voi avea evident nevoie de ceva timp ca să citesc... spuse Rossiter.

— Zece minute, răspunse Clifton, privindu-i prin norul de fum. Aveţi zece minute.

McNeill se uită amuzat la Rossiter.

— Mai bine dă-i bătaie, îl sfătui el şi se aşeză pe o canapea.

Rossiter se aşeză la o masă de lângă uşă şi începu să citească.

— Îţi sugerez să te uiţi la paginile marcate, spuse Clifton.

Rossiter întoarse încet paginile, din ce în ce mai incitat. Nu mai văzuse acest document până atunci, cu toate că în mediile academice se vorbea de mult de posibilitatea existenţei lui. Ştia că se presupunea că originalele se pierduseră cu ani în urmă, iar zvonurile pomeneau despre copii ale unor fragmente care ar fi Putut să supravieţuiască, rătăcite poate prin poduri sau lipite pe spatele dulapurilor de prin depozite şi debarale. Prin urmare, foarte puţini văzuseră acest document de când fusese compus, cu Vreo Şase secole în urmă. Şi astfel, pe măsură ce citea, începea să-şi dea seama de ce Sean Clifton era atât de nerăbdător să încheie o înţelegere cu Fournier. Unul dintre puţinele lucruri pe care le cunoştea mass-media despre posesorul corporaţiei Fournier Holdings era că acesta era cel mai bogat şi mai entuziast colecţionar de documente şi artefacte din Renaşterea timpurie. Iar aceasta era o descoperire cu adevărat remarcabilă.

Clifton se duse la masă şi începu să strângă paginile

fotocopiate.

— Timpul a expirat.

Rossiter dădu să protesteze, dar McNeill îl amuţi cu un semn din mână.

— Ne-am pierdut timpul, profesore?

— Nu. Acestea sunt copii ale unui manuscris original scris de mâna lui Niccolo Niccoli.

— Mulţumesc. Asta e tot ce voiam să ştiu. Acum, mă întreb dacă ne poţi lăsa puţin singuri.

Preţ de o clipă, Rossiter păru surprins, dar apoi se întoarse şi ieşi.

— Deci, spuse McNeill când se închise uşa. Vrei zece milioane de lire sterline, aşa este?

— Da.

— Exclus.

O clipă, Clifton păru să se dezumfle.

— De ce?

— Pentru că şeful meu îţi oferă patru milioane. O sută de mii acum, restul în două tranşe după ce alte... condiţii sunt îndeplinite.

— Ridicol!

— În acest caz, mă tem că nu putem încheia înţelegerea. Dădu să plece.

McNeill făcuse doar doi paşi şi se apropiase de clanţa uşii, când Clifton spuse:

— Bine, bine. Opt, cu un milion la început.

McNeill nu făcu niciun gest să se oprească şi începu să deschidă uşa.

Clifton oftă şi făcu câţiva paşi spre el:

— Bine... şase.

McNeill se opri şi se întoarse în încăpere. Stând atât de aproape de Clifton ca să se asigure că-i simte răsuflarea pe faţă, rosti încet şi rar:

— Patru şi jumătate, cu două sute cincizeci acum. Este ultima noastră ofertă.

Clifton se dădu un pas înapoi şi-şi mai aprinse o ţigară.

— Cinci milioane şi este al vostru.

McNeill se uită spre fereastră. Singurul sunet care se auzea venea de la traficul de jos.

— Foarte bine. Cinci milioane. Dar iată care sunt condiţiile noastre.

Clifton trase adânc din ţigară.

— Pentru cele 250.000 de lire sterline, vrem copiile pentru două săptămâni. Dacă şefului meu îi place ceea ce vede, unul dintre oamenii noştri va scoate originalele de la Sotheby’s. Doar atunci vei primi restul banilor.

— Nu!

— Atunci du-le în altă parte.

Clifton îşi muşcă buza.

— Şi banii?

— 250.000 de lire sterline vor fi puse într-un cont din Elveţia până luni la prânz. Tu trebuie să pui documentele în alt cont specificat până la ora 10 dimineaţa, în aceeaşi zi. Transferul de fonduri către contul tău va decoda automat o secvenţă de securitate de şase cifre pe care o alegi singur, care atunci va fi transmisă prin internet reprezentantului meu. Acest cod ne va permite accesul la documente şi viceversa. Oamenii mei îţi vor trimite detaliile prin e-mail.

Capitolul 10

Veneţia, în prezent

— Priveliştea aceasta îmi taie răsuflarea ori de câte ori o văd, spuse Edie, uitându-se pe fereastra sufrageriei lui Jeff.

El stătea lângă ea, cu o mână pe umărul ei; ajunseseră la Veneţia doar cu o oră în urmă. Se apropia ora prânzului şi mulţimea deja umplea Piaţa San Marco. De cealaltă parte a pieţei, o orchestră mică pe o scenă înălţată cânta o selecţie de piese de Vivaldi şi Mozart. Mai aproape de Palatul Dogilor, clovni pe picioroange se plimbau pe pietrele inegale şi le dădeau baloane copiilor, iar grupuri de pietoni mascaţi treceau în paradă, unii dintre ei în costume colorate. Carnavalul veneţian era în toi.

Se auzi un zgomot la uşa apartamentului. Întorcându-se, le văzură pe Rose şi pe Maria, încărcate cu sacoşe de cumpărături.

Edie ridică o sprânceană.

— I-am dat cartea mea de credit, explică Jeff. Mă simţeam prost Pentru că am abandonat-o ieri.

Edie îi aruncă o privire sceptică.

— Nu e o compensaţie exagerată? aruncă o privire spre

Rose. Bună, domnişoară. Nu te-am mai văzut de... Doamne, cât a trecut de-atunci?

Rose se opri şi îi aruncă o privire rece lui Edie. Nedumerit, Jeff se pregătea să spună ceva când auzi pe cineva tuşind şi văzu un bărbat înalt, îmbrăcat complet în negru, sprijinindu-se de uşa apartamentului, cu un zâmbet pe buze.

— Găsit pe Signor Roberto când intrat în clădire, declară Maria într-o engleză stricată şi îşi croi drum pe lângă Roberto, lăsându-l în pragul uşii. Ea scutura din cap şi ţâţâia din buze în drum spre coridorul care ducea la dormitoare.

Roberto veni, luă mâna lui Edie şi o sărută teatral. Ea roşi.

În spatele lui Roberto, Jeff o zări pe Rose, cu o expresie furioasă pe chip.

— Faceţi cunoştinţă, spuse Jeff şi se îndreptă spre Rose.

O conduse pe hol.

— Ce Dumnezeu se întâmplă?

Ea lăsă capul în jos.

— Deci?

— Chiar nu ştii, nu-i aşa? spuse Rose. Ochii i se umplură de lacrimi. Jeff făcu un pas spre ea ca s-o îmbrăţişeze, dar

Rose se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă pe coridor.

— Rose... o strigă el. Dar uşa de la camera ei se închise cu zgomot. Va trebui să se ocupe de asta mai târziu. Simţindu-se groaznic, se întoarse în sufragerie.

Fără să-şi ia privirea de la Edie, Roberto îi spuse lui Jeff:

— Ai reuşit să ne împiedici să ne cunoaştem până acum?

— Oh, am făcut-o dinadins, răspunse Jeff, încercând să pară vesel. Edie se simţea în largul ei cu toată această atenţie care i se acorda şi îl măsura pe Roberto la fel de deschis. Dar ce te aduce aici, totuşi? întrebă Jeff.

— Avem rezervare pentru prânz la Gritti, îţi aminteşti?

— Aşa este. Am uitat cu totul.

— Dar dacă tu...

— Roberto, vino cu mine. Rose stătea cu ochii roşii în pragul uşii de la hol. Ţinea o pungă de cumpărături deschisă în faţa ei. Vreau să ştiu părerea ta sinceră despre această jachetă. Se apropie şi-l apucă ferm de mână, săgetând-o cu privirea pe Edie.

Când cei doi ieşiră din cameră, Jeff oftă adânc.

— Îmi pare rău, spuse el.

Edie ridică din umeri.

— E doar vârsta de vină, cred, dar cu siguranţă am făcut

ceva s-o supăr, chiar dacă n-am mai văzut-o de mai bine de un an.

— Iar Roberto n-a făcut altceva decât să înrăutăţească lucrurile. Este pur şi simplu îndrăgostită de el.

— Dar cine *este* el? Lui Edie îi străluceau ochii.

— Roberto? Probabil că este cel mai bun amic al meu de-aici. De fapt, cred că ar putea chiar să ne ajute. Te superi dacă îi povestesc ce s-a întâmplat?

— De ce crezi că ne poate ajuta?

— Roberto este omul cel mai aproape de un geniu pe care l-am cunoscut vreodată. Şi, prin urmare, am încredere în el.

Edie ridică din umeri.

— Bine.

Se întoarseră şi o văzură pe Rose cu noua ei jachetă, ţinându-l de mână pe Roberto.

— Minunat, spuse Jeff.

— Nu-i aşa? răspunse Rose posomorâtă şi se aşeză pe cel mai îndepărtat capăt al canapelei ca să despacheteze şi restul cumpărăturilor.

— De fapt, Roberto, eşti chiar persoana pe care voiam s-o văd. Jeff îl conduse la masă şi îi dădu o copie a mesajului telefonic al lui Mackenzie. În timp ce acesta citea, Edie

povesti cum găsiseră tăbliţa şi cum primise ea apelul telefonic de la unchiul ei în noaptea în care fusese ucis.

— Deci crezi că a fost ucis din cauza a ceea ce aţi găsit?

— Pare posibil, da, răspunse Edie.

— Păi, atunci este evident de ce aţi venit la Veneţia, spuse Roberto. Dar cele trei rânduri par şi mai interesante. Împreună cu leul ele sunt simbolul I Seguicamme.

— Care este...?

— Literalmente înseamnă „Urmaşii”. Erau un grup care s-au desprins din Ordinul Rosicrucian. Se întâlneau regulat la Veneţia; membrii grupului veneau aici din toată Europa. Prima oară s-au adunat pe la mijlocul secolului al cincisprezecelea. Ultima dată când a auzit cineva de ei a fost cândva pe la sfârşitul secolului al optsprezecelea.

— Ce făceau aceşti urmaşi?

— Nimeni nu ştie exact. Marsilio Ficino i-a menţionat în lucrarea *De vita libri très,* iar Giordano Bruno a făcut aluzii la acest grup în cartea sa *Cina din Miercurea Cenuşii,* dar aceste referinţe sunt mai mult mistice, abia comprehensibile.

— Ficino? se miră Jeff. Misticul? A lucrat pentru Cosimo de Medici, nu-i aşa?

— A tradus un manuscris pentru Cosimo chiar înainte de

moartea acestuia, *Corpus hermeticum,* o colecţie faimoasă care descria fundamentele antice ale magiei.

— Dar ce legătură au toate acestea cu strofa? întrebă Edie.

— Ei bine, acesta este misterul, nu-i aşa? Jeff, traducerea aceasta este corectă?

Edie puse din nou mesajul telefonic pentru Roberto.

— Dar ce înţelegi din *geographus incomparabilis?* întrebă el nedumerit.

Rose se apropie de masă şi se opri lângă Roberto.

— Ce faceţi? întrebă ea. Te-am auzit menţionându-l pe *geographus incomparabilis?*

— Da, răspunse Roberto.

— Aşa i se spunea părintelui Mauro, ilustrul cartograf. Tocmai am avut un proiect la şcoală despre el.

— Mulţumim, Rose, spuse Roberto. Un gust perfect şi o elevă silitoare.

Rose roşi.

— Părintele Mauro era veneţian; mă rog, mai corect ar fi că era din Murano. Şi-a desfăşurat activitatea la mănăstirea San Michele... explică Roberto.

— Pe Insula Morţii, exclamă Jeff. Desigur! Amândoi observară nedumerirea lui Edie.

— San Michele este cimitirul Veneţiei.

— Iar strofa spune că ceea ce a desenat Mauro se află încă acolo.

— Nu ştiu prea multe despre Mauro, dar este cunoscut mai ales pentru *mappamundi* a sa, adică harta lumii. A fost terminată chiar înainte de moartea lui, în anul, când a fost? 1465,1470?

— 1459, corectă Roberto.

— Dar harta se află în Biblioteca Marciana, chiar acolo, adăugă Jeff, arătând spre *Piazetta.*

— Ei bine, indiferent la ce se referă acest vers, nu este vorba despre harta lui Mauro care se află în muzeu, sublinie Edie.

— Poate, doar că nu ştim când a fost făcută inscripţia de pe tăbliţă, nu-i aşa? Aşa că poate se referă la ceva ce *a fost* pe Insula Morţii cu vreo cinci sute de ani în urmă, dar între timp a fost mutat.

— Bine punctat. Cadavrul din criptă a fost deranjat în vreun fel? întrebă Roberto.

— Dacă vrei să spui că a mai fost disecat înainte de a-l fi exhumat noi, atunci nu, răspunse Edie.

— Deci tăbliţa ar putea să fi fost pusă acolo chiar în momentul înmormântării sau cu puţin înainte.

— Cu siguranţă.

— În acest caz, Jeff are dreptate. Dacă cel care a scris această strofă se referă la vestita hartă a lui Mauro, atunci s-ar putea afla în Biblioteca Marciana şi ne-ar fi aproape imposibil să o vedem de-aproape.

— E uşor de ajuns la San Michele? întrebă Edie. Putem să luăm un *vaporetto?*

Roberto zâmbi.

— Nu fi prostuţă!

Şoferul în livrea al lui Roberto, Antonio, un bărbat extraordinar de chipeş cu o coamă de păr brunet şi trăsături extrem de fin cizelate, îi întâmpină la chei, aproape de Grădinile Regale. Îi însoţi la şalupa lui Roberto, o barcă de viteză frumoasă, din oţel şi lemn, care fusese construită în jurul anului 1930. Jeff şi Edie fură ajutaţi să urce la bord, în timp ce Roberto rămase în faţă câteva clipe ca să-i explice lui Antonio unde trebuia să-i ducă. Când se întoarse în spatele şalupei, ţinea în mână un mic coş din nuiele împletite.

— Antonio a reuşit să facă rost de ceva de mâncare în drum, explică el.

Jeff îşi dădu ochii peste cap.

— Linguşitorule!

Edie îi oferi lui Roberto cel mai dulce zâmbet de care era în stare.

Câteva clipe mai târziu, turna Dom Perignon din 1996 în cupe elegante de şampanie, iar şalupa se îndrepta spre vest, pe Canal Grande. Trecură pe lângă *palazzi* minunate de fiecare parte a canalului şi se strecurară pe sub Ponte dell Accademia înainte de a coti, urmând cursul apei. Chiar înainte de a ajunge la San Samuele în dreapta lor, Jeff arătă spre un frumos *palazzo* în culori roşietice, aflat la mică distanţă în faţă, pe aceeaşi parte a canalului.

— Asta e cocioaba lui Roberto, spuse el, şi muşcă dintr-un savuros produs de patiserie.

— Ce coşmelie! glumi Edie.

În zona podului Rialto, canalul era plin de *vaporetti,* iar pe maluri, restaurantele erau ticsite de turişti străini veniţi aici pentru Carnaval.

Puţin mai departe, chiar dincolo de faţada măreaţă de la ea d’Oro, ajunseră la un afluent care făcea legătura cu marginea de nord a Veneţiei şi cu Canale delle Fondamenta Nuove. Aici, apa se îngusta devenind doar cu puţin mai lată decât o barjă, iar şalupa trebui să încetinească mult ca să se strecoare. După ce trecură pe sub o succesiune de poduri joase, canalul se lărgi din nou

şi ambarcaţiunea prinse viteză. Câteva minute mai târziu, ieşiră în Sacca della Misericordia, zona privată de acostare unde se aflau sute de bărci. De aici o luară spre est în apele deschise.

Chiar în faţa lor văzură insula fortificată San Michele. Antonio acceleră, iar ei îşi croiră drum prin apa gri îngheţată, trecând paralel cu Fondamenta, marginea de nord-est a oraşului, şi ocoliră capătul sudic al Insulei Morţii. Vântul sufla cu putere aici şi aerul era foarte rece. Edie îşi strânse haina şi-şi ridică gulerul ca să-i ţină de cald la urechi. Simţea cum aerul sărat al mării îi ardea obrajii şi îşi dorea ca această călătorie să ia sfârşit.

Pilotul încetini şalupa când se apropiară de un colţ al insulei aproape pătrate şi atunci zăriră pentru prima oară impresionantul zid de zece metri înălţime al faţadei de nord. Puţin mai în faţă, dădură cu ochii de turnul bisericii San Michele şi de turnul clopotniţei. Un *vaporetto* apăru la orizont şi acostă. O mulţime de siluete îşi făcură imediat apariţia pe chei. Erau văduvi şi văduve care mergeau în vizită la morminte. Hainele negre care îi mveşmântau aproape din cap până-n picioare contrastau cu roşul galbenul florilor pe care le aveau cu ei.

— Pătrundem în regatul morţii ilustre, îi spuse Jeff lui

Edie, strângându-i braţul şi adoptând o expresie sumbră.

— Ei bine, ştiu totul despre morţi.

— Aşa este, dar acest loc este special, locul de veci pentru personaje precum Ezra Pound, Stravinski, Serghei Diaghilev şi Joseph Brodski.

Şalupa coti pe lângă chei şi se strecură într-un golfuleţ îngust, care intra aproape până în mijlocul insulei. Cam la o sută de metri de-a lungul apei, Antonio trase şalupa lângă ţărm şi opri brusc motorul. Câteva clipe mai târziu, Roberto îi conducea pe ţărm. Arătă spre turnul clopotniţei.

— Mănăstirea unde a trăit şi a lucrat Mauro este acolo, spuse el. Nu e departe.

Arhivarul mănăstirii îi întâmpină la intrare. Era un bărbat înalt, îmbrăcat în rasa de călugăr. Cu toate că era complet chel, părea extraordinar de tânăr şi cu faţa proaspătă. Însă ochii săi aveau o seninătate nedefinită, nepotrivită pentru cineva atât de tânăr.

— Maestre, spuse el cu voce moale, întinzându-i mâna lui Roberto. Eu sunt părintele Pascini. Stareţul vă trimite scuzele sale pentru că nu a venit să vă întâmpine în persoană şi m-a rugat pe mine să vă ajut cu tot ce pot.

— Este foarte drăguţ din partea lui, răspunse Roberto. Ei sunt prietenii mei, Jeff Martin şi Edie Granger.

Călugărul înclină uşor capul.

— Bun venit!

— Roberto cunoaşte pe toată lumea în Veneţia, îi şopti Jeff lui Edie la ureche, când părintele Pascini le făcu semn să-l urmeze în vechea mănăstire.

— Mai precis, cu ce vă pot fi de folos?

— Ne interesează lucrările părintelui Mauro.

— Ah, cel mai ilustru frate al nostru. Se pare că dintr-odată toată lumea este interesată de hărţi.

— Da? făcu Jeff. Cine a mai pus astfel de întrebări?

— Am primit un telefon chiar în această dimineaţă, explică părintele Pascini. De la un istoric din Londra, vă vine să credeţi?

Pătrunseră într-o capelă mică. Traversând podeaua de marmură, călugărul îi conduse printr-un pasaj, apoi în jos pe nişte scări largi până într-o cameră lungă, întunecată şi îngustă, care avea pe margini etajere de ebonită încărcate cu tomuri vechi.

— Aşadar, ce vreţi să ştiţi despre părintele Mauro?

— Aţi pomenit de hărţi, spuse Jeff. La plural. Am crezut că *mappamundi* a lui se află la Marciana, în oraş.

— Aşa este. Însă Mauro a întocmit mai mult decât o singură hartă în întreaga sa carieră. Avem un exemplar

mai slab al acestei *mappamundi* aici în bibliotecă. Este expus pentru public.

Îi conduse câţiva paşi către o vitrină de sticlă din centrul încăperii.

Harta era bine păstrată. Avea aproximativ 1,8 metri pătraţi. Un cerc umplea cea mai mare parte a ei şi la prima vedere părea să fie plină de imagini la întâmplare, forme uriaşe ca nişte biscuiţi cu creneluri, colorate cu albastru. Albastrul pătrundea în regiunile mai deschise, precum cerneala care îşi întinde degetele în apă. Dar apoi, când se uitară mai îndeaproape la acest artefact miraculos, formele păreau că se schimbă, devenind uşor recognoscibile, ca o contorsionată hartă a Europei, Africii şi Asiei. Încet-încet, harta devenea tot mai puţin o piesă de artă abstractă şi tot mai mult o lucrare proiectată ştiinţific de un artist.

— Şi cu ce este această hartă diferită de cea de la Marciana? întrebă Edie.

— Aceasta a fost terminată după moartea lui Mauro, răspunse Părintele Pascini. De către cei mai buni elevi ai săi.

— „Urmaşii lui *geographus incomparabilis*cită Jeff din strofă.

Călugărul păru nedumerit.

— De ce această subită fascinaţie pentru Mauro? Cel care a sunat astăzi era interesat de această hartă în mod special. Avem cel puţin o duzină de alte hărţi aici, dar numai pe aceasta dorea să o vadă.

— E prea mult să sperăm că a lăsat un nume sau ceva? întrebă Edie.

— A spus doar că sună de la Departamentul de Istorie de la University College, din Londra. Dar nu a dat alte detalii.

— Şi de ce se află această hartă aici?

Călugărul se întoarse spre Jeff.

— A fost considerată inferioară celebrei hărţi care se află acum la Marciana. A fost comandată de către regele Cazimir al IV-lea al Poloniei, dar acesta a înapoiat-o, pretextând că nu este satisfăcut de ea. De fapt, el avea probleme financiare şi şi-a acoperit ruşinea pretinzând că harta este modestă. Aşa că am păstrat-o aici.

— Foarte bine aţi făcut, spuse Edie.

— Ar fi posibil să scoateţi harta din vitrină? întrebă Roberto plin de speranţă.

Părintele Pascini scutură din cap.

— Mă tem că acest lucru este imposibil, Signor

Armatovani, dar aş putea să vă aduc nişte lupe, dacă doriţi.

— Asta ar fi minunat.

Părintele Pascini dispăru şi se întoarse peste câteva momente cu o lupă mare fixată pe un stand pe roţi. Împinse standul până la mijlocul uneia dintre părţile laterale ale dulapului de sticlă şi poziţionă lupa deasupra.

— Vă las să studiaţi, spuse el, şi se retrase la un birou din capătul încăperii.

— Este absolut minunată, spuse Edie.

— O uimitoare operă de artă; incredibil de minuţioasă. Uitaţi-vă la scris. Abia dacă mai există vreo bucăţică de spaţiu gol între scrisuri.

Ilustraţiile înfăţişau castele şi turnuri, unele având pe ele steaguri magnifice multicolore; cavaleri în armuri pe cai puternici; animale ciudate, şerpi, grifoni; modele abstracte şi dungi în culorile curcubeului. Cu cât te uitai mai îndeaproape, cu atât apăreau mai multe detalii; era un microcosmos de o nemărginită frumuseţe şi măiestrie artistică.

— Versul spune „În mijlocul lumii”, spuse Jeff, poziţionând lupa într-un punct aproximativ în centrul hărţii. Dar aici nu văd nimic altceva decât un amestec de cuvinte

şi imagini. Unde-ar fi acesta pe o hartă modernă?

Edie se uită prin lupă.

— Undeva pe lângă Turcia? În Irak poate?

— Ai idee ce anume căutăm?

— Niciuna.

— Îmi daţi voie?

Roberto se aplecă să cerceteze şi el zona respectivă.

— Ai găsit ceva?

— Nimic altceva decât etichete pentru regiuni. Aici este Persia, după cum arată. Văd Eufratul şi munţii din Sud. Era o zonă pe care veneţienii o cunoşteau destul de bine, chiar şi la mijlocul secolului al cincisprezecelea, datorită lui Marco Polo şi altora.

— Dar nu este nimic neobişnuit pe hartă acolo?

— Nu pare să fie, spuse Roberto, făcând un pas înapoi, nedumerit. Apoi dintr-odată se lumină la faţă. Desigur!

— Ce? întrebară Edie şi Jeff la unison.

— Centrul lumii. Nu este literalmente centrul lumii. Pentru oamenii secolului al cincisprezecelea, centrul lumii era Oraşul Sfânt... Ierusalim.

Roberto împinse lupa mai la stânga. Aici harta era acoperită de scris şi ilustraţii parcă şi mai dese, şi mai elaborate decât în regiunea Persiei. Exista o lumină

subtilă, dar de neconfundat, în regiunea Oraşului Sfânt; Ierusalimul era reprezentat cu turnuri strălucitoare şi domuri străjuite de oameni cu arme. Era clar că realizatorii hărţii voiau să aducă omagiul acestui loc mai presus decât toate celelalte.

— Nu văd nimic neobişnuit aici, spuse Roberto după o lungă pauză. Uitaţi-vă.

Dar şi Edie fu puţin dezamăgită. Dându-se un pas înapoi, îi făcu loc lui Jeff să se uite la rândul lui.

— Nu, n-avem nicio speranţă, spuse el, îndreptându-se de spate. Aceasta trebuie să fie harta, se potriveşte perfect cu descrierea din poezie; făcută de „urmaşii lui *geographus incomparabilis*”. Şi apoi este faptul că regele Cazimir a refuzat-o; urmaşii „au proiectat ceva pe care nu-l voia nimeni”. Dar nu avem nicio idee ce căutăm şi fără să putem să scoatem harta de acolo...

— Aveţi succes? spuse părintele Pascini, făcându-şi dintr-odată apariţia lângă ei.

— Nicidecum, spuse Roberto.

— Mai există o *mappamundi.*

— Da?

— Este un exemplar foarte slab, o piesă de exersat, aţi putea spune. Şi a fost deteriorată pe alocuri. Şi aceasta a

fost respinsă de persoana care a comandat-o.

— Putem s-o vedem?

— Desigur, urmaţi-mă.

Părintele Pascini îi conduse de-a lungul unui coridor la *o* uşă încuiată.

— Aceasta este una dintre arhive, spuse el când intrară. Păstrăm documentele în aceste cutii speciale. Arătă spre nişte dulapuri metalice construite în perete. Fiecare document este păstrat într-un mediu neutru cu umiditate şi temperatură controlate. Pentru a vedea harta, va trebui să intraţi în această cameră – spuse el şi făcu semn spre un fel de seră de sticlă într-un colţ. Vă voi da mănuşi şi pensete.

Câteva minute mai târziu, toţi trei stăteau la o masă din camera de sticlă, cu harta între ei. Fusese acoperită cu o folie protectoare de plastic, deasupra căreia părintele Pascini fixase o altă lupă mare.

Marginile erau zdrenţuite şi era foarte uzată, o îndoitură mergea cam peste o treime din hartă, iar ilustraţiile erau cu mult mai puţin detaliate decât cele de pe *mappamundi* din camera principală.

Edie examină o zonă care corespundea Orientului Mijlociu şi mută lupa puţin mai aproape de hartă, până

când găsi o ilustraţie care reprezenta Ţara Sfântă.

— Ei bine, ce spuneţi de asta? exclamă ea şi se dădu la o parte pentru a le permite lui Jeff şi Roberto să se uite.

Chiar sub imaginea unei citadele cu steaguri roşii deasupra unei perechi de turnuri, văzură un scris mărunt, aproape ilizibil, care nu se potrivea cu celelalte semne şi etichete de pe hartă. Natura celor scrise în sine era nepotrivită cu restul hărţii, o strofă de cinci versuri în italiană. Roberto traduse pe măsură ce citea cu voce tare:

Ajungând dincolo de ape, cel cu numele perfect:

un om trist, înşelat de Diavol.

Ceva stă ascuns acolo, printre rânduri.

Dincolo de ape, în spatele mâinii arhitectului.

La ora la care părăsiră mănăstirea, se întunecase deja şi o ceaţă deasă se lăsase peste Insula Morţii. Când păşiseră pe aleea către mănăstire mai devreme în acea după-amiază, soarele şi aerul sărat al mării făcuseră ca San Michele să arate ca orice altă parte a Veneţiei, dar acum, în întunericul ca de cerneală, se transformase într-un loc al umbrelor şi al temerilor fără nume.

Uitându-se înapoi în timp ce treceau prin zidul exterior şi se îndreptau pe potecă spre şalupă, mănăstirea părea ca tăiată într-un carton negru. Erau foarte puţine becuri în

această parte a insulei San Michele, iar cele mai apropiate nu dădeau niciun fel de lumină. De fapt, cea mai puternică lumină venea de la puzderia de stele, Calea Lactee, o dâră de strălucire pe firmamentul fără lună.

Edie nu mai fusese niciodată aici şi cu toate că aproape în fiecare zi avea de-a face cu cadavre, găsise atmosfera gotică a acestui loc absolut de nesuportat, chiar şi la lumina zilei. Acum nu putea decât să se gândească la nenumăraţii morţi din jurul lor, iluştri sau necunoscuţi, care trăiseră şi muriseră şi fuseseră uitaţi de toţi, în afară de viermi. Orice poveste ieftină de groază sau fantezie obscenă părea să îşi găsească locul aici, în întuneric. Vântul se oprise, dar clipocitul delicat al lagunei era omniprezent. Suna ca o lamentaţie.

Şalupa aştepta în umbra adâncă, legănându-se uşor în apa de lângă zid. Fără să mai piardă nicio clipă, săriră în barcă. Cârmaciul porni motorul şi aprinse farurile ca două lămâi pe apă.

— Du-ne direct acasă, te rog, Antonio, strigă Roberto şi se aruncă pe unul dintre fotoliile îmbrăcate în piele din zona pasagerilor. O clipă mai târziu, simţiră şalupa punându-se în mişcare şi cotind pe canal înainte de a se avânta în apele deschise.

Stăteau în tăcere, fiecare rumegând ceea ce aflase, fiecare mulţumit să vadă umbrele de la San Michele dizolvându-se în apă. Câteva minute se îndreptară direct spre sud, spre fondamenta Nuove şi spre luminile oraşului; dar apoi, fără niciun avertisment, simţiră şalupa virând spre port. O clipă, Roberto nu reacţionă, apoi Edie şi Jeff îl văzură mergând în faţă să discute cu Antonio. Cârmaciul se întoarse brusc cu faţa la ei. Avea şapca bine trasă pe ochi şi purta ochelari fumurii. În lumina opacă a nopţii abia dacă îi puteau distinge trăsăturile, dar era clar că nu era Antonio. Bărbatul ţinea un pistol îndreptat spre Roberto.

— Vă rog să staţi jos, Signor Armatovani.

Roberto se opri o clipă.

— Staţi jos. Nu voi mai repeta asta. Am nevoie doar de unul dintre voi. Nu sunt prea vestit pentru răbdare şi, credeţi-mă, dacă o să-i împuşc pe doi dintre voi această călătorie va fi mult mai uşoară.

— Ce s-a întâmplat cu Antonio? întrebă Roberto.

— Oh, a plecat să facă o baie revigorantă.

Şalupa încetini şi se îndreptară spre un punct îndepărtat în sud, pe lângă Fondamenta Nuove, departe de ruta principală către Canal Grande. Cârmaciul ţinea pistolul îndreptat spre ei şi părea să nu aibă greutăţi în a manevra

şalupa cu o singură mână şi în a se uita în faţă doar din când în când.

În câteva clipe aveau să ajungă la debarcader. Chiar în faţă se ridica un zid de piatră, o potecă îngustă şi un şir de case. Pe potecă zăriră câţiva oameni care se grăbeau, cu gulerele ridicate şi scoţând aburi pe nări în noaptea rece.

— Acum am să vă rog să staţi nemişcaţi şi tăcuţi, şuieră cârmaciul.

Edie se uita în faţă la zidul de care se apropiau, când îl zări pe Roberto scoţând ceva de sub scaun cu piciorul. Cu o viteză uimitoare, ridică un cilindru negru. Urmă o bufnitură puternică şi o flacără portocalie. Roberto căzu pe podea, dărâmat de reculul loviturii, iar flama traversă şalupa, ricoşă din panoul de control la cârmă şi făcu un zigzag la întâmplare peste proră.

O explozie puternică de lumină tăie întunericul în timp ce flama explodă la numai câţiva metri distanţă, iar cârmaciul, şocat, fu aruncat în maneta de acceleraţie. Scăpă pistolul din mână, iar acesta alunecă pe lemnul lustruit de la prora şi căzu în canal. Şalupa aproape că sări din apă în timp ce motoarele huruiau turnate la maximum. Edie şi Jeff încercară să îşi menţină echilibrul, dar fură aruncaţi pe scaunele din faţa lor. Jeff fu azvârlit pe fundul

bărcii, lovindu-l pe Roberto cu genunchiul în cap.

Scăpată de sub control, cu acceleraţia la limita maximă, şalupa se răsuci şi se avântă în apele din faţa ei, apoi se zdrobi cu partea laterală de debarcader, aruncând în aer bucăţi de lemn. Ultimul lucru pe care îl mai auzi Jeff înainte să-l cuprindă apa îngheţată fu scrâşnitul metalului de stâncă şi, în depărtare, pe Edie ţipând.

Braţe puternice îl trăgeau pe ţărm; piatra dură îl apăsa pe abdomen. Avea respiraţia întretăiată. Îşi şterse apa din ochi şi o văzu pe Edie îngenunchind lângă Roberto şi tamponându-i capul cu o bucată de pânză pătată de sânge. Se întoarse spre Jeff, răsuflând uşurată. El se răsuci lângă ea, încercând să-şi recapete suflul.

Roberto făcu o grimasă spre el.

— Sunt bine, spuse el.

La dreapta lor auziră ţipete venind dinspre debarcader.

Jeff se ridică şi văzu un trup mutilat în apă; un picior înnegrit se lovea de peretele de stâncă al debarcaderului. Era Antonio, cârmaciul. Fusese legat de pupa şalupei. Avea încă o frânghie prinsă în jurul încheieturii mâinilor, celălalt capăt fiind legat de un tachet.

Jeff realiză brusc cât de frig era. Tremura şi îşi feri privirea de imaginea tulburătoare, simţindu-se copleşit de

furie şi de neputinţă. O şalupă de poliţie şi o ambulanţă îşi croiau drum prin apele îngheţate spre ei şi opriră motorul, parcurgând ultimii metri cu motorul oprit. Nu se vedea nici urmă de asasinul lui Antonio.

— Bună, Rose. Da, îmi pare atât de rău, draga mea! Am avut un mic accident... Nu, nimic serios... suntem toţi bine. Sunt la Roberto, dar vin acasă mai târziu. Uite... Nu, ascultă-mă. Nu mă aştepta. O să petrecem ziua de mâine împreună, îţi promit. Da, da... Maria se uită şi ea cu tine, da? Da, e bine aşa. Bine, draga mea... Am să-ţi pregătesc micul dejun dimineaţă şi am să-ţi arăt împrejurimile... Bine, la revedere!

Fusese o noapte epuizantă. Rana de la cap a lui Roberto fusese tratată la locul accidentului şi apoi toţi trei fuseseră escortaţi la secţia de poliţie, o clădire urâtă, dreaptă, pe Ponte della Liberta, şoseaua care lega Veneţia de continent. Acolo fuseseră despărţiţi. Jeff trebuise să răspundă la întrebări şi să dea o declaraţie detaliată şi tocmai voia să ceară un avocat, când fu condus din camera de interogatoriu într-o sală de conferinţe, unde îi găsi pe Roberto şi pe Edie stând de vorbă cu un poliţist în uniformă, foarte spilcuit. Părăsiră secţia de poliţie imediat după aceea.

Ofiţerul era şeful poliţiei din Veneţia, Aldo Candotti, şi acum stătea la un capăt al unei banchete aurii din secolul optsprezece, ţinând în mână piciorul unui pahar gol de sherry Schott Zwiesel. Era un bărbat bine făcut; fost membru al echipei naţionale de canotaj care renunţase la competiţiile sportive din prea multă dragoste pentru vinuri fine şi friptură de vânat. Era rumen în obraji şi cu nasul lat, pe care stăteau sprijiniţi o pereche de ochelari Dior.

La celălalt capăt al banchetei stătea Roberto. Făcuse duş şi se schimbase. Dar părul îi era încă ud, iar tăietura îi era acoperită cu un pansament. Edie agita nişte whisky single malt într-un pahar mare. Se aflau la parterul palatului Baglioni, casa veneţiană a familiei Armatovani încă din secolul al cincisprezecelea. Cu faţa spre Canal Grande, acest *palazzo* era întruchiparea grandorii decăzute. Înalt de patru etaje, şirurile de ferestre în stil bizantin şi colonadele în ruină îl făceau să arate la fel de minunat ca un tablou de Tiţian sau un motet de Byrd. Înăuntru, fiecare cameră era ticsită cu mobilă antică, din care mare parte se afla în clădire de la achiziţie, cu multe secole în urmă. Biblioteca era o încăpere mare, cu plafonul înalt, cu toţi pereţii acoperiţi, din podea până în tavan, cu rafturi din lemn de trandafir cu mii de cărţi, o colecţie care

sporise cu fiecare generaţie. Volumele variau de la ediţii din secolul şaptesprezece de o inestimabilă valoare precum *Leviathan*-ul lui Hobbes, până la exemplare cu autograf, legate în piele, ale romanelor lui Hemingway. Câţiva dintre strămoşii lui Roberto fuseseră bibliofili împătimiţi, iar biblioteca Armatovani era considerată una dintre cele mai valoroase deţinute de o persoană particulară.

— Păi, te las atunci cu musafirii, Roberto, spuse Candotti, ridicându-se de pe banchetă şi aşezând cu grijă paharul pe o măsuţă de marmură. Unul dintre oamenii mei te va suna mâine ca să te ţină la curent. În seara asta încep să-l caut pe străinul misterios. Vorbeşti tu cu familia nefericitului Antonio?

Roberto încuviinţă din cap. Aldo Candotti dădu mâna cu fiecare dintre ei şi apoi fu condus pe holul lung de către Vincent, majordomul uscăţiv şi foarte distins care îi servise pe părinţii lui Roberto şi pe care acesta îl moştenise odată cu casa.

— O seară plină de evenimente, spuse Roberto. Şi ce-am învăţat de-aici, în afară de faptul că vieţile noastre sunt cu-adevărat în pericol?

— Îţi aminteşti cuvintele de pe hartă? întrebă Edie,

aşezându-se pe locul eliberat de Candotti.

— Pot să fac mai mult decât atât, răspunse Roberto. Un pic cam şifonată, dar sper că încă lizibilă.

Şi despături o bucată de hârtie mototolită, o netezi cât de bine putu şi citi cu voce tare versurile strofei pe care o transcrisese de pe hartă la San Michele:

Ajungând dincolo de ape, cel cu numele perfect: un om trist, înşelat de Diavol.

Ceva stă ascuns acolo, printre rânduri.

Dincolo de ape, în spatele mâinii arhitectului.

— Ce înţelegi din asta? îşi întrebă Jeff prietenul.

— Doar la asta m-am gândit, când nu răspundeam la întrebările poliţiştilor şi nu încercam să fiu amabil cu şeful poliţiei.

— Şi? întrebă Edie.

— Prima parte este destul de limpede, însă ultimele două versuri sunt mai enigmatice. Roberto le văzu expresiile nedumerite şi zâmbi. Bărbatul cu numele perfect? Trebuie să fie Andrea Da Ponte.

— Omul care a proiectat Rialto? Desigur!

— „Ajungând dincolo de ape, cel cu numele perfect”, repetă Edie jumătate din strofă pentru sine. Ponte, pod... drăguţ! Dar de ce „un om trist, înşelat de Diavol”?

— Ah, păi asta e mai puţin clar. Roberto se întinse să-i mai umple paharul o dată lui Edie înainte de a-i da sticla lui Jeff. Pe la sfârşitul anului 1591, când se apropia termenul pentru lucrarea încredinţată lui Da Ponte, în structura principală a podului continuau să apară crăpături şi numai schelele împiedicau întreaga structură să se prăbuşească în Canal Grande. Legenda spune că, într-o seară, arhitectul se plimba singur pe lângă canal, când i-a apărut în faţă Diavolul în persoană. Da Ponte, îngrozit, a ingheţat pe loc, iar Diavolul a zâmbit cu cruzime şi i-a spus că poate să-l ajute să-şi rezolve problemele cu podul. Arhitectul era atât de disperat, încât a ascultat ce avea Diavolul de oferit.

— Fără îndoială, şi-a vândut sufletul Diavolului, întrerupse Edie povestea.

— Nu, de fapt nu a făcut asta. Diavolul voia sufletul primei persoane care va traversa podul. Roberto sorbi din băutură. Da Ponte, evident, s-a gândit că era o ofertă minunată şi s-a grăbit să accepte. Câteva săptămâni mai târziu, podul a fost terminat cu succes. În seara dinaintea deschiderii oficiale, Da Ponte făcea ultimele retuşuri la o piatră ornamentală la un capăt al podului, în timp ce acasă soţia sa însărcinată, Chiara, îl aştepta să se întoarcă. S-a

auzit o bătaie la uşa casei lui Da Ponte. Soţia lui a deschis şi un tânăr constructor de pe şantier i-a spus că trebuie să vină repede, că soţul ei a fost rănit. Chiara Da Ponte s-a grăbit să iasă din casă şi, gândindu-se că Andrea se afla la capătul celălalt al podului, a păşit pe Rialto şi a alergat cât de repede a putut către el. Doar după ce traversă podul a văzut-o soţul ei şi în aceeaşi clipă auzi un hohot groaznic de râs în spatele lui. S-a întors, dar nu era nimeni. Făcându-şi griji pentru viaţa soţiei sale şi a copilului încă nenăscut, s-a grăbit s-o ducă acasă pe Chiara.

O lună mai târziu, Chiara a fost răpusă de ciumă şi au murit atât ea, cât şi bebeluşul. Da Ponte a rămas neconsolat şi se spune că şi astăzi, la comemorarea morţii Chiarei Da Ponte, fantoma ei şi a bebeluşului pot fi văzute plimbându-se pe pod, pierdute, căutându-şi odihna de care sunt pe veci lipsiţi.

Edie îşi goli paharul.

— Frumoasă poveste, Roberto.

— Mulţumesc. El zâmbi şi-i susţinu privirea lui Edie o clipă.

— Deci asta explică „bărbatul trist” etc. Dar restul? Doar nu crezi că următorul indiciu este ascuns chiar în pod, nu-i aşa?

Roberto ridică din umeri.

— Cred că „printre rânduri” poate să se refere la rândurile de mortar dintre pietrele care susţin podul, spuse Jeff. Dar ce-i cu „dincolo de apă, în spatele mâinii arhitectului”?

— Există doar un singur mod de a afla, spuse Roberto, ridicându-se.

La ora 2 dimineaţa, malurile Marelui Canal în jurul podului Rialto erau aproape tăcute. Apropiindu-se de pod cu o barcă cu vâsle, Jeff, Roberto şi Edie zăriră doar un beţiv singur, care mergea împleticindu-se spre casă. Dincolo de pod şi mai departe, de-a lungul canalului, se zăreau ferestre puternic luminate şi de undeva de departe se auzea un sunet slab de tobe în noapte.

Roberto conduse încet barca de-a lungul canalului. Traficul se oprise de tot şi pe canal nu trecea niciun *vaporetto.* Se opriră uşor sub pod, iar Jeff îl ajută pe Roberto să manevreze barca spre locul unde piatra udă întâlnea apa canalului. Jeff preluă vâslele bărcii. Roberto ţinea o lanternă puternică, iar Edie îl ajută să cerceteze zidurile. Zăriră pietre sparte, cârlige vechi şi fier ruginit, dar nimic care să semene cât de cât cu o mână sau orice alt semn făcut de cel care construise podul cu peste patru

sute de ani înainte.

Apoi Jeff vâsli spre celălalt zid. Se întindea deasupra în noaptea strălucitoare. Acolo repetară căutările şi, la o treime de-a lungul peretelui, în capătul dinspre sud-est al podului, găsiră o placă de alamă de câţiva centimetri pătraţi. Conţinea o singură imagine simplă, o mână de om, cu palma în sus.

Jeff ţinu barca nemişcată, agăţând-o de un cui mare la distanţă de câţiva metri de placa de alamă, iar Roberto ridică lumina lanternei la nivelul imaginii.

— Mâna arhitectului, spuse Edie.

— Fascinant! N-am observat-o niciodată până acum şi trebuie să fi trecut pe sub podul acesta de mii de ori.

— Dar nu înţeleg cu ce ne ajută, spuse Jeff. A fost încastrată în piatră. Nu prea putem să ne apucăm să săpăm în Rialto, nu-i aşa?

— Nu, oftă Roberto.

— Şi acum ce facem? întrebă Edie, ascunzându-şi un căscat.

— Nu mai putem să facem nimic altceva în noaptea asta. Sugerez să mergem cu toţii să ne odihnim puţin. Trebuie să adormim cu gândul la asta. Cred că e nevoie să mai reflectăm puţin, pentru a rezolva puzzle-ul. Şi Roberto

se întoarse spre Jeff. Vă duc acasă.

Capitolul 11

***The Times,* iunie 2003**

Foarte puţin a mai rămas din seiful 16 din subsolul de la Sotheby’s, aflat la optsprezece metri sub birourile londoneze ale acestora. Incendiul care a distrus ieri mai multe colecţii de documente nepreţuite, dintre care unele datau din secolele al paisprezecelea şi al cincisprezecelea, se presupune că ar fi izbucnit din cauza unui scurtcircuit electric în sistemul de securitate computerizat. Purtătorul de cuvânt al Sotheby s-a declarat: „Pierderea este tragică. Multe dintre documentele pe care le aveam acolo sunt de neînlocuit. Seiful 16 era o încăpere subterană de depozitare a valorilor ce urmau să fie scoase la licitaţie, iar de aici documentele erau transpuse pe microfilme şi stocate într-o bază de date”.

Se presupune că asigurările vor despăgubi cu multe milioane de lire sterline pierderea celor de la Sotheby’s. Cea mai mare Pierdere este o colecţie unică de manuscrise renascentiste redactate de un membru proeminent al mişcării umaniste şi care avea legături cu familia Medici din Florenţa. Rapoartele sugerează că la

momentul izbucnirii incendiului, experţii erau în proces de autentificare a autorului acestor scrieri. Experţi independenţi socotesc astăzi că numai valoarea acestei colecţii se ridică la peste cinci milioane de lire sterline.

Capitolul 12

Londra, iunie 2003

Era aproape ora 7 seara, iar Sean Clifton se gândea la întâlnirea de mai devreme cu agentul imobiliar şi la hotărârea pe care o luase de a achiziţiona o casă cu opt dormitoare în apropiere de Sevenoaks. Ieşind de la staţia de metrou Highgate, se înfioră de plăcere închipuindu-şi că nu va trebui să mai facă drumul acesta de prea multe ori. În curând, avea să-şi ia la revedere de la apartamentul său de pe High Street.

Trecuse ora de vârf şi acum traficul se potolise, iar majoritatea magazinelor închideau. Luminile stradale se aprinseseră şi începuse ploaia, ştergătoarele de parbriz bătând ritmul urban. Dar Sean Clifton abia dacă era conştient de ce se întâmpla în jurul său. În mintea lui, era deja stăpânul conacului, sorbind un gin tonic în elegantul salon cu vedere spre Pajiştile impecabil tunse.

Ieşi de pe High Street pe o alee mai liniştită, în timp ce ploaia se înteţea. Zorind pasul, traversă cu capul în jos şi gulerul ridicat. La colţ o luă la dreapta. Era o stradă goală, cu excepţia unui cuplu tânăr care trecu în pas de plimbare

pe partea cealaltă. Fără să se oprească pentru a se uita, coborî de pe trotuar pe carosabil.

Un Lexus argintiu intră pe stradă din curbă.

Ajunsese la jumătatea şoselei şi se întoarse exact cât să îi zărească pe cei doi bărbaţi din maşină şi mâinile uriaşe ale şoferului, cu un inel cu pecete pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

Maşina îl izbi cu putere, aruncându-l în aer. Clifton căzu pe capotă, apoi din nou pe carosabil între roţile maşinii, care trecură mai departe peste el, zdrobindu-l. Scoase doar un şuierat slab şi muri pe caldarâmul rece şi ud.

Capitolul 13

Londra, în prezent

Luc Fournier stătea în apartamentul pe care îl deţinuseră odinioară Rockefellerii, care finanţaseră construcţia clădirii de Beaux Arts cu vedere spre Green Park cu aproape o sută de ani în urmă. Acum întreaga clădire era parte a portofoliului său de proprietăţi în valoare de câteva miliarde de lire sterline.

Se cunoşteau puţine lucruri despre trecutul lui Fournier; trăia în umbră, dar se bucura de cele mai frumoase lucruri pe care le putea oferi lumea. Avea case pe cinci continente, călătorea cu avionul său particular, era foarte rar văzut în public şi, chiar şi atunci, puţini ştiau cine era.

În timp ce-şi amesteca încet ceaiul de mentă, se rezemă de scaunul George Newton şi se uită printr-un perete de sticlă din stânga sa. Oferea o privelişte spectaculoasă: Green Park se întindea în faţa lui ca o masă verde de biliard şi, în depărtare, Palatul Buckingham, Mall şi St James. Pe peretele din spatele său atârna tabloul său preferat al lui de Kooning, un amestec de galben, portocaliu şi turcoaz care îi plăcea lui Fournier fiindcă

Pentru el reprezenta lumea din spatele zonei ermetice pe care o crease în jurul lui şi în care trăia.

În curând avea să împlinească şaptezeci de ani. Nu se simţea de şaptezeci de ani şi ştia că arată mai tânăr cu douăzeci de ani datorită regimului de exerciţii fizice şi dietei pe care le urma cu scrupulozitate încă de la treizeci de ani. Era adevărat că se născuse plin de bani, dar îşi însutise moştenirea şi, în acelaşi timp, simţea că ajutase mult această lume. Luc Fournier se percepea pe sine însuşi ca pe un războinic sau, chiar mai bine, ca pe un conducător de oşti: un bărbat care făcea lucrurile să se întâmple.

Luă o gură de ceai şi se gândi din nou la imensul său succes şi la eşecurile ocazionale. Se afla în această industrie de patruzeci şi patru de ani. Folosindu-şi inteligenţa şi talentele naturale, ajunsese să-şi dezvolte o reţea clandestină uriaşă de contacte, furnizând arme şi alte materiale oricărui grup antioccidental care îşi permitea să le cumpere. Un procent din câştigurile sale era rezervat pentru a-şi menţine stilul de viaţă opulent, dar o parte din fiecare contract era folosită pentru a-şi finanţa hobby-ul, un hobby care era mai mult o obsesie: o colecţie vastă şi în continuă creştere de artefacte vechi,

majoritatea datând de la începutul Renaşterii. Frumuseţea acestei vieţi consta în faptul că fiecare aspect al ei îl recompensa. Cu banii pe care îi câştiga putea să-şi cumpere lucrurile pe care şi le dorea şi, în acelaşi timp, putea să atace lucrul pe care îl ura cel mai tare: societatea occidentală modernă.

Dezgustul lui Luc Fournier faţă de secolul douăzeci şi unu creat de Occident nu se temperase odată cu vârsta. În ciuda eforturilor pe care le făcuse de a se izola de lume, fiecare McDonald’s nou construit îi provoca o durere aproape fizică. De fiecare dată când prindea un crâmpei dintr-o melodie pop, i se întorcea stomacul pe dos. Edificiul pe care îl crease Occidentul era, după părerea sa, o tumoare mortală care răspândea boala în ceea ce fusese odată un trup nobil, umplându-l de metastaze noi, tot mai dezgustătoare. Una dintre cele mai vii şi mai dragi amintiri ale sale era legată de ziua în care două avioane cu pasageri intraseră în turnurile gemene. Ştiuse dinainte de această misiune, desigur, dar bucuria de a vedea distrugerea acestor monumente emblematice pentru ceea ce-l dezgusta cel mai mult fusese unică şi, cu siguranţă, de neegalat.

Cariera sa începuse prin anii 1960. La început furniza

muniţie către Vietcong. Pe-atunci se ocupa, printre altele, cu vânzarea de informaţii strategice, dar acelea erau vremuri mai puţin complicate. Cu recompensele pe care le primise în primele zile ale războiului îşi finanţase operaţiunea de scoatere a jurnalului lui Cosimo de Medici din capela din Florenţa. Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale şi cu ajutorul unei echipe de experţi, pierduse premiul. Prostul care găsise jurnalul la inundaţie rupsese pecetea, iar conţinuturile preţioase se transformaseră în praf.

Puterile occidentale nu duceau lipsă de duşmani şi, prin urmare, Fournier nu dusese niciodată lipsă de obiectul muncii. Făcuse sute de milioane de pe urma rebelilor „Contra” din Nicaragua, a dictatorilor sud-americani, a Havanei, a Moscovei şi mai recent de pe urma „noilor” grupări teroriste din Orientul Mijlociu. Şi apoi, cu câţiva ani în urmă, aflase de cea mai mare comoară la care putea spera. Unul dintre numeroasele lui contacte îl informase despre un document nepreţuit, scris de nimeni altul decât de Niccolo Niccoli, un prieten apropiat al lui Cosimo de Medici. Dar revelaţii şi mai extraordinare aveau să vină de-acum, pentru că se pare că acest document descria cele mai inimaginabile lucruri, indicii pentru mari mistere,

secrete remarcabile. În curând, acest document avea să fie al său.

Punând cana pe o masă de sticlă, luă o telecomandă şi apăsă două butoane. O clipă mai târziu, un ecran mare cu plasmă Se umplu cu imagini ale documentelor lui Niccoli. Fiecare pagină era şifonată, iar câteva dintre ele erau chiar rupte, dar originalul se afla în condiţii remarcabile. Pusese să fie fotografiate cu grijă toate paginile şi stocate pe un disc pentru care numai el avea parola. Răsfoi paginile, recitind pasajele preferate.

Apoi, după câteva minute, Fournier dădu la secţiunea finală, partea care îi producea mereu cea mai mare plăcere. Citise această secţiune de atâtea ori, încât aproape că o ştia pe de rost. Şi acum citind-o poate pentru a suta oară, simţea din nou o senzaţie ciudată de preştiinţă, aproape un déjà vu. Dar, ca întotdeauna, pur şi simplu nu putea să înţeleagă.

Capitolul 14

Florenţa, 9 mai 1410

Era a treia oră după apusul soarelui, când cei doi bărbaţi, împreună cu servitorii lor, se întâlniră la porţile San Miniato la est de Florenţa.

Cosimo sosi călare pe un armăsar cenuşiu jugărit, însoţit de trei oameni pe cai, servitori cu gluga trasă pe ochi şi bine înfofoliţi împotriva răcorii nopţii. Niccolo Niccoli, pe o iapă albă, îşi lăsase acasă toga roşie obişnuită de dragul discreţiei şi purta o haină verde şi o pălărie neagră banală. Trecuseră şase zile de la întâlnirea de la el de-acasă şi, în acest timp, el şi Cosimo plănuiseră în secret călătoria care îi aştepta acum.

— Vom ajunge la Fiesole şi o să rămânem acolo peste noapte, spuse Niccoli. E o distanţă abia de-o leghe, dar aş vrea să fiu sigur că suntem departe de privirile iscoditoare.

Niccoli îi conduse afară pe poartă şi apoi pe drumul care îi scotea în afara zidurilor cetăţii. De acolo urmară o cărare îngustă spre nord-est, un drum mărginit cu păduri dese, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Drumul era pustiu, dar întotdeauna era periculos să

călătoreşti. Pungaşii şi bandiţii îşi câştigau existenţa urmărindu-i pe cei care se aventurau afară din cetăţi. Oamenii aceştia nu se dădeau în lături să-ţi înfigă cuţitul în gât pentru câteva monede, adesea lăsând cadavrele goale puşcă pentru a face rost de alţi câţiva gologani de pe hainele lor.

Dar acesta era un grup numeros şi, cu Niccoli, aveau cu ei un bărbat care nu numai că ştia cum să se descurce într-o luptă, dar pe deasupra părea să aibă un al şaselea simţ al pericolului. Avea un instinct de copoi şi un nas care adulmeca şi cea mai neînsemnată primejdie.

Le luă doar o oră ca să ajungă la Fiesole, un orăşel vechi care se afla în stăpânirea Florenţei doar de câteva secole. Era mai frig acum şi foarte întuneric. Şi începuse să plouă. Oraşul părea lipsit de viaţă. Ajungând la poartă, avură prima surpriză. Paznicul refuză să deschidă vizorul de la grilaj şi fură nevoiţi să comunice doar strigând prin poarta grea de stejar.

— Ce vă aduce aici la ora aceasta? strigă el.

— Venim de la Florenţa cu treburi.

— Ce treburi?

— Asta ne priveşte doar pe noi, răspunse Cosimo.

— Nu puteţi să intraţi în oraş în noaptea asta. Am auzit

de ciumă la mai puţin de-o oră de mers de-aici. Am primit poruncă să încui porţile şi să nu las pe nimeni înăuntru.

— Suntem negustori sănătoşi din oraş. Nu vă punem în primejdie.

— Aşa mi s-a poruncit, urlă vocea, tare şi hotărâtă.

Cosimo se întoarse spre Niccoli.

— Şi-acum ce facem?

— Putem să mergem mai departe până la Borgo San Lorenzo. Am putea ajunge înainte de răsăritul soarelui. Dar acesta este un început sub auspicii nefavorabile.

— Paznicul n-o să se răzgândească.

— Sunt de acord.

— Dar ce spui de vechiul amfiteatru? spuse Cosimo deodată, îmi amintesc că sunt nişte odăi sub auditorium. Acolo va fi un loc uscat şi sigur.

Câteva minute mai târziu, zăriră silueta abruptă a amfiteatrului profilându-se în noapte. Înconjurând partea de est, intrară la nivelul parterului aproape de locul unde odinioară actorii urcau pe scenă. Părea să fie cu totul părăsit şi o tăcere mormântală îi întâmpină. Uzi leoarcă de la ploaia care cădea fără încetare, descălecară şi legară caii. Cosimo conduse grupul în auditoriumul semicircular.

Era un loc antic şi odinioară sacru, construit cu mai mult

de o mie de ani în urmă, când Roma era în plină glorie. Actori şi alţi artişti din tot imperiul veniseră să joace aici. Împăraţii şi nobilii dădeau startul celor din public la aplauze furtunoase, dacă zeii binecuvântaseră spectacolul. Cosimo vizitase această relicvă când era copil şi explorase încăperile cavernoase care se aflau sub treptele de piatră ale auditoriumului. Aici era locul în care actorii îşi schimbau costumele, aici fuseseră adăpostite trupele de circ cu leii şi maimuţele lor. Tot aici dormeau sclavii care aveau grijă de amfiteatru şi care acţionau uriaşele dispozitive folosite pentru a schimba decoruri elaborate. Era un labirint de încăperi şi pasaje de trecere acum terne şi lipsite de viaţă, dar, cu puţină imaginaţie, puteai încă să auzi voci de acum o mie de ani, strigătele de încântare ale miilor de oameni strânşi pe treptele de piatră ale amfiteatrului şi gemetele de epuizare ale sclavilor. Cu încă puţină imaginaţie puteai să simţi miros de animale şi iz fetid de sânge.

Cosimo împinse o uşă grea care scârţâi din ţâţâni şi intrară într-un coridor îngust. Odăi mici şi întunecate se deschideau în stânga şi în dreapta. Aprinse o torţă mică şi i-o dădu lui Niccoli. Şobolanii se ascunseră prin cotloane în conul de umbră pe care îl făcea lumina în jurul călătorilor.

— Ei bine, nu este chiar confortul cu care eşti obişnuit tu, Niccolo, glumi Cosimo. Dar cel puţin, este uscat.

Servitorii fură trimişi înapoi la cai ca să-i hrănească şi să vină cu rogojinile şi păturile pentru dormit. Doi dintre ei rămaseră de veghe în prima oră, în timp ce restul grupului încercă să se facă pe cât de comod permitea piatra dură a podelei. Găsiră o lampă veche într-un locaş de pe perete, o umplură cu o cârpă înmuiată în ulei şi o aprinseră.

Cosimo n-avea nici cea mai mică idee cât era ceasul când fu trezit de strigăte venind dinspre tunel. Apoi auzi fâşâitul metalic de oţel aproape de ureche când Niccoli îşi trase sabia din teacă şi sări în picioare dintr-o singură mişcare. La început nu distingea nimic în lumina slabă a încăperii, dar apoi auzi sunetul unei respiraţii grele. Un chip alb ca varul apăru în pragul uşii. Era unul dintre bărbaţii care rămăsese de pază.

— Lupi, bâigui acesta, şi căzu cu faţa în jos. Cosimo şi Niccoli se aplecară; spatele bărbatului era rănit şi plin de sânge. Prin haina sfâşiată îi văzură carnea ruptă.

Înainte de a ajunge la uşă, apărură două forme în pragul uşii. Cosimo zări nişte colţi albi şi o limbă roşie lungă şi răsucită. Niccoli reacţionă cu viteza fulgerului. Se auzi un vâjâit de oţel ţinut în frâu, apoi o lovitură directă şi Niccoli

reteză gâtul primului animal, apoi îşi trase sabia şi o băgă cu toată puterea în gura celuilalt lup; o împinse apoi cu asemenea forţă, încât ieşi prin ceafa animalului de pradă.

Cosimo îşi trase şi el sabia şi stătea cumva în spatele lui Niccoli, care îi bara drumul spre uşă.

— Staţi aici! strigă el spre servitorii neînarmaţi. Şi baricadaţi uşa!

Niccoli scoase torţa din locaşul din perete şi o luă spre tunel. În faţa lui era o curbă în coridor, care se deschidea într-un pasaj de trecere spre exterior. Niccoli înaintă în linişte, cu spatele lipit de peretele rece de piatră. Se uită după colţ şi apoi ţâşni în faţă.

Celălalt om de pază era mort, răşchirat pe podea. Un braţ zăcea aruncat la un metru distanţă, pe jumătate mâncat. Un lup era aplecat deasupra lui, muşcând din faţa omului. Când apăru Niccoli, animalul ridică privirea. Avea ochii galbeni, blana pătată de sânge; o cicatrice i se întindea pe faţă de la un ochi până la falcă. Ridicându-şi capul uriaş, scoase un urlet fioros şi alţi doi lupi apărură din spatele unei coloane din stânga.

— Înapoi, înapoi! strigă Niccoli. Acum!

Cosimo se supuse imediat. Niccoli apucă torţa cu mâna stângă şi mătură aerul din faţa lui cu ea, într-un arc de

cerc portocaliu. În mâna dreaptă sabia îi strălucea în lumină.

Animalul care îl devora pe servitor fu primul care reacţionă. Se aruncă chiar la gâtul lui Niccoli. Picioarele din spate abia i se desprinseră de pământ când sabia lui Niccoli îi despică capul în două. Lupul căzu mort, cu labele uriaşe întinse pe podeaua de piatră.

Unul dintre ceilalţi lupi fu prins de lovitura fulgerătoare a sabiei lui Cosimo. Lama sabiei căzu pe falca lupului, despicându-i ochiul stâng şi tăind tranşee adânci în botul lui. Se prăbuşi la podea, urlând în agonie până când Cosimo veni şi-l decapită.

Cel de-al treilea lup, unul din cei doi care apăruse din încăperea din faţă, de-a lungul coridorului, se întoarse deodată spre Cosimo. Niccoli se răsuci la timp ca să vadă colţii albi strălucitori şi o umbră neagră masivă zburând prin aer. Apoi îl auzi pe Cosimo strigând în agonie. Răsucindu-şi sabia pe deasupra capului, Niccoli o coborî cu precizie de ceasornicar şi spintecă capul creaturii.

Cosimo se lăsă într-un genunchi, dintr-un braţ îi curgea sânge, iar sudoarea îi curgea pe obraji. Niccoli rupse ce mai rămăsese din mâneca prietenului său, apoi sfâşie o bucată de material din propria tunică şi înfăşură rana.

— Nu este prea adâncă. Ai avut noroc, spuse el, ajutându-l pe Cosimo să se ridice în picioare. Ia servitorii. Eu veghez tunelurile.

Câteva momente mai târziu, Cosimo se întoarse cu oamenii îngroziţi şi cu bagajele, iar Niccoli îi conduse afară, fluturând o torţă aprinsă în faţă.

Doi cai erau morţi, iar alţi doi dispăruseră, dar, în câteva minute, găsiră restul animalelor şi le liniştiră. Căzură de acord ca doi dintre servitorii care supravieţuiseră să se întoarcă pe jos la Florenţa. Braţul lui Cosimo nu mai sângera şi niciunul dintre ei nu mai văzu rostul de a încerca din nou să-l convingă pe paznicul de la porţile oraşului Fiesole să-i lase să intre. Aveau să meargă până la Borgo San Lorenzo, unde Cosimo putea să primească ajutor medical şi de unde puteau să cumpere cele necesare.

Se urcară pe cai şi o luară înapoi pe drumul principal spre nord, îndreptându-se încă o dată spre sălbăticie.

Se crăpa de ziuă când se apropiară de micul orăşel Borgo San Lorenzo. Nu avură nicio problemă la porţile cetăţii şi rămaseră acolo doar atât cât să găsească pe cineva care să îi cureţe şi să-i bandajeze bine braţul lui Cosimo, în timp ce doi servitori cu o pungă cu galbeni fură

însărcinaţi să găsească cai sănătoşi şi odihniţi. Chiar înainte ca oamenii din oraş să înceapă ziua de muncă propriu-zisă, călăreţii erau deja din nou la drum, îndreptându-se spre nord-est.

Continuară să meargă, urmând drumul şerpuitor dincolo de graniţa Toscanei şi prin Romagna. Cosimo se simţea foarte mândru şi bucuros. Faptul că pur şi simplu se scuturase de responsabilităţi şi abandonase rolul de fiu îndatoritor nu-l deranja. Se simţea pătruns de emoţia călătoriei şi incitat de perspectiva aventurii. Îşi amintea de celelalte ocazii când mersese călare cu jaficcolo şi Ambrogio Tommasini ca să vâneze prin pădurile din jurul Florenţei.

Era foarte cald, soarele strălucea cu putere pe cerul albastru fără pată. La o leghe depărtare de Borgo San Lorenzo, drumul începu să urce pe dealuri. Din când în când, traseul devenea periculos, mărginit de prăpăstii de o parte sau de cealaltă. Ziua era pe sfârşite şi umbrele începuseră să li se lungească, când zăriră în depărtare Brisighella, un oraş împrăştiat pe trei coline înalte. Turnurile apărură deasupra vârfurilor copacilor ca nişte oase înnegrite ale unui monstru uriaş, mort de mult, care se întinsese şi pierise în timpuri preistorice.

Când ajunseră la hanul de la marginea oraşului, erau frânţi de oboseală. Fură cazaţi cu toţii într-o singură încăpere cu două saltele de paie pentru nobili şi o podea de piatră pentru servitori. Cosimo şi Niccoli hotărâră să-şi dezmorţească oasele şi să respire puţin aer de munte, înainte de a se retrage la culcare.

Brisighella era un oraş mic, dar prosper, care trecuse cu bine prin vremurile turbulente din ultima perioadă. Un secol mai devreme, un nobil local construise un turn pe creasta cea mai de sud a muntelui, aşa că oraşul se dezvoltase în jurul lui. Unul din celelalte două turnuri era fortăreaţă, iar cel mai estic turn adăpostea un lăcaş cu hramul Sfintei Maria. Era puţină lume în preajmă şi în timp ce traversau piaţa principală şi se plimbau pe aleea mănăstirii cunoscută drept Via degli Asini, cei doi se treziră singuri, doar cu ecoul paşilor care să le ţină companie. Luna strălucea pe cerul fără nori.

— Cum te simţi, Cosi? întrebă Niccoli, în timp ce păşeau încet Pe cărăruia denivelată străjuită de zidurile de piatră ale mănăstirii.

Cosimo se întoarse spre el şi-i cercetă privirea în lumina lunii.

— De ce mă întrebi?

— Eu nu am lăsat nimic în urmă. Dar tu...

— A fost ideea mea, adu-ţi aminte, Niccolo. Se opri uitându-se la o mamă care-şi ducea cu grijă copilul în braţe în casa din faţa lor. Pentru tata, banii şi comerţul sunt totul. Dar nu şi pentru mine. Dar în fond şi la urma urmei, poate că este ceva mai profund de-atât. Poate că această nevoie este un fel prin care pot nega moartea.

— Căutarea cunoaşterii este o aspiraţie nobilă, dar nimeni nu poate evita inevitabilul.

— Poate că nu. Dar este ca dragostea. Dragostea mea pentru Contessina este felul meu de a sfida moartea. Ştiu că într-o bună zi totul se preface în ţărână, iubitele noastre ne părăsesc şi mor, la fel ca şi noi. Dar prin faptul că iubeşti pe alta demonstrezi ceva. Căutarea cunoştinţelor, descoperirea misterelor este acelaşi lucru, care îmi permite să afirm: Sunt om, am o valoare pe acest pământ.

— Mie îmi sună a blasfemie.

— Poate că este, dar este răspunsul meu.

Se hotărâră să urmeze cărarea pietruită înapoi spre han, când auziră un zgomot în spatele lor. Întorcându-se, văzură un tânăr care se apropia de ei. Purta un fel de vestă de piele şi cizme de călărie. Pe piept, în partea stângă, avea blazonul Medici, cinci cercuri roşii pe un scut

auriu şi o pereche de chei încrucişate pe fundal. Cosimo oftă.

Tânărul făcu o plecăciune adâncă şi îi întinse un sul de hârtie.

— Stăpâne Cosimo. Sunt căpitanul Vincent Oratore din garda tatălui dumneavoastră. Îmi cer scuze pentru că vă deranjez la ora aceasta. La cererea tatălui dumneavoastră, am călătorit în mare grabă de la Florenţa. Stăpânul meu vă trimite acest mesaj. El ar dori un răspuns imediat.

Cosimo rupse sigiliul şi citi scrisoarea.

Fiul meu. Sunt profund întristat de acţiunile tale.

Mai întâi, pentru că te-ai hotărât să fugi să-ţi urmezi muza, dar mai rău decât atât, pentru că nu ai găsit necesar să-mi vorbeşti despre decizia ta. Eu şi mama ta suntem foarte îngrijoraţi pentru siguranţa ta. Dacă te întorci acasă acum, voi uita că această rătăcire s-a întâmplat vreodată. Te rog, de dragul mamei tale, nu ne dezamăgi.

Rezemându-se de peretele de piatră al mănăstirii, Cosimo se uită peste vârfurile sutelor de măslini, umbre în întuneric. Cerul se umpluse de stele. Ridicându-şi ochii la firmament, îşi aminti dintr-odată un text pe care îl citise, un fragment de scriitură eretică, compus cu siguranţă de

un nebun. Autorul vorbea despre infinit, despre spaţiul care se desfăşoară mai departe şi mai departe fără sfârşit, despre felul cum stelele sunt sori precum propriul nostru soare, sori atât de îndepărtaţi încât ne apar doar ca minuscule puncte de lumină, un univers nesfârşit, infinit. Îi plăcea ideea, într-un mod oarecum pervers. Îşi dorea să fie un peştişor într-un iaz mare, acest lucru îi permitea să crească. Se întoarse spre căpitanul Oratore ştiind exact ce răspuns avea să-i trimită tatălui său.

Capitolul 15

Veneţia, în prezent

Edie şi Jeff luau un mic dejun târziu în apartamentul lui Jeff. Maria era liberă, iar Rose refuzase să iasă din camera ei toată dimineaţa. Jeff abia dacă o zărise de când se întorsese de la Roberto de-acasă. În timp ce curăţau ultimele rămăşiţe ale micului dejun englezesc, sună telefonul.

— M-a lovit inspiraţia azi-dimineaţă devreme, spuse Roberto. Trebuie să ne lărgim puţin orizontul. Cine l-a ucis pe Antonio şi a încercat să ne răpească este pe aceleaşi urme ca şi noi. Trebuie să privim lucrurile dintr-o perspectivă proaspătă. Omul ăla care a venit să te vadă...?

— Mario Sporani? Uitasem de el şi i-am promis că îi dau un telefon la hotel. Stă la Becher.

Edie ridică privirea când auzi menţionat numele lui Sporani şi se uită întrebător la Jeff.

— Ne întâlnim acolo?

— Nu, chiar nu pot în dimineaţa asta, Roberto. I-am promis lui Rose...

— Sigur că da, Jeff, şi nu vreau să stau între un tată şi

fiica lui. Edie s-a trezit?

— Da. Ţi-o dau la telefon.

— Bună.

— Bună dimineaţa. Sper că te-ai odihnit bine.

Ea râse.

— Am dormit ca morţii de la San Michele.

— Aproape că era să ajungem şi noi printre ei, răspunse Roberto. Deci, ce vrei să faci? Să te fâţâi prin muzee şi galerii cu Jeff sau să mergi pe urmele indiciilor cu mine? Plus prânzul la Gritti, după ce facem destul pe detectivii?

— Trebuie să mă gândesc la asta, spuse Edie şi se strâmbă la Jeff, care îşi dădea ochii peste cap.

Starea de spirit a lui Rose nu se îmbunătăţise faţă de după-amiaza precedentă. Traversând Piaţa San Marco, Jeff simţea greutatea resentimentului ei tăcut, dar n-avea nici cea mai mică idee cum s-o facă să vorbească. Prima lor oprire fu la Basilica San Marco, la scurtă distanţă de mers pe jos de apartament. Rose mai fusese aici înainte, dar era prea mică pentru a putea aprecia cu adevărat ce vedea. Acum, lucrurile se schimbaseră. Rose părea că se maturizase cu zece ani în ultimii doi ani, şi nu era prima oară când lui Jeff i se strângea inima la gândul durerii pe care i-o provocase despărţirea amară a părinţilor. O urmări

cum priveşte îmbufnată monumentele funerare şi tavanul splendid al domului, şi atunci începu să înţeleagă de ce era ea atât de posomorâtă. Se purtase foarte bine până când apăruse Edie; doar Rose nu credea...? Era aşa de uşor să creadă că totul era în regulă cu fiica lui şi că trecuse cu bine peste trauma ultimilor ani, dar cum putea să ştie dacă aşa era cu-adevărat? Toată lumea păstrează în suflet câte un secret bine ascuns. De ce-ar fi Rose altfel?

La altar, studiară sculptura în piatră şi mozaicurile remarcabile care înfăţişau felul în care, în secolul al nouălea, trupul Sfîntului Marcu fusese furat de la Alexandria de către negustori Veneţieni şi adus în cetate.

— Această bazilică a fost construită special pentru a adăposti moaştele sfântului, spuse Jeff, încercând să-i stârnească interesul.

Rose ridică din umeri.

— Ce-i aşa de special la o grămadă de oase vechi?

Jeff zâmbi.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Par lipsite de importanţă pentru noi, dar, acum o mie de ani, oamenii puneau mare preţ pe asemenea lucruri.

— Nu văd cum ar fi putut să ştie că sunt oasele Sfântului

Marcu, oricum.

— Ei bine, de fapt, chiar nu puteau să ştie asta, dar voiau să creadă că erau. Pe lângă asta, nici nu se putea dovedi contrariul, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri din nou.

— Majoritatea relicvelor erau false. Într-adevăr, exista un comerţ înfloritor cu moaşte de sfinţi şi alte persoane sanctificate. Existau licitaţii în Imperiul Bizantin. Un fel de ebay al mileniului întâi.

Rose încercă un zâmbet.

Jeff oftă.

— Haide! Cred că trebuie să stăm de vorbă.

Urmând mulţimea de oameni, ieşiră, o luară la dreapta şi intrară în labirintul de străduţe la nord de San Marco, pe lângă magazinele de haine ale designerilor şi prăvăliile care vindeau suvenire şi ornamente din sticlă de Murano în cantităţi industriale. De acolo, se îndreptară spre Riva degli Schiavoni, cu faţa spre laguna de lângă Palatul Dogilor. Ajungând la mal, se aşezară pe zidul înalt, cu apa clipocindu-le la picioare şi privind gondolele care treceau pe canal.

— Bine, spuse Jeff încet. Ai de gând să-mi spui despre ce este vorba?

— Cu ce?

— Rose, te rog.

Ea ridică brusc privirea.

— Femeia aceea!

Jeff părea nedumerit.

— Iubita ta, Edie.

— A mea? Oh, deci asta este!

— Oh, tată, te rog să nu-mi insulţi inteligenţa. Ştiu totul despre tine şi ea. Ştiu asta de mult timp.

Jeff scutură din cap şi zâmbi.

— Nu mă lua de sus! exclamă Rose mânioasă.

— Rose, opreşte-te, pur şi simplu, opreşte-te! Ai înţeles greşit totul! O apucă de umeri şi ea se întoarse spre el, cu faţa răvăşită de furie.

— Oh, chiar aşa?

— Da, chiar aşa! Eu şi Edie suntem prieteni. Aşa am fost întotdeauna.

— Nu asta am auzit eu.

— De la cine? Oh, înţeleg...

— Mi-a spus totul!

— Uite, indiferent ce ţi-a spus mama ta, pur şi simplu nu este adevărat.

— Mi-a spus că tu ai distrus căsnicia voastră, că aveai o

relaţie cu Edie.

Jeff nu ştia ce să spună. Pur şi simplu se uita la fiica lui, iar ea, dintr-odată, înţelese că fusese înşelată.

— Oh, tată! spuse şi se aruncă în braţele lui.

Jeff o trase aproape de el şi o clipă se întoarse înapoi în timp, în vremea când Rose era doar un ţânc care plângea pe umărul lui după ce căzuse cu bicicleta sau se speriase de câinele Vecinului. Se dădu înapoi şi se uită la faţa ei, la ochii ei mari şi Umezi şi la buzele pline. Era nespus de furios pe căţeaua aia cu două feţe de nevastă-sa, fosta nevastă. Femeia aceea n-avea niciun fel de scrupule. Minţise şi înşelase în căsnicia lor, şi acum... Dar trebuia să depăşească amărăciunea, cel puţin pentru moment. Îşi puse braţele în jurul lui Rose şi stătură în linişte uitându-se la *vaporetti.*

— De ce-ar minţi mama aşa? întrebă Rose.

Era o întrebare cu răspuns imposibil. Jeff se uită la fiica lui şi îşi alese cu mare atenţie cuvintele.

— Cred că, ei bine, presupun că mama ta nu putea să facă faţă vinovăţiei pe care o resimţea. Cu toţii suntem oameni, Rose. Eu şi mama ta am fost sub o mare presiune. A fost dureros pentru noi şi pentru tine. Poate că pur şi simplu a crezut că aşa este cel mai uşor. Nu ştiu...

— De ce a trebuit să vă despărţiţi, tu şi cu mama?

Jeff inspiră adânc.

— Trebuie să înţelegi că este greu de trecut peste infidelitate. O relaţie nu mai poate să fie la fel după aşa ceva – spuse Jeff, fixând-o cu privirea. Este totul în regulă? Acasă, vreau să spun.

— Cu mama? Da, desigur. Dar, mă rog, nu este ca în vremurile bune.

— Nu. Îmi pare rău, draga mea.

Tăcură din nou. Apoi Rose spuse:

— Îţi este dor de ea?

— Îmi este dor de vremurile noastre bune de demult. Ca şi ţie.

— Nu prea îmi place de Caspian.

— Nu?

— Încearcă să-mi spună ce să fac. Se crede tatăl meu, spuse ea, şi rămase cu privirea aţintită spre apă.

— Păi, e un fel de tată vitreg acum, şi sunt sigur că are cele mai bune intenţii.

— Dar ne-am distrat destul de bine totuşi, nu-i aşa, tati? îmi plăcea să vin aici în weekenduri lungi şi în vacanţe – tu, eu şi mama. Mă luaţi amândoi de la şcoală şi mergeam direct la aeroport. Nici nu mă mai puteam concentra la

învăţat în acele zile. Când ajungeam aici, luam un taxi de apă de la Marco Polo; când zăream San Marco pe măsură ce ne apropiam de lagună, era mereu atât de incitant!

Nu se uita la el şi continua să stea cu privirea spre apă. În cele din urmă, spuse:

— Îţi aminteşti ascunzătoarea?

— Sigur că da!

Când Rose avea cinci ani, el şi Imogen renovaseră interiorul apartamentului din San Marco. Constructorii „plantaseră” o cămăruţă „secretă” special pentru Rose. Ascunsă la un capăt al apartamentului, se putea ajunge la ea numai printr-o uşiţă ascunsă în baia mică. Ei îi plăcuse la nebunie.

— Este încă acolo. Am să o păstrez mereu.

Dintr-odată, Rose izbucni în lacrimi şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului tatălui său care o lăsă să plângă şi îi mângâie uşor părul.

Câteva clipe mai târziu, ea se retrase; părea ruşinată, iar lacrimile încă îi curgeau pe faţă. El îi puse un deget sub bărbie şi o sărută pe frunte. Apoi îi şterse lacrimile cu dosul palmei.

Ea se forţă să zâmbească.

— Ştiu exact de ce avem nevoie acum, spuse Jeff,

ridicând-o în picioare pe Rose.

— De ce?

— O îngheţată super-dulce, mega-înaltă şi cu toate topingurile adăugate. Şi ştiu exact unde o putem găsi.

De-abia ieşiseră din gelaterie, când sună telefonul mobil al lui Jeff.

— Bună, Edie, spuse Jeff, recunoscând numărul de pe ecranul telefonului.

— Jeff, spuse Edie, cu vocea sugrumată de emoţie. Trebuie să vii aici cât poţi de repede.

— Sunt în oraş cu Rose, Edie, îţi aminteşti?

— Da.

— Tu unde eşti?

— În camera de hotel a lui Mario Sporani. Te rog, vino acum... singur.

Se uită la Rose, care şopti:

— Este în regulă.

— OK, spuse el obosit la telefon. Ajung acolo în cincisprezece minute.

Jeff o lăsă pe Rose la apartament şi apoi alergă la hotelul lui Sporani. Becher din Campo San Fantin era un hotel mediu şi claustrofob. Uşa din faţă era larg deschisă. În zona de recepţie se aflau şase poliţişti în uniformă. Unul

dintre ei vorbea cu portarul şi-şi lua de zor notiţe într-o agendă de piele. Alţi doi frunzăreau hârtiile adunate pe rafturile de lângă peretele din spatele pupitrului de la recepţie, un al patrulea stătea la intrarea către lift şi alţi doi patrulau la baza scărilor. Jeff se apropie şi îl abordă pe unul din cei doi de la scări.

— Ce se întâmplă aici?

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Jeff Martin. Am primit un telefon pe mobil să mă întâlnesc cu nişte prieteni aici.

— Mă tem că nimeni nu are voie dincolo de acest punct, domnule.

Jeff se pregătea să protesteze când auzi o voce puternică de sus, de la primul etaj:

— Lasă-l să urce.

Jeff urcă iute câte două trepte o dată. Aldo Candotti îl întâmpină în dreptul camerei 6. Uşa era întredeschisă, lăsând să se vadă un coridor îngust şi întunecat care ducea la camera din spatele uşii.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Candotti.

— Speram ca dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră să mă puteţi lumina în legătură cu acest lucru, Signor Martin, răspunse el şi-i puse o mână pe

spate, conducându-l înăuntru.

O lumină slabă se strecura pe fereastra îngustă care dădea spre curtea din spate, dominată de un zid de cărămidă gri, pătat de apa de la o conductă spartă. Camera era extrem de aglomerată, plină de lume. La fereastră stăteau Edie şi Roberto care discutau cu doi bărbaţi în uniformă. Lângă patul îngust se afla o targă de spital pe roţi. Pe aceasta zăcea un cadavru, acoperit cu un cearşaf. Însă Jeff văzu părul alb lung iţit de dedesubt. Apoi observă o lungime de sfoară care atârna de un cui sus, pe peretele de deasupra uşii de la baie. Pe podea, lângă pat, era un scaun răsturnat.

Jeff simţi că i se întoarce stomacul. Se dădu un pas înapoi, în timp ce un paramedic aproape că îl călcă pe degetele de la picioare cu căruciorul de spital. Omul scoase cu greu targa prin spaţiul îngust în coridorul scurt care ducea la lifturi şi apoi dispăru din raza lui vizuală.

Edie veni la el, îl luă de mână şi-l trase într-un colţ mai îndepărtat al camerei. Preţ de o fracţiune de secundă Jeff îşi zări chipul în oglinda de la măsuţa de toaletă ieftină de pe peretele opus. Observă că era alb ca varul. Podeaua era înţesată cu haine şi hârtii, valiza lui Sporani fusese deschisă, totul fusese scos din dulapuri. O bucată de

săpun zăcea la un capăt al patului şi o sticlă de coniac fusese spartă, cioburile fiind împrăştiate peste tot, pe covorul uzat. Întreaga încăpere duhnea îngrozitor.

— Ei cred că Sporani este mort de cel puţin douăzeci şi patru ore, spuse Edie încet. Eu şi Roberto am venit să-l vedem. Recepţionerul ne-a spus că nu a dat niciun semn de viaţă de ieri-dimineaţă. Ne-a adus aici. Atunci când nimeni nu ne-a răspuns la uşă, a folosit cheia de rezervă ca să intre. Am chemat Poliţia imediat.

Roberto se uită ţintă la Candotti.

— Domnule comandant, aveţi vreo bănuială cine ar fi putut să facă asta?

Candotti le făcu un semn celor doi ofiţeri în uniformă să iasă. După ce aceştia părăsiră încăperea, începu să se plimbe cu paşi mici în spaţiul dintre pat şi perete, cu mâinile la spate.

— Signor Armatovani, Roberto, începu el. Încep să-mi fac griji în legătură cu tine şi cu prietenii tăi aici de faţă. Se pare că vă urmăreşte moartea. Am auzit de la colegii din Florenţa că doamna doctor Granger ar putea să fie martor la o crimă de la Capela Medici.

— Nu sunt martor... începu Edie, dar Candotti ridică mâna.

— Vă rog, nu acuz pe nimeni. Pur şi simplu constat că, oriunde vă duceţi, oamenii mor.

— Victima crimei de la Florenţa era unchiul meu.

— Sunt perfect conştient de asta.

— Aşadar, unde doriţi să ajungeţi, mai precis? întrebă Roberto, pe un ton aspru.

— Nu am resurse pentru a te interoga pe tine sau pe prietenii tăi, spuse Candotti, şi n-am nicio dovadă că vreunul dintre voi implicat în vreuna dintre crimele care acum îmi ocupă tot timpul. Te cunosc, Roberto, de foarte mulţi ani şi l-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău, dar te rog să nu abuzezi de relaţia noastră. Dacă există ceva care face legătura între moartea profesorului Mackenzie, a angajatului tău Antonio Chatonni şi a lui Mario Sporani, voi afla şi cred că ar fi mai bine dacă tu sau prietenii tăi – şi făcu un semn cu mâna spre Edie şi Jeff – mi-aţi face o vizită mai întâi. Ştiţi unde mă găsiţi. Se răsuci pe călcâie şi părăsi camera.

O clipă mai târziu, cei doi ofiţeri în uniformă se întoarseră şi-i conduseră afară din încăpere, până la scări.

Roberto se aşeză între Jeff şi Edie la o masă de lemn din spatele barului Fenice, un local mic şi puţin aglomerat, aproape de hotelul Becher. Împinse un pahar de vin roşu

spre Edie şi unul din cele două de Pinot Grigios lui Jeff.

— Nu cred că este bine să-i spunem ceva lui Candotti, începu el.

— Dumnezeule, nu! exclamă Edie repede. Poate că este un vechi prieten de-al familiei tale, Roberto, dar tipul îmi dă fiori.

— Am bănuit eu că Sporani ştia mult mai multe despre toate astea decât a lăsat să se înţeleagă atunci când m-a vizitat, spuse Jeff, şi sorbi din vin.

— Iar felul în care arăta camera lui, interveni Roberto. De ce ar fi distrus-o înainte de a se spânzura? Echipa de investigaţii a lui Candotti o să descopere probabil nişte indicii folositoare, însă noi nu le vom afla, cu siguranţă. Dar avem un avantaj faţă de poliţie. Roberto scoase ceva din buzunar şi-l aşeză pe masă. Am obţinut asta înainte de a sosi băieţii lui Candotti acolo.

Era o fotografie Polaroid care fusese făcută în camera de hotel. Sporani ţinea în mâna stângă un dreptunghi de carton alb, aproximativ de mărimea unei fotografii, iar în mâna dreaptă avea un obiect ca un stilou, îndreptat spre hârtie.

Edie îşi împreună mâinile.

— Cum ai reuşit?

— Când ai ieşit cu recepţionerul şi l-ai sunat pe Jeff, am rămas câteva minute singur. Mi-am pus mănuşile şi m-am uitat rapid în Jur. Asta era în haina lui Sporani. Cine l-a omorât, a pierdut din Vedere asta.

— Şi ce e obiectul acela din mâna lui dreaptă? spuse Jeff, ridicând fotografia Polaroid.

— Vezi ce scrie pe margine?

— Penna ultravioleto? Este o jucărie pentru copii. Îmi amintesc că Rose avea ceva de genul ăsta cu câţiva ani în urmă. Dar ce...?

— Ne spune să folosim lumină ultravioletă. Acele stilouri de jucărie fac să se vadă cerneala invizibilă, nu-i aşa? întrebă Edie.

Roberto îşi goli paharul şi se ridică.

— Mă întorc în cinci minute.

De fapt, îi luă douăzeci de minute. Intră în bar şi aruncă pe masă un obiect colorat strident în mov şi roz.

— A trebuit să merg la patru magazine de jucării diferite ca să găsesc aşa ceva!

Arăta ca un stilou mai gros pentru o fetiţă de zece ani, dar, când Edie îl luă şi-i răsuci baza, apăru pe suprafaţa mesei o lumină mov.

— Nemaipomenit! exclamă ea.

— Îmi dai fotografia Polaroid, Jeff? ceru Roberto.

Jeff o scoase din buzunar şi o puse cu faţa în jos pe masă. Ţinând stiloul la câţiva centimetri deasupra ei, Roberto îl plimbă până când cu un scris minuscul de mână apărură două rânduri:

msporani.com.it noitrei

În drum spre palatul lui Roberto, se opriră să o ia şi pe Rose. Nu voiau să rişte. Cineva încercase să îi omoare. Era evident că Mario Sporani fusese ucis, poate că de către aceeaşi persoană. Rose era fericită să se uite la televizor în salon, în timp ce restul se adunară în bibliotecă.

Edie şi Jeff stăteau de o parte şi de alta a lui Roberto, care se aşezase la computerul său MacIntosh, tastând adresa de internet de pe spatele fotografiei. O clipă mai târziu, apăru un câmp pentru scrierea unei parole. El introduse „noitrei” şi apărură două foldere, denumite simplu „1” şi „2”. Apăsă pe „1” şi un fişier numit „Notiţe” îşi făcu apariţia. Deschizându-l, apăru un text în limba italiană. Roberto traducea în timp ce citea:

NOTIŢE

COSIMO DE MEDICI: Am aflat foarte puţine din jurnal. Ştiu că el, Cosimo, a călătorit spre est în 1410. Destinaţia: Grecia sau, poate, Macedonia. Ştiu că a descoperit ceva foarte important. Ce anume rămâne un mister.

CONTESSINA DE MEDICI: Soţia lui Cosimo. A vizitat San Michele la scurt timp după moartea soţului ei. Cred că pentru a vorbi cu discipolii părintelui Mauro şi pentru a aranja să-i fie desenată o hartă.

GIORDANO BRUNO: Marele mistic şi ocultist a petrecut ceva timp la Veneţia şi la Padova în anul 1592. Călătorise prin întreaga Europă şi trebuie să fi auzit ceva important despre Cosimo de Medici şi cercul său. Cred că a pus bazele unui grup în Veneţia care să ascundă această informaţie, acest „Secret Medici”. Grupul lui Bruno era cumva legat de rosicrucienii timpurii, un grup ocult binecunoscut în Europa acelor vremuri. Sunt aproape sigur că Bruno a distrus indiciul Contessinei şi a plantat un al doilea indiciu. Acesta se află în arhivele oraşului şi constituie o lectură iluminatoare.

CAPELA MEDICI: Legătura. Cred că este ceva acolo, dar nu ştiu ce anume. Secretele ascunse în Veneţia conduc către secretele din Florenţa, care conduc către secretele... de unde? Din Macedonia? Este ceva foarte important –

destul de important ca să ucizi pentru asta.

— Ai avut dreptate, Jeff, Sporani era cu câţiva paşi înaintea noastră, spuse Edie. Ştia ceva despre secretele pe care le protejau indiciile.

— Pare logic. Găsirea jurnalului Medici în criptă acum patruzeci de ani a fost un moment de răscruce în viaţa lui Sporani. Era limpede că orice-ar fi fost ceea ce descoperise avea mare valoare; altfel de ce ar fi trimis cineva un asasin plătit după el şi ar fi ameninţat că-i omoară familia?

— Deci crezi că a încercat să desluşească de unul singur misterul în toţi aceşti ani?

— De ce nu?

— Cred că Sporani se afla pe un drum similar cu al nostru de acum, spuse Roberto. Nu avea indiciul de pe tăbliţa găsită la Florenţa; de fapt, nici măcar nu ştia de aceasta, dar cumva aflase ceva despre harta lui Mauro.

— Cum oare o fi aflat?

Roberto ridică din umeri.

— Cum ai spus chiar tu, Jeff, descoperirea lui Sporani din criptă, jurnalul lui Cosimo, a reprezentat un moment de răscruce din viaţa lui. Evident că a făcut cercetări şi a

urmat o cale care l-a convins că soţia lui Cosimo a venit la Veneţia şi le-a cerut ucenicilor lui Mauro să-i facă o hartă în 1464. Probabil că asta l-a făcut să creadă că ea a lăsat un indiciu la San Michele pentru a ţine ascuns ceea ce el numeşte „Secretul Medici”.

Jeff aprobă dând din cap.

— Da, dar stai aşa. Cosimo a murit în 1464, iar indiciul se referă la podul Rialto, terminat în 1591.

— Deci, răspunse Edie, fie avem noi un indiciu greşit, fie versiunea pe care am citit-o la biblioteca San Michele nu este cea originală.

— Nu cred că avem indiciul greşit, spuse Roberto. Doar că povestea nu este atât de limpede pe cât părea la început. Se prea poate ca doamna Contessina să-i fi vizitat pe ucenicii lui Mauro şi se poate să fi lăsat un indiciu, dar, după câţiva ani, Giordano Bruno a aflat despre un mister care îl învăluie pe Cosimo de Medici. El a pus bazele unui grup care să protejeze acest secret, oricare ar fi fost el. Dintr-un motiv sau altul, şi-a asumat înlocuirea indiciului pe care l-a lăsat Contessina şi, după cum credea Sporani cel puţin, indiciul lui Bruno duce la un altul, creat în mod deliberat tot de el.

— De ce ar face asta Bruno? De ce să schimbe indiciul?

— Este tipic pentru el. Giordano Bruno a fost un egocentrist. Se credea un fel de profet, se erija în fondatorul unei noi religii. De altfel, plănuia să pună bazele unei religii noi atunci când a fost arestat la Veneţia. Nu mă surprinde deloc că ar fi făcut toate acestea, probabil că îl încânta ideea că ajunsese mai departe decât un Medici.

— Deci ce ne spune Sporani mai precis? întrebă Jeff.

— Mesajul lui este acolo, în secţiunea despre Bruno. Dacă Sporani ar fi ştiut despre indiciul de la San Michele, ar avea aceeaşi strofă cu a noastră. Cu siguranţă indiciul de la San Michele era al lui Bruno, şi ne dăm seama asta după momentul când a fost plasat. După cum ştim, Rialto a fost terminat în 1591, la scurt timp după ce Bruno fusese la Veneţia. Ştim că acest lucru este adevărat pentru că a fost arestat aici, în luna mai a anului 1592, şi că a fost judecat de Inchiziţie.

— Aşadar, am urmat o pistă greşită atunci când ne-am dus sub pod, afirmă Jeff. Indiciul se află în arhivele oraşului.

— „Ceva stă ascuns acolo, printre rânduri, dincolo de ape, în spatele mâinii arhitectului”, cită Edie. Probabil că se referă la schiţele arhitectului. Cât de isteţ!

— Şi plăcuţa din zidul podului era un tertip. Jeff se uită la

ceas. Arhivele mai sunt deschise?

— Nu avem nevoie de ele, spuse Roberto. Cred că Sporani este îngerul nostru păzitor şi deja a făcut munca grea. Se întoarse la calculator şi dădu înapoi, după care deschise folderul numit „2”. Apărură alte două documente. Erau pagini scanate de pergament, într-un text cu un scris mărunt de mână. Sub acestea, se vedea versiunea tipărită în italiană şi engleză. Primul începea aşa:

Vineri, 2 mai, Anul Domnului 1592. Palazzo Mocenigo, Campo San Samuele

Sunt Giordano Bruno, căruia unii poate că îi spun „Cel din Nola”. Această scrisoare este pentru fraţii din I Seguicamme, iar aceasta este povestea mea.

Acum mă aflu în casa nobilului Giovanni Mocenigo, un om extrem de dezgustător. Împotriva jlogicii, Mocenigo m-a convins să mă întorc în Italia. Am fost vânat de Inchiziţia de la Roma vreme de mulţi ani. Mocenigo, patronul meu de sânge nobil, mi-a promis protecţie, dar ştiu că forţele care-mi sunt împotrivă caută să mă omoare, iar zilele mele ca om liber sunt numărate.

Mă tem că nu voi părăsi Veneţia viu. Mocenigo dorea să afle Artele Secrete al căror Adept sunt (aşa cum am

dovedit în numeroasele mele lucrări aclamate). Dar acum, acest om, care este foarte limpede că nu are minte pentru Artele Obscure şi este un şarlatan, m-a atras aici în *palazzo* şi toate hotarele acestui oraş sunt supravegheate. Duşmanii mei aşteaptă să încerc să scap.

Aşadar, acesta este un mesaj pentru viitor, un mesaj de speranţă.

Acum douăzeci de ani, am dat peste un document care mi-a stârnit curiozitatea. Detaliile despre cum am ajuns în posesia acestuia nu-mi fac bine la reputaţie, dar trebuie să mărturisesc tot. L-am câştigat jucând cărţi într-o cămăruţă din dosul unei taverne din Verona. Adversarul meu la jocul de cărţi îşi pierduse toţi banii şi a insistat că pergamentul pe care mi-l oferea era original şi că fusese scris de nimeni altcineva decât de Contessina de Medici, soţia marelui conducător din Florenţa, Cosimo cel Bătrân. La început, am crezut că pergamentul este totalmente fără valoare. Aproape că i l-am aruncat înapoi, dar când m-am uitat puţin mai atent, mi-a stârnit curiozitatea şi l-am primit.

Mai târziu, am reuşit să studiez documentul în amănunt. Era un fragment dintr-o scrisoare personală, care se referea la existenţa unei mari comori. La sfârşit erau două rânduri dintr-o ghicitoare. La început, indiciul nu prea avea

noimă, dar încet-încet am reuşit să desluşesc o parte din înţelesul lui, iar această revelaţie m-a adus la Veneţia; mai exact, m-a condus la casa călugărilor de la San Michele, Insula Morţii. Acolo am găsit o hartă venerată de călugării de pe insulă şi, din nou, după un efort extraordinar şi folosindu-mă de toată ştiinţa mea, am găsit un alt indiciu, o strofă care m-a condus la etapa următoare.

Însă toate eforturile mele au fost în van. Documentul, deşi original, ducea doar la un drum închis. Indiciul din scrisoare şi celelalte pe care le-am descoperit la San Michele m-au condus la un mormânt aflat exact în centrul insulei. Acolo, cu ajutorul servitorului meu de încredere Albertus, am dezgropat un coşciug mare de piele. Înăuntru se afla un singur lucru, o plăcuţă de metal pe care erau scrise cuvintele: TOŢI OAMENII SUNT TRĂDĂTORI.

La început, am presupus că aceasta era un fel de farsă elaborată. Dar odată cu trecerea timpului am aflat mai multe (despre care nu îndrăznesc să vorbesc nici măcar acum). Am ajuns să înţeleg că, deşi eşuasem în eforturile mele, Contessina de

Medici chiar ascunsese un mare secret. Simplu, nu fusesem destul de înţelept să-l găsesc. Vreme de douăzeci de ani mi-am continuat cercetările. Am aflat multe, dar nu

chiar purul adevăr. Eşecul meu îmi provoacă mare durere şi abia dacă îndrăznesc să nădăjduiesc că altcineva îmi va continua vreodată cercetările şi va izbuti să găsească ceea ce caut. Pentru asta, voi ascunde scrisoarea Contessinei de Medici. Doar cel foarte hotărât va putea descoperi adevărul ascuns. Am doar atâta smerenie cât să spun că oricine va fi acela care va reuşi să descopere natura Secretului Medici este cu-adevărat un om măreţ. Poate chiar cinstit şi înţelept.

Cel de-al doilea document era mai scurt. Spunea aşa:

Joi, 28 februarie, Anul Domnului 1593, Veneţia

Sunt Albertus Jacobi. Stăpânul meu, marele savant Giordano Bruno, a fost dus la Roma în lanţuri şi mă tem că în curând va muri. Stăpânul meu mi-a încredinţat multe documente şi hârtii, inclusiv un manuscris al ultimelor lucrări ale lui. Cel mai valoros însă este un document descoperit în urmă cu vreo două decenii, cam în vremea când am început să lucrez pentru el. Doar cel măreţ va putea să vadă acest lucru şi doar cel măreţ va scoate la iveală secretele acestuia.

Gemenii, părinţii fondatori.

În stradă, unde-i aruncă pe toţi cei ca mine,
Cinci ferestre peste un balcon.
Punctul care atinge cerul;
O emisferă deasupra şi o emisferă dedesubt.

Edie, Jeff şi Rose petrecură noaptea la Roberto. Rose adormise în faţa televizorului. Jeff o trezi cu grijă şi o conduse într-un dormitor pregătit special pentru ea la primul etaj. Apoi Vincent îi conduse pe Jeff şi pe Edie la camerele lor, pe coridorul lung, ca o galerie mare la capătul unor scări de marmură. Roberto rămase în bibliotecă pentru a vedea ce putea să mai descopere.

De la fereastra camerei ei, Edie avea o privelişte grandioasă a Marelui Canal. Apa era groasă ca un sirop. În stânga, canalul o lua spre sud. O gondolă cu lanterne aprinse se strecură tăcută prin întuneric. Ceaţa se lăsa peste întreaga scenă. În curând, se gândea ea, Veneţia va fi învăluită într-o pătură groasă, care va reduce luminile şi sunetele.

Lui Edie îi venea greu să creadă că se mai trăia încă în asemenea opulenţă. Patul era unul uriaş, cu patru labe de animale mari pe post de picioare şi cu baldachin de mătase. Un foc de buşteni ardea în şemineu, covoare

vechi, aranjate, cu o neglijenţă studiată, acopereau perdeaua de piatră. Pe pereţi erau atârnate globuri de cristal, care aruncau o lumină discretă. Tavanul era înalt şi acoperit cu rozete şi cornişe decorative.

Îşi făcu o baie fierbinte şi rămase multă vreme în apa cu spumă, bucurându-se de tot romantismul situaţiei. După ce se uscă, îmbrăcă o cămaşă de noapte şi un chimono de mătase care fuseseră pregătite pe pat pentru ea. Stătea pe podea în faţa focului şi se uita la flăcări, lăsându-şi mintea să rătăcească în voie. I se întâmplaseră atâtea în ultimele zile şi avusese atât de puţin timp ca să analizeze totul.

Cu mai puţin de patru zile în urmă, lucra în cripta Capelei Medici desfăşurând genul de cercetare care îi plăcea cel mai mult. Apoi, dintr-odată, totul scăpase de sub control. Fusese speriată. Aproape că fuseseră ucişi. Şi apoi mai erau sărmanul bătrân Mario Sporani şi Antonio. Şi ce să creadă despre Roberto? Era inteligent şi arătos, bogat şi fermecător. Prea frumos ca să fie adevărat, într-adevăr. Dar el era prietenul lui Jeff; Jeff avea încredere în el, iar Jeff era ca un frate pentru ea. Sărind în picioare, îşi strânse cordonul chimonoului şi se îndreptă spre uşă.

Pe culoar era întuneric, dar o lumină slabă venea

dinspre bibliotecă şi se puteau auzi acordurile unei sonate pentru pian. Roberto stătea la un birou cu blat din piele, aplecat asupra unei cărţi masive, vechi. Edie tuşi uşor, iar el se întoarse.

— O pasăre de noapte, la fel ca mine? Privirea lui surprinsă se transformă într-un zâmbet cald.

— De obicei, nu, spuse ea. Ce citeşti? Se uită peste umărul lui la un tom legat în piele, cu paginile acoperite cu un scris fin, dar cu un font ciudat. Hârtia cărţii era uscată şi galbenă.

— Încerc să-mi dau seama despre ce Dumnezeu vorbea Giordano Bruno. Mi-ar prinde bine un pic de ajutor. Ai vrea să mi te alături la un coniac?

— Doar dacă este Paulet Lallique, glumi Edie.

Expresia lui Roberto nici măcar nu se clinti.

Câteva clipe mai târziu, Vincent aduse două pahare ca nişte globuri uriaşe şi o sticlă din unul dintre cele mai scumpe coniacuri din lume şi le puse pe măsuţa rotundă de lângă birou.

— Ce carte este? întrebă Edie, în timp ce Roberto turna în pahare.

— Este unul dintre cele şapte volume din *Rapoartele Inchiziţiei veneţiene între 1500 şi 1770.* Se află în familia

noastră de mult timp. Tocmai citeam despre Andrea di Ugoni, un scriitor prieten cu Tiţian, care a fost acuzat de erezie în 1565 şi a scăpat de pedeapsă. Apoi este cazul lui Casanova, care a fost arestat aproape două sute de ani mai târziu şi încarcerat pentru „dispreţuirea religiei”. Speram să găsim ceva care ar putea să explice ce a vrut Bruno să spună cu indiciul lui.

— Deci Bruno a fost judecat de Inchiziţia veneţiană?

— Mesajul lui pare să fi fost scris cu puţin înainte de a fi arestat. Mocenigo cu siguranţă că l-a trădat. A fost luat în toiul nopţii din camera sa din *palazzo* de către mercenari plătiţi şi aruncat în închisoarea dogilor.

— Credeam că a fost încarcerat la Roma. Nu acolo l-au executat?

— Dar a fost mai întâi interogat la Veneţia. Inchiziţia de la Veneţia era de departe mai liberală decât cea de la Roma. Capul Inchiziţiei de la Roma, mâna dreaptă a papei, era un cardinal radical pe nume Robert Bellarmine, care avea porecla Ciocanul Ereticilor.

— Pentru Ciocanul Ereticilor, spuse Edie, ridicând paharul şi sorbind apreciativ din coniac. Era delicios de fin şi îi încălzi tot trupul. Deci veneţienii aveau de gând să-i dea drumul lui Bruno?

— Nu ştiu dacă ar fi mers până acolo. Nu le plăcea ca papa să intervină în societatea lor mai liberală. De fapt, întreaga cetate fusese excomunicată de câteva ori de-a lungul secolelor. Inchiziţia veneţiană era cu mult mai tolerantă cu ocultişti precum Bruno. Dar, din păcate pentru el, dogele s-a supus presiunii venite de la papă şi, după câteva luni de detenţie la Veneţia, autorităţile l-au extrădat la Roma, unde a fost în cele din urmă ars pe rug.

— Aşadar, acolo unde Bruno spune: „În stradă, unde-i aruncă pe toţi cei ca mine”, crezi că se referă la locul unde erau executaţi ereticii?

Roberto răsfoi cu grijă câteva pagini.

— În mod curios, în cele două secole de procese ale vrăjitoarelor, mai puţin de două sute de cazuri au fost aduse în faţa Inchiziţiei aici şi numai nouă persoane au fost acuzate, dar niciuna executată. Existau alte feluri de rebeli: spioni, activişti Politici, răzvrătiţi. Ce înţeleg eu din acest raport este că existau două locuri în Veneţia unde aveau loc execuţiile celor „indezirabili”. Uite.

Edie se aplecă, iar Roberto îi arătă câteva rapoarte. Între 1550 şi 1750, şase sute şapte cetăţeni socotiţi drept „periculoşi” de către poliţia statului, Consiliul celor Zece, au fost executaţi. Au fost spânzuraţi, departe de ochii

publicului, într-unul din două locuri: fie Caile della Morte, „Strada Morţii”, fie pe Caile Santi.

Edie se înfioră fără să vrea.

— Ţi-e frig, spuse Roberto, înconjurându-i umerii cu braţul. Vino să stăm aproape de foc.

Se aşezară unul în faţa celuilalt cu picioarele încrucişate pe un covoraş de Khotan original. Prin ferestrele largi se vedeau fuioare de ceaţă plutind deasupra Marelui Canal.

— Nu cred că ţi-a mai spus cineva până acum că ai un loc minunat aici, spuse Edie.

Roberto râse.

— Totul este scris în gene, spuse Roberto. Presupun că părinţii tăi sunt arheologi.

— Dragul de Jeff, răspunse Edie. Ţi-a spus...

— În locul tău, nu m-aş supăra, este un mare admirator al tău.

— Deci ţi-a spus că au fost omorâţi pe un şantier arheologic din Egipt? Eram acolo.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Sorbi încă odată cu încântare din coniac. El nu mi-a spus prea multe despre tine. Cum v-aţi cunoscut tu şi Jeff?

— Acum vreo cinci ani, el era încă la Cambridge. Venise

singur aici pentru două săptămâni să cerceteze o carte. M-a lovit din neatenţie şi mi-a dat jos din mână băutura la Cipriani.

Edie râse.

— Am început să ne certăm, am continuat şi... mă rog. Dar tu?

— În liceu. Jeff era cu un an şcolar mai mare decât mine la King’s şi ajunsese deja o stea. Eu aveam optsprezece ani şi o admiraţie profundă pentru el... încă îl admir foarte tare.

— Deci, voi aţi fost...? întrebă Roberto după o clipă.

Edie zâmbi.

— Jeff avea o iubită când ne-am cunoscut. Când s-au despărţit, eu aveam un iubit. Apoi Jeff a cunoscut-o pe Imogen şi, nu ştiu, nu m-am gândit niciodată la asta. E ca şi cum ai avea o relaţie sexuală cu propriul frate. În orice caz, dar tu, Roberto? Presupun că doamnele stau la coadă pentru tine.

El păru ruşinat.

— Vai! spuse Edie. Roşeşti? Deci?

— Deci ce?

— Doamnele.

— M-am îndrăgostit de două ori. De ambele dăţi s-a

terminat cu lacrimi.

— Aşa e viaţa.

Roberto îi mângâie obrazul. Edie se aplecă şi îşi trecu buzele peste ale lui. Niciunul din ei nu o observase pe Rose în pragul uşii, privindu-i. Dar amândoi auziră uşa de la intrare trântindu-se.

Bărbatul înalt, cu părul negru, îşi aprinse o ţigară de la mucul primei, apoi o aruncă pe podeaua de marmură şi se uită prin binoclul pe care îl fixase pe un trepied. Priveliştea de la fereastră era de o frumuseţe extraordinară, peisaje pe care le găseşti pe cărţi Poştale, cutii de bomboane şi în vitrinele agenţiilor de turism, dar el nu era interesat de aşa ceva. El se concentra asupra unei clădiri de peste Canal Grande, un *palazzo* de culoare roşiecafenie, casa lui Roberto Armatovani. Zărise pe cineva sosind cu Vaporul şi aducând provizii, un tehnician de la cablu venise şi Plecase. Şi cam asta era tot. Trei ore se scurseseră foarte încet.

Obosise şi era foarte frustrat. Cu o zi în urmă, aproape că avusese noroc pe barcă, dar până la urmă abia scăpase cu viaţă. Asta îl învăţase o lecţie foarte importantă. Oamenii ăştia poate că păreau amatori, dar nu trebuia să-i

subestimeze. Dintr-odată uşa de la intrarea în *palazzo* se deschise larg şi din clădire ieşi fata, Rose Martin. O clipă mai târziu, apăru Armatovani. Dar în Veneţia, o persoană poate să dispară cât ai clipi din ochi. Roberto intră înapoi în casă. Însă bărbatul cu părul negru văzuse unde se dusese fata şi o urmări cu binoclul. În câteva clipe, ea ajunse la Ponte Dell Accademia şi – nu-i venea să creadă – traversa podul pe partea lui de râu.

— Rose probabil că ne-a văzut, îi spuse Edie lui Jeff. Se aşeză pe un scaun de sub o oglindă masivă, cu ochii aţintiţi la podeaua de marmură neagră. Ne sărutam.

— Minunat! Pe chipul lui Jeff apăru o expresie îngrijorată.

— Am să trimit nişte oameni afară, spuse Roberto. O să ne ajute şi Vincent. Crezi că s-a întors la apartament?

— Dumnezeu ştie! Sun-o pe Maria, dar eu trebuie să ies să o caut pe Rose.

Aerul nopţii era rece. Jeff alergă pe aleea de lângă canal şi apoi o luă la stânga, în labirintul de pasaje din jurul pieţei San Samuele. Ceaţa devenise şi mai deasă, ascunzând tot ce se afla la mai mult de câţiva metri în faţa lui. Lanterna pe care i-o dăduse Roberto nu prea îi era de ajutor. Ieşind dintr-un gang care se deschidea spre Campo

Francesco Morosini, la stânga ştia că se află Sant’ Angelo. La dreapta era Ponte dell Accademia. Se opri gâfâind şi încercă să nu se lase cuprins de panică.

Bărbatul brunet văzu că fata o ia pe lângă Canal Grande şi apoi la stânga, pe lângă Gallerie. Îşi părăsi locul de urmărire şi o porni după ea, ţinându-se la distanţă, conştient de felul cum ceaţa amplifica toate sunetele.

O zări intrând pe o alee. Fata încetini o clipă, neştiind pe unde s-o ia. Apoi se opri să-şi tragă sufletul. Bărbatul se ascunse sub o arcadă când fata se întoarse să privească în jur, apoi aproape că o pierdu în ceaţă, când, deodată, ea ieşi şi o luă la fugă pe un gang îngust. Se îndrepta spre capătul Dorsoduro, o fâşie de teren care o cotea şi apoi aproape dădea în cartierul San Marco, în locul în care partea cea mai sudică a Marelui Canal se deschidea în Basino di San Marco.

Ceaţa era şi mai deasă acolo şi urmăritorul aproape că o pierdu din nou în timp ce ieşea pe Dogana E La Salute, o potecă largă care mergea de-a lungul laturii sudice a Dorsoduro. La stânga lor se aflau atelierele unde se construiau gondolele. Acum erau închise şi locul era părăsit.

La dreapta lor, apa pleoscăia pe piatră. Streaşina de pe acoperişul unui atelier plesnise, iar apa se scursese şi formase o pojghiţă înşelătoare de gheaţă pe toată suprafaţa potecii. Fata încetini şi trecu prudentă peste porţiunea alunecoasă, apoi grăbi pasul spre cealaltă parte dispărând după colţ la capătul peninsulei, la Dogana di Mare, Vechea Vamă, o clădire sobră cu coloane, având deasupra doi Aflaşi uriaşi, fiecare ţinând un glob de aur.

Bărbatul se furişă după ea, urmărind-o cum încetineşte şi apoi o coteşte pe cealaltă parte a clădirii. Fata se opri dintr-odată şi se aşeză pe marginea potecii, cu braţele înfăşurate în jurul ei şi scrutând cu privirea prin ceaţă peste întinderea de apă spre San Marco. Bărbatul era atât de aproape încât o auzea plângând. Făcu un pas spre ea şi simţi fiorul cunoscut şi atât de plăcut care anticipa îndeplinirea misiunii.

Alergând pe lângă Muzeul Guggenheim, Jeff îşi croia drum pe Cel mai scurt traseu, ignorând durerea din piept. Acum era aproape sigur unde s-ar fi putut duce Rose. Era un loc care îi plăcea foarte mult fetei, un loc la care se întorceau mereu. La stânga lui, Palazzo Dario se pierdea în ceaţă, aşa că ieşi pe Campo Salute, a cărui parte nordică oferea una dintre ultimele porţiuni ale malurilor canalului

înainte ca Marele Canal să se deschidă în Bacino. După alte câteva sute de metri, începură să se zărească treptele bisericii Santa Maria della Salute. Şi apoi ajunse acolo. Ceaţa se răsucea în fuioare în jurul colonadelor Vechii Vămi. Îşi mai veni în fire când o zări pe Rose stând jos, cu picioarele încrucişate, cu ochii spre San Marco.

— Hei!

Se întoarse, cu privirea îngrozită. Dar văzându-l pe tatăl ei, se relaxă.

Jeff se aşeză lângă ea. Preţ de o clipă, nu putu să vorbească, încercând să-şi tragă sufletul. Apoi dintr-odată Rose îşi aruncă braţele în jurul lui, îşi îngropă faţa în pieptul lui şi izbucni în plâns.

— Asta n-are nicio legătură cu Edie, nu-i aşa, Rose? spuse Jeff într-un târziu.

Ea se trase înapoi ca să-i vadă faţa tatălui ei.

— Eşti supărată pe Edie, dar ea e numai ţapul ispăşitor.

Rose scutură din cap.

— Eu nu...

— O consideri pe Edie vinovată de toate, dar de fapt eşti supărată pe mama ta şi pe mine. Crezi că noi ţi-am distrus viaţa, şi ai dreptate. Oamenii n-ar trebui să aibă copii dacă nu sunt destul de maturi ca să facă lucrurile să meargă în

căsnicia lor. Îmi pare rău, draga mea, te-am dezamăgit profund.

— Oh, tăticule... Şi Rose începu din nou să plângă.

O clipă, Jeff privi splendoarea învăluită în ceaţă. Veneţia era undeva acolo. Puteai să ajungi la ea, aşa cum puteai să ajungi la amintirile a ce a fost odinioară, dar numai printr-o ceaţă deasă.

— Vino! Hai să ne întoarcem, da? spuse Jeff, ridicându-se în picioare.

Bărbatul cu părul negru scoase uşor pistolul din toc şi se îndepărtă puţin de lângă coloană. Apucă să facă un pas şi apoi mai mult simţi decât văzu că se apropia cineva pe potecă. Scuipând o înjurătură printre dinţi, se strecură înapoi la locul său, când Jeff apăru în raza lui vizuală. Îl zări îmbrăţişându-şi fiica şi apoi aşezându-se lângă ea.
Îl surprinse cât de furios era. Fusese antrenat să ucidă fără nicio remuşcare şi ştia cum să se retragă cu detaşare când situaţia o cerea. Închizând ochii pentru o clipă, inspiră profund. Degetul i se încleştă pe trăgaci.

O rază albă de lumină străpunse întunericul şi o şalupă de poliţie îşi făcu apariţia. Ascunzându-se în spatele unei coloane, se uită fără să-i vină să creadă cum acostează şi

doi ofiţeri sar pe chei.

Roberto aştepta pe treptele din faţa palatului său. Jeff o purta în braţe pe Rose, înfăşurată într-o pătură, şi o duse direct în camera ei. Adormise aproape înainte de a atinge cu capul perna. Jos, la parter, el acceptă recunoscător un pahar de coniac de la gazdă.

— Jeff, îmi pare foarte rău... spuse Edie.

El ridică o mână ca s-o oprească.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, o asigură el.

— Dumnezeule, ce bine-mi pare că nu mai am încă o dată Vârsta de paisprezece ani!

— Mie-mi zici!

— Să schimbăm subiectul, propuse Roberto. Eu şi Edie am făcut o descoperire epocală.

— Aşa se numeşte chestia asta în ziua de azi? întrebă Jeff.

Roberto ignoră gluma şi se întoarse la pagina din *Rapoartele Inchiziţiei veneţiene între 1500 şi 1770.*

— Mă bucur că Rose este în siguranţă, spuse el. Îmi este foarte dragă. Dar noi trei mai avem ceva treabă de făcut. Şi simt că timpul trece.

— OK, Roberto. Te ascult.

— Existau două locuri principale pentru execuţii, explică Roberto. Caile Santi, care nu e departe de aici, aproape de Accademia, şi Caile della Morte, Strada Morţii, care se află la est de Palatul Ducelui, chiar cum ieşi de pe Campo de la Bragora.

— Pot să te întrerup? spuse Jeff. Când o căutam pe Rose, singurul lucru la care mă puteam gândi era s-o găsesc. Dar îmi amintesc că am zărit în treacăt acoperişul Vechii Vămi – două statui ale lui Atlas care ţineau fiecare câte un glob de aur.

— Ce legătură are asta? întrebă Edie.

— Unii spun că statuile Atlas sunt gemeni. Versul din strofa lui Bruno. „Gemenii, părinţii fondatori...” trebuie că se referă la Castor şi la Polux, gemenii din mitologia greacă, născuţi din Leda şi zeul Jupiter.

— Şi ce legătură are asta cu Veneţia, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Edie exasperată.

— Foarte mare. Primii care s-au aşezat în lagună erau refugiaţi de la Roma, care fugeau din calea invadatorilor barbari. Aceştia au adus cu ei multe ritualuri religioase arhaice romane, aşadar şi venerarea lui Jupiter, şi a urmaşilor lui, Castor şi Polux. Era un cult al gemenilor centrat pe o pereche de insule, pe care s-au şi ridicat

primele aşezări aici, în secolul al patrulea sau al cincilea. Imagini cu gemeni se află prin tot oraşul, inclusiv cele două statui Atlas gemene.

— Deci crezi că versul se referă la Caile Santi? E la o aruncătură de băţ de clădirea Vechii Vămi, spuse Roberto.

— Nu cred. Cred că este celălalt loc, Caile della Morte. Mi-a venit totul în minte când eram în şalupa de poliţie. Am vizitat o biserică din acea zonă în urmă cu câţiva ani. Se numeşte San Giovanni şi se află pe Campo de la Bragora; iar „Bragora” vine de la cuvântul „b ragal”, care înseamnă „doi oameni”.

— Este fantastic, spuse Roberto dând din cap. Sau complet nebunesc!

Jeff era la a doua cafea când Edie intră în bucătărie pentru micul dejun.

— Ai dormit bine? întrebă ea.

— Surprinzător. Tu?

Ea îşi înăbuşi un căscat.

— Abia dacă am aţipit.

— Uite, asta o să te ajute să te înviorezi, spuse Jeff, turnându-i o ceaşcă de cafea. Ascultă, Edie, începu Jeff, dar se opri când intră Roberto, precedat de Vincent, care

aducea o tavă pe care se aflau două căni înalte de argint, o ceaşcă şi o farfurioară.

— Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Edie, zise Jeff. După seara precedentă, cred că ar trebui să stau cu Rose astăzi.

— Desigur.

— Nu sunt de acord, spuse Edie. Cred că voi doi trebuie să urmaţi indiciul, iar eu trebuie să stau cu Rose.

— Dar...

— Niciun dar, Jeff. Deja am vorbit cu ea.

— Ai vorbit?

— Nu face mutra asta surprinsă. Noi două eram bune prietene odată, îţi aminteşti? Aş vrea să refac lucrurile astea.

Jeff ridică din sprâncene şi înălţă din umeri.

— Mie îmi convine.

Temperatura scăzuse dramatic peste noapte, şi totul era îngheţat şi pustiu. Copaci bătuţi de vânt şi câţiva porumbei, rătăciţi de stolurile din Piaţa San Marco, ţopăiau pe pietrele inegale. Jeff şi Roberto stăteau în mijlocul pieţei, înfofoliţi în haine groase de iarnă şi cu fulare la gât.

— Cu toate că acesta a fost un loc pentru execuţii,

există şi o latură mai luminoasă în istoria acestuia, spuse Roberto. Vivaldi a fost botezat în biserica de-acolo, biserica San Giovanni, zise Roberto, arătând spre o faţadă care în mod evident trecuse printr-o succesiune de renovări şi extensii. Şi acolo, continuă el, este cea mai interesantă construcţie de aici, Palazzo Gritti Badoer; sau, cum este cunoscut acum, Hotel La Residenza.

— Care are cinci ferestre peste un balcon, observă Jeff şi repetă a doua parte a indiciului lui Bruno: „Cinci ferestre peste un balcon. Punctul care atinge cerul; o emisferă deasupra şi o emisferă dedesubt”. Şi asta se afla aici în anii 1590?

— Cu siguranţă! Este din secolul al paisprezecelea. Poţi să-ţi dai seama după forma ferestrelor şi arhitectura logiilor. Deci ideea ta n-a fost nebunească deloc.

Jeff se uită în sus spre acoperiş.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta. Dar nu există niciun „punct care atinge cerul”, totuşi, nu-i aşa?

— Din păcate, nu, răspunse Roberto.

Traversară piaţa spre *palazzo.* Pe peretele unui gang îngust văzură un indicator pe care scria Caile della Morte.

Intrarea în hotel dădea direct într-un hol spaţios. O zonă de recepţie mare în stânga, cu muluri masive în partea de

sus a zidurilor, picturi de secolul al şaptesprezecelea, culori întunecate şi figuri răvăşite, piese de mobilier antic, scaune şi mese. La capătul îndepărtat al încăperii, un grup de muncitori se ocupau de lumini şi de decoraţiuni. Unul dintre ei stătea cocoţat pe o scară de lemn. Se întindea sus, spre tavan, încercând să prindă un cablu cu beculeţe.

Un bărbat de vârstă medie, în uniformă albă de portar, îşi făcu apariţia. Avea părul lung, vopsit negru, şi purta lornion.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Bună dimineaţa, spuse Jeff. Găzduiţi o petrecere?

— Da, chiar aşa, domnule. Diseară, de fapt. Pot să vă ajut...?

— Doar treceam pe aici. Prietenul meu, Roberto Armatovani, a remarcat faţada minunată a clădirii şi nu a mai fost niciodată înăuntru.

— Signor Armatovani? spuse portarul, îndreptându-şi spinarea. Desigur! Scuzele mele pentru dezordinea aceasta, decoraţiunile ar fi trebuit să fie aranjate de acum o oră. Pot să vă ofer câte o cafea?

— Eşti amabil, dar nu, mulţumim, răspunse Roberto. Pot să te întreb ce fel de petrecere este cea de diseară?

— Cu siguranţă, signor. Este seară de gală, un carnaval

organizat de Societatea Vivaldi. Este o petrecere privată, dar sunt sigur că aş putea să vorbesc cu preşedintele.

— Eşti foarte amabil, ăăă...?

— Gianfrancesco... Francesco.

— Francesco... Îl cunosc pe preşedinte, Giovanni Tafani, foarte bine. Am să-i cer unuia dintre oamenii mei să-l sune.

Portarul se plecă uşor, iar ei se întoarseră să plece.

Afară, se opriră unul lângă altul să admire stucatura rococo de deasupra intrării principale.

— Chiar cunoşti pe toată lumea din Veneţia, nu-i aşa? exclamă Jeff.

— N-am vrut eu asta, dar aşa s-a întâmplat.

— Deci, ce facem acum?

— Păi, evident că trebuie să ajungem cumva pe acoperiş şi sper că fermecătorul preşedinte al Societăţii Vivaldi ne va ajuta.

Când Jeff, Edie şi Roberto ajunseră la Palazzo Gritti Badoer, deja era plin de oameni mascaţi care veniseră la petrecere în costume de carnaval. O orchestră era la jumătatea Cvartetului de Coarde Nr. 9 al lui Schubert şi chelneri în livrele se plimbau prin încăpere ţinând tăvi cu

şampanie în mâini.

Jeff era îngrijorat în legătură cu faptul că Rose trebuia să rămână singură acasă, dar ea promisese că nu va ieşi din apartament. Iar Roberto îl convinsese că Vincent nu era chiar un papă-lapte de bodyguard.

Roberto purta un costum clasic Savile Row, moştenit de la tatăl său. Purta o mască de vultur cu pene negre şi ciocul scurt. Jeff, care era mai înalt şi mai lat în spate, închiriase un smoching mai modern de pe Via XXII Marzo şi alesese o mască simplă, elegantă, argintie. Cu ajutorul lui Rose, Edie încercase cel puţin o duzină de costume în câteva dintre cele mai exclusiviste magazine din Veneţia, înainte să se decidă la o rochie lungă verde de mătase şi o mască ornamentată aurie.

Îi întâmpină un plasator, îi întrebă cum îi cheamă şi imediat îi conduse la gazda serii, care stătea cu un grup mic aproape de muzicanţi. Giovanni Tafani era un bărbat înalt, lat în umeri, la vreo cincizeci şi cinci de ani, cu o mască aurie micuţă care nu prea îi ascundea trăsăturile. Îi strânse mâna lui Roberto.

— Mă bucur atât de mult că aţi reuşit să ajungeţi, maestre! îi spuse el.

— Aceştia sunt prietenii mei, Jeff Martin, un eminent

istoric din Marea Britanie, şi Edie Granger, arheolog cu o excelentă reputaţie.

Tafani se înclină uşor spre Jeff, şi apoi luă mâna lui Edie, atingându-i uşor dosul palmei cu buzele.

— *Enchante!* spuse el. Apoi, îndreptându-şi spatele, adăugă: Acum trebuie să vă prezint unora dintre asociaţii mei.

Trecu aproape o oră până când Jeff şi Edie găsiră ocazia de a se strecura, lăsându-l în urmă pe Roberto să le acopere spatele, aşa cum plănuiseră. După ce ieşiră din zona de recepţie, dădură de un mic gang care ieşea în curtea interioară. În apropiere se afla o sală de mese mare, acum cufundată în întuneric. Străbătură încăperea şi ieşiră neobservaţi în hol. În faţa lor se aflau scările de marmură.

Edie mergea înainte, dar se chinuia în rochia strâmtă.

— La naiba, spuse ea după o clipă. Scoţându-şi pantofii din picioare, îşi sfâşie rochia până în dreptul coapselor.

— Măi, măi! făcu Jeff ironic.

— Ochii la minge, Jeff! Ochii la minge – ca la tenis!

Ajunseră la ultimul etaj fără să se întâlnească cu nimeni. Era o linişte ciudată. Zgomotul petrecerii rămăsese mult în urmă. La capătul scărilor se afla un coridor cu trei uşi pe

fiecare parte, care probabil că duceau la dormitoare. Văzură o ieşire de urgenţă la capătul coridorului.

Uşa era descuiată şi dădea spre o scară simplă, metalică. Scara metalică mergea în spirală patru etaje, până jos, la parter. Un murmur de voci şi un zgomot metalic de cratiţe le dădură de înţeles că probabil ajunseseră chiar deasupra bucătăriilor. Ridicând privirea, văzură că scara mai urca până la o uşă care se deschidea pe acoperiş.

Frigul îi lovi imediat. Jeff îşi scoase haina şi o puse în jurul umerilor lui Edie.

— Nu am plănuit chestia asta prea bine, nu-i aşa? spuse ea, când ieşiră şi începură să meargă printre două balustrade de pe acoperiş. În faţa lor, drumul făcea loc unui spaţiu deschis de aproximativ zece metri pe fiecare parte. În mijloc se afla o giruetă veche.

Era din bronz, înaltă de vreo cinci metri şi decolorată de vreme. Un stâlp central susţinea girueta, o săgeată prinsă de un disc. La mijlocul stâlpului se afla o emisferă de metal, cam de dimensiunea unei tigăi mari. Jeff se ridică în vârful picioarelor ca să o studieze mai bine. Şi aceasta îşi schimbase culoarea din cauza vremii, devenind verzuie cu pete negre.

Merse încet în jurul giruetei. În partea cea mai îndepărtată observă un semn în metal.

— Sunt nişte litere pe emisferă, spuse el, şi cu un şerveţel din buzunar încercă să şteargă petele, dar erau adânc încrustate. Cu grijă, se sprijini de unul dintre suporturile de la baza giruetei ca să se uite mai de aproape.

— Se vede ceva? întrebă Edie.

— Văd un» V” mare, o pauză, un alt „v” mic şi apoi... nu. Stai puţin. Încercă să zgârie puţin suprafaţa cu unghia. O literă „i”.

— Vivaldi, murmură Edie, când Jeff coborî.

— Are sens. Acesta era conacul lui, în fond şi la urma urmei. Dar de ce?

Edie ridică din umeri.

— Şi este numai o singură emisferă. Dacă aceasta este cea de deasupra, unde este cea de dedesubt?

Luna apăru ca o fâşie pe cer la nord, acoperită parţial de nori.

— Doar dacă nu cumva, spuse Jeff dintr-odată şi se ridică brusc în picioare. Asta trebuie să fie!

— Ce? întrebă Edie, dar Jeff deja se îndrepta spre uşă. Unde te...?

— Vino după mine! Ţinu uşa deschisă pentru Edie. Aceasta duce direct la subsol, spuse Jeff. Cred că trebuie să verificăm.

Pe măsură ce se apropiau de parter, zgomotele de la bucătărie se auzeau tot mai distinct. Cineva striga nişte comenzi de musafirii de la recepţie. Se strecurară pe ultimul şir de scări fără să facă nici cel mai mic zgomot, până ajunseră la o serie de spaţii de depozitare cufundate în întuneric. Pe o parte, nişte uşi duble se deschideau spre un tunel care ducea la un debarcader de lemn, folosit pentru descărcarea proviziilor pentru hotel.

Jeff o împinse repede pe Edie într-o nişă, când îl văzu pe unul dintre angajaţii de la bucătărie apărând cu o bucată mare de brânză în uşa uneia dintre cămările mari.

— Trebuie să mai fie o emisferă pe-aici pe jos pe undeva, spuse el după ce omul plecase.

— Dacă este, atunci va fi exact sub giruetă. Unde ar veni asta?

Jeff se uită de-a lungul pasajului, spre uşile care duceau direct la debarcader, apoi din nou în cealaltă direcţie.

— Acolo jos, în dreapta.

Ultima uşă chiar în capătul tunelului era descuiată. O deschiseră şi Edie găsi un întrerupător vechi, care trebuia

răsucit pentru a aprinde lumina. Era o încăpere mare, umedă şi urât mirositoare. Pe peretele îndepărtat, o fereastră îngustă şi murdară la înălţimea capului dădea într-un perete umed şi plin de muşchi. O dâră de lumină din piaţa de deasupra se prelingea înăuntru. În stânga, în nişte dulapuri de metal erau câteva lăzi şi coşuri. În dreapta, se găseau turnuri din cutii, fiecare având pe ea imaginea unei role de hârtie igienică şi pe care scria cu roşu, alb şi verde „Dolce Vita”.

Edie se aşeză pe nişte coşuri, cu mâinile pe genunchi, şi cercetă încăperea cu privirea.

Jeff oftă.

— Trebuie să fie pe undeva pe aici.

Apucă vreo câteva cutii care se aflau lângă fereastra din spate. Punându-le jos în mijlocul podelei murdare de ciment, se urcă pe ele să ajungă la un capac dreptunghiular de plastic din tavan. Apucă bine capacul şi i-l dădu lui Edie, care îl aruncă pe una dintre etajerele de metal. În tavan, pe una dintre părţile suportului uşor care ieşea din tencuială, se găsea partea de jos a unei emisfere de metal.

— Aleluia! strigă Jeff.

Era mătuită, dar mult mai curată decât perechea ei

expusă pe acoperiş. Pe suprafaţa metalului erau gravate două numere romane, IV ŞI V. Sub acestea abia se distingea un rând de note muzicale, o serie de note pe un portativ frumos gravat. Şi, jos de tot, doar cuvintele: „APUSUL SOARELUI”.

Se auzi ecou de paşi în tunel. Jeff scoase un pix din buzunar şi copie inscripţia pe palmă, având grijă să noteze şi indicaţiile muzicale.

— Repede, şuieră Edie, apucându-l de mânecă.

Uşa se deschise larg, acoperindu-i pe Jeff şi pe Edie, şi doi bărbaţi intrară în încăpere. Uşa veche avea o crăpătură lungă şi subţire de sus până jos, prin care Edie şi Jeff văzură tot. Unul dintre bărbaţi era chelner, celălalt era mai în vârstă, îmbrăcat într-o salopetă soioasă. Chelnerul era supărat de ceva. Păşi până în mijlocul încăperii şi mormăi un ordin abia auzit, apoi ieşi.

Muncitorul înjură în barbă şi deschise un container de plastic. Vârî mâna înăuntru, scoase o pompă de desfundat chiuveta şi se îndreptă spre uşă.

— Ai notat tot ce scria pe emisferă? întrebă Edie.

— Da, dar nu are niciun sens.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem separat, spuse Edie când ajunseră în zona recepţiei.

Râsetele se auzeau pretutindeni în sala de carnaval, acoperind pe alocuri muzica de cameră. Jeff se uită în palmă. Lângă el se afla o masă pe care era hârtie cu antetul hotelului, aşezată frumos într-o cutie de piele. Luă o coală de hârtie şi copie repede ce avea scris în palmă, apoi împături hârtia şi o băgă în buzunarul de la piept. Câteva clipe mai târziu, se strecura în mulţime, căutându-i pe Roberto şi pe Edie.

Plecară cât de repede putură fără să atragă atenţia. Roberto trimise un scurt mesaj scris pe telefon noului său şofer, care îl înlocuia pe Antonio, şi se îndreptară spre un loc de întâlnire stabilit dinainte. Era foarte linişte. Abia dacă se auzea vreun sunet care să spargă tăcerea nopţii.

— Aţi avut succes? Roberto scotea aburi albi şi calzi în frigul nopţii.

— Poate, spuse Jeff.

Deodată, se auzi un sunet de paşi târşâiţi în spatele lor. Răsucindu-se, zăriră o siluetă care se ascundea în pragul unei case la zece metri în spatele lor. Fără niciun cuvânt, toţi trei o luară la fugă.

În faţa lor se deschidea un pasaj întunecat. Jeff o luă înainte. La capătul gangului dădură de o intersecţie în T. Sus pe zid era un indicator galben, o săgeată care arăta

spre vest, spre „S. Marco”. Planul era să ajungă la şalupa care îi aştepta într-un loc numit Rio San Martin.

Edie se uită în urmă în timp ce o luau la dreapta. Se vedea o umbră întunecată, un bărbat, cu mantia fluturându-i în spate. Purta o mască neagră care aproape că îi acoperea toată faţa. Nişte pene negre şi lungi îi porneau din spatele urechilor. În mână ţinea un pistol.

Cei trei intrară într-o piaţă pavată cu piatră cubică. În mijlocul ei nu se afla decât un copac gigant, într-un ghiveci uriaş. Edie rămase în urmă pentru o clipă, ca să-şi arunce pantofii şi să-şi ridice rochia. Pistolarul ajunse la intrarea în piaţetă chiar când ea îi prindea din urmă pe Jeff şi pe Roberto în cealaltă parte a piaţetei. Bărbatul ridică pistolul şi trase.

Împuşcătura fu amuţită de un amortizor de sunet. Glonţul pătrunse într-un zid la doar câţiva centimetri deasupra capului lui Roberto. Ricoşă în gang, spulberând bucăţi din tencuială.

— Haideţi... Nu mai e mult! strigă Roberto.

Bărbatul mai trase o dată. O bucată de tencuială o lovi pe Edie în braţ şi ea ţipă, dar nu se opri din alergat, ţinându-şi capul în jos. Când ajunseră la aleea de lângă canal, un alt glonţ şuieră pe lângă urechea lui Jeff.

La vreo sută de metri în faţă, o barjă naviga spre nord. De cealaltă parte a canalului, o barcă mică cu vâsle se îndrepta spre un afluent; vâslaşul era cu spatele la ei.

Mergeau pe aleea spre Ponte Arco, unde trebuia să găsească şalupa. Bărbatul îi prindea din urmă. Se mai auzi şuierul înfundat al unui glonţ, iar Roberto se aruncă în faţă, de parcă s-ar fi împiedicat de caldarâm. Sângele îi şiroia din braţul stâng. Un al doilea glonţ îl răsuci. Se prăvăli în faţă şi căzu în canal.

— Nu! ţipă Edie şi începu să tremure. Dar Jeff o apucă şi o trase mai departe. Nu era timp de gândire. Acţiona din impuls, instinctul animalic de apărare îl obliga să meargă mai departe.

O luară la stânga, apoi din nou la stânga... direct într-un drum înfundat.

Jeff încercă să o acopere pe Edie cu trupul său, iar pistolarul încetini, apropiindu-se în pas de plimbare de ei. Era înalt şi bine făcut. Chiar dacă purta costum de carnaval, nu exista nicio îndoială cine era. Era acelaşi bărbat care îl omorâse pe Antonio şi îi ameninţase cu pistolul pe şalupă. Se opri şi ridică pistolul la ochi, ţinându-l nemişcat cu ambele mâini.

— Dă-mi indiciul acum sau te omor. Dă-mi indiciul şi

poate că te omor oricum.

Jeff băgă mâna în buzunar, încercând să tragă de timp.

— Încet.

Jeff se pregătea să scoată bucata de hârtie din buzunar când zări o strălucire de lumină în întunericul aleii, şi apoi un obiect negru apăru deasupra capului pistolarului. Apoi acesta se prăbuşi pe caldarâm cu un geamăt, iar pistolul îi scăpă din mână.

O siluetă scundă, cu o haină zdrenţăroasă şi cizme vechi legate cu sfoară, îngenunche ca să vadă ce era cu cel căzut la pământ.

— Dino? spuse Jeff, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Capitolul 16

Italia de Nord, mai 1410

Călătoria de la Brisighella la Veneţia dură şase zile. Mulţi ani după aceea Cosimo îşi mai amintea încă sentimentul apăsător de teamă care cuprinsese întregul grup care călătorea spre nord. Parcă pe măsură ce se îndepărtau de Florenţa gândurile negre deveneau din ce în ce mai apăsătoare cu fiecare kilometru parcurs. Se auzeau zvonuri conform cărora ciuma îşi întindea tentaculele mortale prin toată ţara. Aflară şi de tâlhari care atacau călătorii la drumul mare şi deţineau controlul drumurilor principale.

Petrecură o noapte în afara zidurilor Modenei, unde făcură tabără cu nişte muzicanţi şi actori. Erau o companie veselă, dar era limpede că buna dispoziţie o datorau miedului şi unei buruieni ciudate pe care o cumpăraseră de la o altă trupă de artişti cu care se întâlniseră în Veneţia. Pretindeau că era o buruiană adusă din China. Şeful grupului, un munte de bărbat pe nume Trojan, le arătă lui Cosimo şi tovarăşilor săi cum să o răsucească în palme şi apoi să mestece frunzele înnegrite şi mărunţite.

Avea gust de cimbru, dar producea o stare de mare euforie care dura câteva minute.

Întâlnirea cu artiştii fu unul dintre puţinele momente luminoase din această parte a călătoriei. Când le făcură cu mâna în semn de rămas-bun la răscrucea de la nord de Modena, vălul întunecat de nelinişte se pogorî din nou asupra lor.

După o lungă noapte pe drum, ajunseră la Copparo, un orăşel după Ferrara. Soarele răsărea după dealurile joase, ridicându-se deasupra câmpurilor de orz. Un drum plin de praf ducea în centrul oraşului. După o cotitură, ajunseră la o biserică. Acolo se adunase o mulţime care se veselea în timp ce era aprins un rug. În câteva secunde, limbile de foc linseră hainele purtate de un preot legat de un par grosolan. Era îmbrăcat în gri, avea mâinile legate cu frânghie, iar capul îi era ras. Pe faţa lui se citea groaza.

Acuzatorii folosiseră înadins lemn umed, pentru ca focul să dureze mai mult. Cosimo şi Niccolo Niccoli întoarseră privirile când preotul începu să ţipe. Mai târziu aflară că omul era condamnat pentru că fusese găsit vinovat de faptul că lăsase însărcinate trei tinere femei din sat.

Grupul rămase doar atât cât să doarmă pe lumina zilei, într-o tavernă de la marginea oraşului. Aerul duhnea a

carne arsă. Porniră din nou la drum la o oră după apusul soarelui, nerăbdători să plece de-acolo. Oasele preotului fuseseră deja făcute scrum şi sătenii risipiseră cenuşa pe un câmp cu orz.

Cosimo şi micul său grup nu erau străini de moarte, dar această apropiere nu ajuta cu nimic la spulberarea sentimentului de groază pe care îl simţeau toţi în acea dimineaţă. Cerul era plumburiu, iar pământul gri. Ciuma vâna oamenii, dar moartea venea şi din mâna oamenilor. Doar când intrară în Veneto se mai înveseliră puţin. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, ajunseră la Mestre, cu două ore înainte de apusul soarelui.

Un servitor fu trimis înainte pentru a anunţa dogelui sosirea lor imediată. O oră mai târziu, când ieşiră pe chei, se apropie de ei un grup mic de oameni într-o barcă. Unul dintre ei coborî pe ţărm.

Cosimo sări de pe cal şi fugi să-l îmbrăţişeze.

— Ambrogio. Mă bucur aşa de tare să te văd!

Ambrogio Tommasini îşi ţinu prietenul la distanţă de un braţ şi cercetă chipul lui Cosimo cu ochii lui căprui intenşi.

— Ai avut o călătorie grea. Părea îngrijorat şi el însuşi, arăta mai bătrân decât cei treizeci de ani pe care îi avea, dar avea o energie molipsitoare. Mă bucur să te văd, Cosi!

continuă el, dar ai sosit în cel mai nepotrivit moment.

Tot atunci se apropie şi Niccolo Niccoli şi îl îmbrăţişă pe Tommasini, sărutându-l pe amândoi obrajii. Ambrogio era unul dintre cei mai respectaţi membri ai cercului lor. Era în special apropiat de Cosimo, dar era plăcut şi îndrăgit de toţi membrii Ligii Umaniste. Cu toate că se afla la Veneţia de ceva mai mult de o săptămână, avea un rol important la curte, în calitate de consultant al dogelui, bătrânul Michele Steno. Cunoscut drept copist şi restaurator al documentelor antice, Tommasini lucrase pentru Curia la Roma, şi numai cu cinci ani în urmă devenise faimos în rândurile comunităţii academice ale Europei pentru descoperirea unei piese scurte de Homer, document despre care, până atunci, majoritatea savanţilor crezuseră că se pierduse pentru totdeauna. Serviciile sale erau scumpe şi foarte căutate, iar el putea să-şi aleagă pentru cine să lucreze.

— Pari foarte serios, Ambrogio, observă Niccoli.

— Tocmai mă pregăteam să-i explic lui Cosi. Ciuma. A izbucnit la două zile după sosirea mea aici şi este mai rea decât v-aţi putea imagina. Cred că au murit deja o mie de persoane, pier câteva sute în fiecare zi. Nimeni nu are voie să intre în oraş. Vapoarele sunt ţinute în carantină la San

Lazaretto Nuovo. Mesagerul vostru a fost oprit înainte de a putea să intre în oraş, iar vestea venirii voastre i-a fost de acolo dusă mai departe dogelui. Mesagerul este pe vasul nostru.

— Dar...?

Tommasini ridică mâna.

— Nu-ţi face griji. Am aranjat o dispensă specială din partea dogelui însuşi pentru a vă permite ca numai voi doi să treceţi prin carantină. Servitorii voştri vor trebui să se întoarcă la Florenţa.

— Acestea sunt veşti amare, într-adevăr.

— Dogele v-a invitat să staţi la palat. Şi eu am o cămăruţă acolo. Este cel mai sigur loc. Totuşi, el a spus că dacă vă veţi decide să vă întoarceţi şi să mergeţi acasă, va înţelege. De fapt, tatăl tău a pus ceva presiune pe Michele Steno să vă refuze intrarea oricum.

Cosimo scutură din cap.

— Sunt sigur că se gândeşte doar la binele tău...

— Sunt sigur, Ambrogio, îl repezi Cosimo, cu ochii aţintiţi spre laguna portocalie. Apoi se întoarse spre Niccoli. Trebuie să plec. Nu am de ales, dar nu mă aştept să vii cu mine.

— Cosimo, nu fi absurd! spuse Niccoli scurt şi începu să-

şi descarce bagajele de pe cal.

După un kilometru sau doi, umbrele negre ale oraşului începură să se ridice din apă. Veneţia arăta de parcă era în flăcări, lumina soarelui care apunea în spatele clădirilor reflecta piatra veche şi strălucea de după fleşe şi cruci. Cosimo stătea lângă cârmă, pierdut în gânduri. Ar fi fost groaznic dacă şi-ar fi pierdut timpul şi s-ar fi certat cu tatăl său. După cum îşi dădea el seama, singurul lor contact în Veneţia, străinul Luigi pe care Francesco Valiani le spusese să-l caute, ar putea să fie mort, ucis de ciumă. Dacă aşa stăteau lucrurile, cum ar mai fi putut să găsească secţiunea care lipsea din hartă şi să ajungă la mănăstirea Golem Korab?

Acostară la oarecare distanţă de *Piazza* San Marco, pe un canal liniştit care curgea în spatele palatului dogelui. Bagajul lor fu luat de servitori, şi de chei se apropie un bărbat într-o haină lungă, bordată cu blană. Era însoţit de patru gărzi care purtau coifuri metalice şi aveau suliţe în mâini. Bărbatul se prezentă ca fiind Servo Zamboldi, secretarul personal al dogelui. Se aplecă adânc, dar nu se apropie şi nici nu dădu mâna cu niciunul dintre călători. Zamboldi îi însoţi de-a lungul aleii înguste care mergea paralel cu canalul şi apoi intra în curtea palatului.

În palat domnea o atmosferă sumbră, ca de doliu. Trecând pe uşa de la intrare, Zamboldi făcu un semn cu capul către gărzi şi aceştia luară dintr-odată poziţia de drepţi. Urcând o scară masivă de marmură în spirală, Cosimo şi tovarăşii săi îl urmară pe asistentul personal al dogelui printr-un coridor larg, ca o galerie. Pereţii fuseseră împodobiţi cu tapiserii bogate, iar podeaua coridorului era din plăci de gresie cu un model complicat. Busturi de marmură şi sculpturi reprezentând animale biblice erau aliniate pe coridor. Aceasta era prima vizită a lui Cosimo la Veneţia şi auzise de multe splendori, dar era extrem de surprins de măreţia acestui palat.

Dogele Michele Steno era un bărbat înalt, musculos, acum aflat în cel de-al optulea deceniu de viaţă. Avea faţa îngustă şi foarte brăzdată, cu pielea cenuşie ca de struţ, iar părul lung şi alb îi atârna până la umeri de sub o tocă de catifea albastră. Purta o haină lungă neagră cu auriu, cu nasturi de aur de la gât până la glezne. Steno fusese un soldat foarte onorat şi devenise o puternică figură politică, care dominase politica Veneţiei mai bine de zece ani. Aşezat pe un tron de piatră sub un baldachin roşu cu leul Veneţiei pe el, îi urmări pe vizitatori apropiindu-se şi se ridică să-i întâmpine la picioarele podiumului. Dar avu grijă

să nu dea mâna sau să-i îmbrăţişeze pe nou-veniţi.

— Cosimo de Medici, spuse el, pironindu-l cu privirea pe tânărul cu ochii lui cenuşii ca de oţel. Ai ţinuta şi demnitatea ilustrului tău tată. Asta e bine.

Cosimo zâmbi şi se plecă, înainte de a-şi prezenta prietenul. Dogele îl mai întâlnise pe Niccolo Niccoli în mai multe ocazii.

— Ştiam, desigur, de venirea voastră, spuse dogele.

— Aşa am înţeles, răspunse Cosimo, uitându-se la Ambrogio.

— Dar evident nu ai nicio intenţie să te supui dorinţei tatălui tău. Călătoria ta aici trebuie că este de o mare importanţă.

— Aşa este, răspunse Cosimo simplu. Şi vă suntem foarte recunoscători pentru ospitalitate.

— Nu presupune nimic, tinere, răspunse dogele moale. Poate că noi dorim să-ţi oferim o primire aleasă, dar ai sosit într-un moment foarte nepotrivit. Expresia îi era gravă. Marea Ciumă este la fel de rea cum îmi amintesc că a mai fost când eram tânăr, în urmă cu aproape o jumătate de secol. Am aflat în seara asta că mai mult de o mie de suflete au pierit. Am încercat totul: uleiuri aromatice, să bată toate clopotele de la biserică în ţară şi

să tragem cu toate tunurile din arsenal. Totul a fost în van.

— Îmi pare rău să aud de această problemă, domnul meu. Iar treaba noastră aici va fi pe cât de scurtă posibil. Într-adevăr, vrem să călătorim spre Ragusa cu prima ocazie.

— Ragusa? Dogele îi susţinu privirea lui Cosimo o clipă, apoi se uită în altă parte. Tu şi tovarăşii tăi sunteţi mai mult decât bine-veniţi. Au fost deja pregătite camerele pentru voi în palat. Vă voi ajuta cu tot ce aveţi nevoie pentru a vă face şederea aici cât mai confortabilă şi am să-i pun pe oamenii mei să pregătească o corabie pentru voi. Dar noi suntem aşa cum ne găsiţi. Nu e nevoie să vă amintesc că pentru binele vostru trebuie să acţionaţi cu cea mai mare grijă. Vă rog, nu părăsiţi incinta palatului fără a fi însoţit de unul dintre secretarii mei personali drept călăuză. Vă doresc o seară bună!

După ce florentinii fură conduşi afară din sală, dogele îşi reluă locul pe tron şi îi ceru lui Zamboldi să se apropie. Gărzile erau răspândite prin încăpere, astfel că nu puteau auzi discuţia.

— Vreau să ştiu ce fac şi pe unde se duc în fiecare moment, spuse Steno. Şi asta îl include şi pe Tommasini.

— Desigur, domnule. Dar tot nu înţeleg de ce v-aţi

asumat riscul de a le permite să intre în cetate.

— Oameni ca tânărul Medici şi prietenii săi nu călătoresc atât de departe fără un motiv bun. În special într-un oraş bântuit de ciumă. Are nevoie de ceva de aici şi, cu toate că i-am spus să nu părăsească palatul fără o călăuză, cu siguranţă că va face exact acest lucru, cu prima ocazie.

Zamboldi dădu din cap scurt.

— Dar cum ştim că nu sunt infectaţi? Cum ştim că nu înrăutăţesc şi mai mult lucrurile pentru noi?

— Nu ştim, zâmbi cu amărăciune dogele. Dar în fond şi la urma urmei... ar putea să fie mai rău decât atât? Nu cred. Uneori, riscurile sunt necesare.

— Dar...

Steno se uită la servitorul său.

— Destul! Acum fă cum ţi-am spus. Dacă vreunul dintre ei se îndepărtează de ceilalţi, aş vrea să fiu imediat informat. Ai înţeles?

Zamboldi dădu din cap afirmativ.

— Acum du-te!

— Deci, care e planul, Cosi?

Cosimo şi Niccolo Niccoli stăteau la o masă într-un apartament somptuos într-o aripă retrasă a palatului. Podeaua era goală, cu excepţia unei frumoase carpete

roşii în mijlocul camerei. Un hol scurt ducea într-un dormitor imens.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Intră.

Ambrogio Tommasini intră.

— Ah, chiar la timp! Niccolo tocmai mă întreba de planuri.

Tommasini li se alătură la masă, împingând scaunul în spate şi întinzându-şi picioarele.

— Cred că veţi fi de acord, domnilor, că trebuie să ne îndeplinim treaba aici în cea mai mare grabă.

— Bunul doge a pus gărzi la capătul acestui coridor, spuse Tommasini.

— Normal că se teme să nu-i punem în pericol pe cei care s-au închis în palat, răspunse Cosimo.

— Pe de altă parte... începu Niccoli.

Cosimo rânji.

— Cred că este înţelept să presupunem că dogele este cel puţin curios în legătură cu misiunea noastră. Altfel de ce ar risca să ne scoată din carantină? În orice caz, un mesager a sosit în urmă cu câteva minute. Se pare că Luigi, omul nostru de legătură, este în viaţă şi mă aşteaptă.

— Te aşteaptă?

— Insistă să mă întâlnesc singur cu el.

— Dar Cosimo... exclamă Niccoli.

— Apreciez grija ta, Niccolo, dar nu există cale de mijloc. Dacă nu mă supun condiţiilor lui Luigi, nu ne va conduce la restul hărţii. Fără aceasta, ne vom fi pierdut timpul şi ne vom fi riscat vieţile degeaba. Acum ascultaţi-mă, am să vă dau o sarcină simplă. Ambrogio, ştiu că eşti aici doar de puţin timp, dar îmi imaginez că după întâlnirea cu Valiani ai aflat deja unde este I Cinque Canali.

Tommasini dădu din cap afirmativ.

— Îţi desenez o hartă.

— Bravo! Niccolo, tu trebuie să distragi atenţia gărzilor ca să pot ieşi din palat. Dă-mi exact două ore ca să ajung la un anumit loc de întâlnire unde să ne vedem. Trebuie să găseşti un vas potrivit şi echipaj pentru a porni spre Ragusa înainte de revărsatul zorilor. Este o scurtă călătorie pe mare, dar una extrem de primejdioasă. Dacă nu vin la întâlnirea cu voi înainte de cea de-a treia oră a nopţii, trebuie să-mi refaceţi traseul cât de bine veţi putea.

— Vin şi eu la Ragusa, spuse Tommasini, luându-i pe cei doi prin surprindere.

— Dar tu nu ai niciun motiv...

— Cosimo, sunt la fel de curios ca şi tine. Şi, în plus, vreau să ies din locul acesta uitat de Dumnezeu.

Cosimo dădu din cap.

— Desigur.

Cosimo îşi legă o eşarfă îmbibată în ienupăr la gură şi la nas şi ieşi în noapte. Purta o mantie lungă simplă peste tunică, pantaloni bufanţi şi cizme solide de piele. Sub mantie ducea o sabie scurtă. Luă o înghiţitură dintr-o sticluţă pe care i-o pusese în palmă Ambrogio când ieşea din cameră.

— Este *Triacă,* îi spusese savantul. Ambră şi mirodenii orientale. Poate să-ţi ofere un pic de protecţie împotriva ciumei.

Locul deschis de la San Marco era prea expus chiar şi în întunericul relativ al nopţii fără lună, aşa că tânărul Cosimo se strecură pe o alee îngustă, care îl scoase la marginea nordică a pieţei. I Cinque Canali era aproape de Campo St Luca, la distanţă aproape egală de San Marco şi Canal Grande, iar el îşi croi drum încet pe o potecuţă care mergea alături de o fâşie de apă cenuşie.

Clădirile erau întunecate şi dădeau impresia că orice fiinţă umană dispăruse din ele. În multe cazuri, chiar aşa era. Un număr de case aveau pe uşi o cruce vopsită cu alb

şi fuseseră bătute în cuie nişte stinghii de lemn, ţinându-i astfel prizonieri pe cei dinăuntru ca să se chinuie până la moarte.

Drumul se deschidea apoi într-o piaţă mică, iar în mijlocul ei se afla un cazan în care ardeau nişte buşteni cu flăcări portocalii şi roz, umplând aerul cu o aromă puternică şi aruncând o umbră lungă pe pereţii întunecaţi ai clădirilor din jur. Cosimo auzi un zgomot în spatele său. Uimit, se răsuci repede şi apucă să zărească o siluetă fantasmagorică ieşind de pe poteca pe care tocmai venise el. Era un bărbat înalt, într-o robă care ajungea până la pământ. Purta o mască albă care îi acoperea întreaga faţă. Nasul măştii era uriaş şi modelat ca un cioc de pasăre, îndoit în jos. Pe cap purta o pălărie neagră cu clapete pe lateral şi la spate. Avea mănuşi în mâini şi ducea o geantă mare neagră de piele. Era un doctor de ciumă, o specie rară care fusese obligat să rămână prin ordinul dogelui, ca să trateze bolnavii. Omul trecu repede, în tăcere, pe lângă Cosimo şi se avântă pe un coridor din capătul sudic al pieţei.

Ambrogio îi spusese lui Cosimo să iasă din piaţă prin partea de nord. Mergea repede, rămânând în umbra zidurilor. Respira din greu, iar eşarfa din jurul feţei îi era

plină de sudoare. În cele din urmă, se opri în dreptul unei clădiri înalte şi înguste, cu faţada plină de pete şi cu ferestrele de la etaj închise. Deasupra uşii se afla un semn cu inscripţia I Cinque Canali.

Pe măsură ce se apropia, Cosimo începea să audă muzică şi voci omeneşti. Împingând uşa, se trezi într-o încăpere îngustă. O tejghea mică se vedea în partea cea mai îndepărtată de uşă. Pe ea se găsea un rând de lumânări în sfeşnice de metal, care ofereau o lumină molatecă, de culoarea untului. Doi bărbaţi stăteau la tejghea şi beau, iar un al treilea cânta la lăută într-un colţ. Se întoarseră cu toţii spre străin şi-l cercetară cu luare-aminte.

Cosimo se pregătea să vorbească când o figură neîngrijită, cu părul murdar, apăru din spatele tejghelei.

— Pe mine mă cauţi.

Lumina lumânărilor arunca tot felul de pete pe faţa lui. Era un bărbat mărunt, abia dacă avea un metru şi treizeci, cu părul alb răvăşit, îmbrăcat în nişte zdrenţe şi aplecat peste o banchetă de lemn. Cosimo fu uimit să constate că ochii acestuia erau doar nişte discuri albe.

— Pari surprins, chicoti Luigi. Îmi dau seama după mişcarea corpului tău, sunetul uşor al tălpilor pe podea. Se

uită, fără să vadă de fapt, la picioarele încălţate în cizme de piele ale lui Cosimo.

— Îl cunoşti pe cel care mi-a spus numele tău?

— Îl cunosc pe Francesco de mulţi ani, răspunse Luigi. Am călătorit mult împreună. Nu am fost mereu orb. Bătrânul râse, iar faţa i se încreţi ca un măr deshidratat, cu gura fără dinţi de un roşu întunecat.

Cosimo îşi frecă sprâncenele.

— Scuzele mele, spuse el. Prietenul nostru comun mi-a spus că mă poţi ajuta.

— Şi chiar pot, răspunse Luigi şi trecu pe lângă Cosimo spre uşa hanului. Ei bine, atunci vino.

Luigi se mişca cu o viteză şi o agilitate surprinzătoare pentru un orb. Mergea la trap de-a lungul pasajelor şi traversa pieţele mai iute decât unul care vedea la lumina zilei. Parcă avea un fel de-al şaselea simţ sau poate pentru că îşi pierduse complet unul dintre simţuri celelalte i se ascuţiseră.

Cosimo se chinuia să ţină pasul. Trecură pe lângă alei întunecate, cu case pe ambele părţi, toate tăcute ca nişte morminte. Dintr-odată, în depărtare se auzi un ţipăt lung, un sunet care parcă venea din cel mai adânc cotlon al iadului.

Luigi se întoarse spre el, fără să încetinească pasul.

— Murim cu toţii, unul câte unul, spuse el.

Trecură peste un pod de lemn îngust şi ajunseră într-o piaţă mică. Şi aici lumina provenea de la un cazan. Buştenii ardeau, aruncând o strălucire ciudată şi un miros de lămâie şi lemn de fag.

Sute de ţânţari şi fluturi de noapte bâzâiau în jurul focului. Chiar în faţa lor se vedea o capelă.

— Lucrul pe care îl cauţi se află în această clădire, îl anunţă Luigi. Vino!

Luigi răsuci un inel de fier de la uşă şi trase. Se strecurară prin deschizătură şi uşa se trânti în urma lor. Interiorul capelei era scăldat în lumină de la sutele de lumânări puse la întâmplare în sfeşnice în jurul naosului, pe nişte farfurioare şi în firide din piatră. Luigi înaintă încet pe interval, urmat de Cosimo, sunetul paşilor acestuia din urmă răsunând pe podea. Chiar în faţă, o tapiserie reprezenta scena crucificării. Era o imagine atât de nouă şi de vie! Sângele care curgea din palmele lui Hristos era aproape real.

Auziră o mişcare uşoară din spatele tapiseriei şi de acolo ieşi un preot. Era un bărbat înalt, aproape comic în sutana prea largă pentru trupul său uscăţiv. Era tras la faţă, cu

ochii foarte obosiţi.

— Doamne, Cosimo de Medici, spuse preotul şi se plecă adânc. Eu sunt părintele Enrico. Prietenul nostru comun, Francesco Valiani, a lăsat instrucţii. Îl ignoră pe Luigi. Dacă vreţi să mă urmaţi.

— Şi eu am instrucţiile mele, părinte, rosti Luigi.

— Asta nu a fost...

— Îl voi însoţi pe domnul Cosimo.

— Chiar nu este nevoie... începu Cosimo.

— Vă voi însoţi, domnule Cosimo, repetă Luigi şi îl apucă ferm de un braţ.

Preotul ezită o clipă, dar, până să apuce să mai răspundă ceva, Luigi îi oferi un zâmbet fără dinţi.

— Atunci ne-am înţeles!

Părintele Enrico îi conduse printr-o uşă spre o parte a naosului şi apoi în jos, pe nişte scări atât de înguste, încât abia dacă le încăpeau umerii între zidurile laterale. Jos, preotul descuie o uşă grea de lemn, iar Cosimo şi Luigi îl urmară. Se aflau într-un pasaj de trecere luminat de o singură lampă cu ulei agăţată de tavan. Locul mirosea a umed şi a capăt de lume.

— Acest coridor duce la capela originală, spuse preotul. A fost una dintre primele clădiri construite la Veneţia acum

o mie de ani şi sfinţită de către episcopul Athenasius însuşi. Actuala capelă a fost construită deasupra primei. Eu şi ceilalţi preoţi folosim acest loc pentru slujbe speciale.

Era o cameră mică. Acoperişul, o serie de bolţi de piatră, era susţinut pe patru piloni groşi. Un mozaic complicat de aproximativ un metru lăţime se întindea pe toată lungimea pereţilor. Lumina venea de la o serie de lumânări puse în firide de piatră în jurul camerei.

— Este frumos, spuse Cosimo.

Preotul se uită în ochii lui.

— Mă bucur că apreciaţi această minunăţie de simplitate, domnule. Acum, privirea desigur că vă este atrasă de mozaicul de pe podea, care înfăţişează Naşterea şi a fost realizat în secolul al cincilea. Dar pardoseala conţine secrete neaşteptate. Stăpânul Valiani v-a dat o cheie, nu-i aşa?

Cosimo se căută în buzunarul tunicii.

— Ah! exclamă părintele Enrico, mergând spre un anumit punct de pe podea. Artiştii din secolul al cincilea erau cei mai buni din breasla lor. Acest mozaic nu este doar o frumoasă decoraţiune, funcţionează şi ca depozit pentru artefactele Ordinului. Noi suntem adepţii lui Arius, o sectă creştină proscrisă. Maestrul Valiani este un membru

senior al acestui ordin. El a lăsat aici obiectul pe care îl căutaţi, spuse, arătând în jos. Îmi daţi, vă rog, cheia?

Cosimo îi dădu omului cheia. Părintele Enrico băgă cheia într-un orificiu mic de tot din ochiul unuia dintre cei care formau un grup în jurul leagănului sfânt. Răsucind cheia, începură să se vadă nişte linii pe marginile mozaicului, acolo unde nu se observase nimic mai înainte. Cosimo se aplecă şi îl ajută pe preot să dea cu grijă la o parte o dală.

Înăuntru se afla doar o cutie simplă de lemn. Cosimo se întinse, o luă şi o ridică. Era surprinzător de uşoară. O puse pe podea şi deschise capacul. Nu găsi decât un os albit.

— Ce este? întrebă Luigi. Lăsaţi-mă să pipăi şi eu. El atinse uşor osul, plimbându-şi degetele pe lungimea lui. Francesco Valiani mi-a spus despre asta. Este o parte din ulna Sfântului Benedict. L-a cumpărat în drumul său spre casă din Orient.

— Nu este ceea ce mă aşteptam, spuse Cosimo, răsucind obiectul pe toate părţile. Şi abia atunci observă deschizătura de la un capăt al osului şi merse spre cea mai apropiată firidă, unde lumina era mai bună. Îşi băgă un deget în deschizătură şi simţi ceva în interiorul osului. Cu mare grijă, reuşi să deschidă locaşul.

Înăuntru era piesa lipsă din harta lui Valiani, un disc de

pergament de numai câţiva centimetri în diametru. Putu chiar să desluşească un text şi nişte ilustraţii mititele executate cu o cerneală decolorată. Cosimo zâmbi.

— Slavă Domnului, şopti el.

Se auzi zgomot dinspre intrare şi se întoarse repede. Dar Luigi ajunsese deja acolo înaintea lui.

— Înapoi, Cosimo! strigă el.

În încăpere pătrunseră doi bărbaţi. Erau îmbrăcaţi în robe simple cu glugă, legate la mijloc cu sfoară. În lumina aceea semiobscură, aveau feţele invizibile. Fiecare ţinea câte o sabie în mâini.

Luigi îl obligase pe Cosimo să se retragă lângă perete şi făcuse scut cu propriul său corp, scoţând în acelaşi timp din mantia murdară o sabie scurtă. Părintele Enrico se dădu la o parte cu grijă. Părea perfect calm.

— Dacă mai faci un singur pas, ai să mori! sâsâi Luigi.

Una din siluetele cu glugă pe cap oftă amuzată.

Cu o agilitate uimitoare, Luigi sări înainte cu sabia în sus. Prinse braţul unuia dintre atacatori şi tăie în carne vie. Omul se împiedică dându-se înapoi, gluga îi căzu de pe cap scoţând la iveală faţa unui tânăr chipeş, cu părul negru cârlionţat. Luigi mai lovi o dată, dar tăie doar prin aer.

Cosimo trase şi el sabia şi, făcând un pas înainte, observă că preotul se strecura pe uşă, spre coridorul din spate.

Luigi agita sabia descriind un arc mare de cerc în faţa lui, iar Cosimo sări într-o parte la atacul celui de-al doilea bărbat cu gluga pe cap. Când făcu asta, cel rănit străpunse adânc pieptul lui Luigi cu sabia. Bătrânul căzu pe spate, iar sabia lui căzu cu clinchet pe podeaua de piatră. Cu o ferocitate calculată, cel cu glugă pe cap mai apucă o dată sabia şi îl străpunse pe Luigi, care mai scoase un geamăt şi apoi rămase nemişcat.

Turbat de furie, Cosimo se avântă în atac. Se ciocniră săbiile, oţel pe oţel. Cei doi se retraseră, doar pentru o clipă. Apoi îl atacară pe Cosimo din faţă şi din spate. Cu coada ochiului, Cosimo zări o altă siluetă cu glugă, îmbrăcată în alb, care apăruse în uşă. Şi apoi abia reuşi să se ferească de o lovitură năprasnică abătută asupra capului său. Unul dintre atacatorii lui Cosimo se întoarse să-l înfrunte pe nou-venit, în timp ce celălalt lansă un alt atac asupra lui Cosimo. Atunci se auzi sunetul inconfundabil de oţel care taie în carne vie, iar cel care îl omorâse pe Luigi ţipă, scăpă sabia din mână şi se apucă de burtă, din care îi curgea sângele printre degete.

Când căzu, se lovi de tovarăşul său. Asta îi dădu lui Cosimo un avantaj crucial şi se năpusti înainte. Dar chiar şi pierzându-şi echilibrul, adversarul său era agil şi hotărât. Reuşi să evite lovitura lui Cosimo şi contraatacă.

Cosimo simţi o durere în umăr. Dădu în spate şi se lovi de un stâlp de piatră. Faţa atacatorului său era în sfârşit vizibilă de sub glugă; un nas lung, o barbă şi ochi negri strălucitori. Apoi Cosimo zări vârful unei săbii apărând din roba bărbatului. Ieşea tot mai mult, mânjită de sânge. Omul se uită şocat în jos la metalul care îi ieşea din piept. Căzu în faţă. Cosimo nu avu timp să sară într-o parte şi mânerul sabiei omului îl lovi în cap.

Capitolul 17

Mijlocul Atlanticului, în prezent

Avionul Gulfstream G500 trecu de linia norilor şi se ridică pe cerul albastru fără pată. Se vedea ca într-un glob de zăpadă chiar înainte de a fi scuturat. Luc Fournier puse un pahar de şampanie Cristal rece ca gheaţa pe braţul fotoliului masiv din piele şi începu să se gândească la eşecul recent. Cu două zile în urmă, fusese pe punctul de a duce în siguranţă un transport masiv de componente nucleare pentru nişte prieteni iranieni, când operaţiunea fusese interceptată de MI5 în apele internaţionale.

Încărcătura conţinea echipament militar în valoare de peste zece milioane de lire sterline, echipament pe care îl plătise. Fireşte, nicio urmă nu ducea la el sau la organizaţia lui, dar asemenea ghinioane îi prejudiciau reputaţia, iar reputaţia era cel mai de valoare atu al său.

Mobilul lui Fournier scoase un sunet semnalându-i că primise un mesaj pe numărul său privat, pe care îl cunoşteau doar câteva persoane. Luă telefonul şi citi: „Ştirile de pe SKY TV. Trebuie să vezi asta”. Luă telecomanda şi apăsă un buton, iar un ecran mare se

aprinse. Dădu volumul mai tare.

„Primele rapoarte arată că celula era o verigă crucială dintr-o operaţiune de mare amploare. Ofiţerii din Brigada Antiteroristă sunt de părere că au fost capturate mai mult de două kilograme de agent biochimic mortal. În această seară nu avem încă informaţii despre cum urma să fie folosit acesta. Există numeroase teorii, dar probabil că va trece ceva timp înainte ca o judecată corectă să poată determina modul în care această armă urma să fie folosită sau cine ar fi putut fi ţinta potenţială. Însă un lucru este sigur: survenind la numai două zile după ce MI5 a distrus o celulă similară care se ocupa cu tehnologie nucleară, poliţia şi serviciile secrete susţin că aceasta reprezintă o a doua victorie importantă în războiul împotriva teroriştilor. De la Londra, a transmis Victoria Manley...”

Fournier lovi butoanele telecomenzii cu o furie abia stăpânită, apoi aruncă telecomanda în cealaltă parte a avionului, urmărind-o cum se izbeşte de uşă şi cade pe covorul de pe podea.

Capitolul 18

Veneţia, în prezent

Lăsându-l pe Dino lângă pistolarul întins pe jos, Edie şi Jeff se grăbiră înapoi spre canal. Şalupa era acolo, iar noul pilot îl trăgea pe Roberto din apă în barcă.

— Trăieşte? strigă Edie.

Pilotul nu răspunse. Roberto stătea întins pe spate. Cămaşa îi era mânjită de sânge, iar Edie văzu o rană la braţul lui stâng, din care îi curgea sânge. Era vânăt la faţă şi avea buzele albe. Nu dădea niciun semn de viaţă.

Edie trase adânc aer în piept şi îi făcu respiraţie artificială lui Roberto. Tot nimic. Apoi mai trase o dată adânc aer în piept şi îşi lipi buzele de ale lui. Dintr-odată, Roberto scutură din cap şi începu să-i ţâşnească apa din gură, stropindu-i rochia lui Edie. Deschise ochii.

— Repede... la spital, ţipă Edie.

Jeff sări înapoi pe uscat. Pilotul se repezi la cârmă, porni motorul şi întoarse barca în apă.

Cu ochii la ambarcaţiunea care se îndepărta, Jeff o luă la fugă pe alee. Aproape că ajunsese acolo, când o umbră neagră ieşi din întuneric şi se lovi de perete. Silueta cu

mantie dispăru pe o potecă îngustă printre două case.

Auzi un scâncet uşor dinspre alee. Se repezi pe caldarâm şi-l găsi pe Dino sprijinit de un zid. De-abia respira.

— Dino... eşti rănit.

Prietenul său se ţinea de burtă, cu hainele pline de sânge.

— Jeff... murmură el.

Jeff se scormoni prin buzunare după telefonul mobil şi formă numărul de la urgenţe.

— Ne-ai salvat viaţa, spuse el.

Dino deschise ochii şi zâmbi strâmb.

— Medicii vor sosi imediat...

Dino începu să tremure.

Jeff îşi dădu jos haina de pe el şi o întinse peste Dino.

— Rezistă! Te rog, rezistă!

Se aplecă mai aproape, când îl văzu pe Dino că-şi smulge un lanţ de argint de la gât.

— Jeff, trebuie să iei asta. Eşti singurul meu prieten.

Lanţul zornăi. Dino îl puse în mâna lui Jeff şi medalionul oval din argint se deschise. Înăuntru se vedeau două fotografii mici, una a unei femei cu părul brunet, lung. Cealaltă era o fetiţă cu ochii căprui. Avea poate şase sau

şapte ani şi zâmbea fericită.

— Jeff, prietene, nu mai am nevoie de el. Am să mă întâlnesc cu fetele mele foarte curând, foarte...

Jeff n-avea idee de cât timp stătea lângă trupul lui Dino. Apoi, dintr-odată, nişte braţe puternice îl ridicară şi cineva îi striga la ureche. Doi ofiţeri de poliţie îl obligară să ţină mâinile la spate şi îi puseră cătuşe la mâini. Jeff protestă, dar îl ignorară. Fu împins spre canal, unde două şalupe de poliţie şi o ambulanţă făceau apa să se învolbureze. În timp ce era condus la prima şalupă, zări o targă pe roţi împinsă spre ambulanţă.

Întrebările continuară vreme de două ore. Ce făcea acolo cu cel mort? De unde îl cunoştea? Unde era arma? Acţionase singur?

Care era motivul crimei? Dar apoi, în timp ce se pregăteau să-l ducă într-o celulă de închisoare, fu eliberat. Apăruse un martor, un locuitor de la un apartament de pe aleea pe care murise Dino. Văzuseră totul din momentul în care Jeff şi Edie fuseseră încolţiţi şi până la sosirea poliţiei. Pistolarul misterios îl împuşcase pe Dino de aproape şi apoi fugise, când Jeff se întorcea pe alee.

Pe toată durata interogatoriului, Jeff îşi făcea griji pentru Rose. Poliţia nu se oferise să-i ofere protecţie; ofiţerii care

îl intervievaseră păreau în continuare convinşi că era implicat, într-un fel sau altul, dar nu aveau nicio probă ca să-l reţină. Îi dăduseră voie să sune acasă la Roberto, dar nu răspunsese nimeni. Apoi fusese obligat să-şi închidă telefonul mobil. După ce părăsi secţia de poliţie, îl deschise din nou şi încercă să sune acasă la Roberto. De data aceasta, Vincent răspunse şi îi dădu asigurări că Rose dormea liniştită în camera ei. Al doilea apel fu pentru un taxi de apă şi, zece minute mai târziu, gonea pe Canal Grande spre Ferrovia.

Ospedale Civile, principalul spital care servea insulele Rialto, arăta ca multe alte clădiri frumoase, bine conservate, adunate la un loc cu atâta eleganţă în inima Veneţiei. Cu opt secole în urmă, pe vremea dogelui Renier Zeno, fusese construit acest edificiu cu scopul de a găzdui una dintre cele şase confrerii importante din oraş şi era cunoscut ca Scuola Grande di San Marco. Printr-un arc de cerc central al unui triptic flancat de panouri trompe l’oeil înfăţişând scene din viaţa Sfântului Marcu, mai-marii cetăţii treceau dintr-o parte în alta pentru a-şi duce la îndeplinire îndatoririle civice. Aproape un mileniu mai târziu, ambulanţe lacustre acostau lângă clădire. Sub acelaşi arc, tărgi pe roţi erau introduse prin nişte uşi

batante în Secţia de accidente şi urgenţe. Odată ce intrai în spital, locul arăta ca aproape oricare altul de acest fel din spitalele occidentale şi, la ora unu într-o noapte de duminică, în timpul Carnavalului, când Jeff sosi acolo cu răsuflarea întretăiată, era un loc de-a dreptul deprimant.

O găsi pe Edie stând într-un colţ, într-o parte a sălii de aşteptare, aproape de un aparat cu băuturi răcoritoare. O fereastră modernă cu ramă metalică cu profil de aluminiu o despărţea de piaţa veche din spate. Se îmbrăţişară, iar el îşi dădu seama că Edie plânsese.

— Este tot în sala de operaţii, spuse ea, iar Jeff se prăbuşi pe un scaun de lângă Edie.

— Ce spun doctorii?

— Nimic.

— Dino este mort.

— Dino?

— Cel care ne-a salvat viaţa. Era un om fără casă, un cerşetor. Îl cunosc de ani de zile.

— Îmi pare rău, spuse Edie încet şi îl apucă pe Jeff de mână.

O targă pe roţi pătrunse cu putere pe uşă. Paramedicii în uniforme verzi încercau să-l calmeze pe cel întins pe ea care, agitat, încerca să-şi scoată tuburile din braţe şi să-şi

smulgă masca de oxigen de pe faţă. Jeff îşi trecu mâinile prin păr, inspiră adânc şi rămase cu privirea aţintită spre podea. Începea să se simtă mizerabil.

Se auzi o tuse uşoară şi ridică privirea.

— Signor Martin, Signorina Granger. Aldo Candotti se uita la ei, cu mâinile la spate. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Îi însoţi pe culoar până într-o sală simplă, cu o masă, câteva scaune inconfortabile, pereţii goi şi albi, cu un neon atârnând din tavanul înalt şi cu podeaua de ciment. Candotti le făcu semn lui Edie şi Jeff să se aşeze.

— Înţelegeţi că am o treabă de făcut şi că am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Signor Martin, Signora Granger, ultima oară când ne-am întâlnit, în camera nefericitului Mario Sporani, v-am spus că îmi fac griji pentru voi, pentru că oamenii continuă să fie ucişi atunci când vă aflaţi prin preajmă. Acum avem alt cadavru.

— Domnule, credeţi că noi nu am vrea să vă ajutăm? Am fost la o petrecere la Gritti Badoer. Am băut puţin şi am plecat împreună în jurul orei unsprezece. Un pistolar deghizat ca de carnaval ne-a urmărit. Roberto a fost împuşcat.

— Da, da, am vorbit cu ofiţerii care l-au luat pe Signor

Martin. Un asasin nebun v-a vânat prin jumătate de Veneţia. Apoi aţi fost salvaţi de un cerşetor care se întâmplă să vă fie prieten?

— Am dat deja o declaraţie detaliată.

— Şi n-aveţi nici cea mai mică idee cine este acest pistolar?

Jeff îi susţinu privirea lui Candotti.

— Absolut nici cea mai mică idee.

Candotti pufni.

— Domnule comandant, spuse Edie. Credeţi-mă când vă spun că de câteva zile trăiesc un adevărat coşmar. Până săptămâna trecută, duceam o viaţă liniştită la Florenţa, îmi vedeam de munca mea. Cea mai mare problemă era să mă asigur că spectometrul cu infraroşii funcţiona şi să am reacţii de titrare corecte. De atunci, unchiul meu a fost ucis, iar viaţa mea a fost ameninţată de mai multe ori.

Candotti se întoarse spre Jeff.

— Şi dumneavoastră, Signor Martin. Şi viaţa dumneavoastră a fost un model de normalitate înainte?

Jeff ridică din umeri.

— Nici în mine nu se trăgea cu pistolul înainte, dacă asta vreţi să spuneţi.

Candotti se ridică brusc, cu faţa contorsionată de furie şi

de Mustrare.

— Dumnezeule! exclamă el. Aş putea să vă arunc într-o celulă pe amândoi până când veţi găsi ceva mai interesant să-mi spuneţi!

— Îmi pare rău, spuse Jeff. Aş vrea să vă putem ajuta.

Candotti inspiră adânc şi se calmă.

— Foarte bine. Nu pot să scot cu forţa informaţii de la voi, cu toate că sunt momente când aşa aş vrea să fac. Dar simt că trebuie să vă reamintesc că sunteţi musafiri în această ţară. Situaţia voastră este, ca să mă exprim aşa, delicată? Deţineţi informaţii pertinente pentru această anchetă, iar eu vreau acele informaţii. Poate că nu v-am speriat destul în seara asta; dar credeţi-mă că data viitoare am să vin cu un băţ mare la voi!

După ce Candotti trânti uşa în urma sa, Jeff şi Edie se întoarseră în haosul din sala de aşteptare a Secţiei de accidente şi urgenţe fără să schimbe o vorbă, fiecare pierdut în propriile gânduri. Trecu o oră, încet, până veni un doctor tânăr într-un halat alb impecabil, cu o mapă în mâini.

— Sunteţi prietenii lui Signor Armatovani, da? Se aşeză pe un scaun în faţa lor. A avut noroc. Un glonţ i-a străpuns humerusul stâng şi s-a înfipt în umăr. Ne-a luat ceva timp

să-l îndepărtăm şi mă tem că a fost afectat nervul. Cel de-al doilea glonţ a trecut direct prin el. Printr-un noroc fantastic i-a ratat şira spinării şi toate organele vitale. Au fost afectate doar câteva ţesuturi interne, dar am peticit totul. Ne aşteptăm să-şi revină complet.

— Putem să-l vedem? întrebă Edie.

— Este încă inconştient şi îl mai ţinem aşa cel puţin încă opt ore pentru a ajuta procesul de vindecare. Dacă aş fi în locul vostru, aş merge acasă şi m-aş odihni. Orele de vizită încep la prânz. Sunt sigur că prietenul vostru o să fie încântat să vă vadă mâine după-amiază.

Afară, peluza din faţa spitalului era cufundată în tăcere. Încă o dată, ceaţa atârna deasupra lagunei, învăluind totul ca într-o pânză de păianjen. Jeff se uită la ceas; era 2.15 dimineaţa.

— Vino, suntem aproape de locuinţa mea.

Erau puţine lumini în acest cartier. Edie tremura, iar Jeff o cuprinse cu braţul pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el.

O luară pe un drum care îi duse la o răspântie. Jeff se tot uita în jurul lor. În faţă se vedea un canal îngust şi un podeţ peste el; frânghii de rufe dintr-o parte în alta, de la balcoane, pe deasupra coridorului de trecere. Din stânga

se auzi un zgomot care îi făcu pe amândoi să sară într-o parte. O pisică ieşi din ceaţă, le aruncă o privire dispreţuitoare şi fugi.

— La dracu’! exclamă Jeff şi izbucni în râs.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la Palatul Dogilor. Aici erau adunaţi câţiva cheflii bine afumaţi care stăteau sub Torre deli Orlogio şi se certau zgomotos. Jeff şi Edie merseră mai departe pe alee spre partea de nord a Pieţei San Marco, apoi o luară printr-un pasaj îngust care ducea până la intrarea în bloc.

După ce Jeff intră şi o pofti şi pe Edie în apartament, ea se aruncă pe una dintre canapele şi căscă. Jeff îşi făcu de lucru cu ceştile şi aparatul de espresso.

— Ştii, m-am gândit... începu Edie. Cum putea Bruno, care a murit în 1600, să ne ducă la un indiciu despre Vivaldi, care s-a născut un secol mai târziu?

— Exact, Watson! spuse Jeff. Era ca, bine-venit după grozăviile nopţii, să te concentrezi asupra şirului de indicii. Jeff continuă: Singura posibilitate este ca Vivaldi, sau un apropiat al lui, să fi ştiut de indiciul lui Bruno şi să-l fi schimbat. Aşa cum Bruno a schimbat indiciul Contessinei de Medici de la San Michele.

— Dar de ce?

— Poate că era un membru al I Seguicamme. Se poate, cred, continuă Jeff. Roberto spunea că grupul s-a dezmembrat, când? La sfârşitul secolului al optsprezecelea?

— Şi când a murit Vivaldi?

— Nu sunt sigur, prin 1740 sau 1750?

— Şi şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii aici, la Veneţia, nu-i aşa?

— Deci crezi că este un fel de descendenţă, că I Seguicamme era un grup care proteja acest Secret Medici la care se referea Mario Sporani? Că fiecare generaţie de membri simţea că trebuie să extindă indiciile sau să le facă şi mai obscure?

— Poate. Dar indiferent dacă Vivaldi avea sau nu legătură cu I Seguicamme, cineva care avea legătură cu el trebuie să fi distrus indiciul lui Bruno.

Jeff veni cu cafelele şi puse o ceaşcă pe o măsuţă joasă de lângă canapea. Edie stătea întinsă, cu capul sprijinit pe o pernă, cu ochii în tavan.

— Mulţumesc, murmură ea absentă.

Cu o ceaşcă în mâini, Jeff se duse la fereastră şi aruncă o privire în *piazza* aproape pustie. Faţadele decorate ale ceainăriilor şi ciocolateriilor scumpe erau întunecate.

Campanile arăta ca o rachetă transformată în statuie de piatră. Trecând în revistă evenimentele acestei nopţi, Jeff simţi dintr-odată un nod în stomac. Ajunseseră atât de aproape, foarte aproape... iar Dino, săracul Dino.

Se uită la Edie. Adormise pe canapea, cu cafeaua neatinsă. Jeff zâmbi pentru sine. N-o mai văzuse astfel din vremea colegiului, când ea obişnuia să moţăie pe canapelele prietenilor chiar şi în timp ce petrecerea continua în jurul ei. Aduse o pătură din dormitor, o înveli şi o sărută uşor pe frunte.

Ce se întâmpla? îi era atât de greu să priceapă. Mai întâi i se păruse că trebuie să se concentreze asupra Contessinei, apoi asupra lui Bruno, şi acum, iată, asupra lui Vivaldi. Era ca un catalog al celor mai mari şi mai buni, o paradă de personalităţi ale istoriei. Şi nu părea să existe nicio legătură între ei, cu excepţia acestei referinţe nebuloase la o societate secretă, I Seguicamme, „Urmaşii”. Oare aceasta să fie legătura care uneşte subtil o primă-doamnă extrem de bogată, un eretic pe jumătate nebun şi pe compozitorul *Anotimpurilor?*

Vivaldi; trebuia să se concentreze asupra lui Vivaldi. Contessina de Medici îi condusese la Giordano Bruno, iar Bruno la Vivaldi. Vivaldi era noua cheie şi indiciul pe care

el, sau cineva care avea legătură cu el, îl lăsase ca să-i conducă la următoarea piesă de puzzle. Dar nu ştia nimic despre Vivaldi.

Luă o gură de cafea şi în acel moment îi veni o idee mai bună.

— Sigur că da, exclamă cu voce tare. Sigur că da!

Capitolul 19

Veneţia, mai 1410

Plutea. Totul era perfect; nu simţea nicio durere. Toată frica dispăruse. Dar cel mai important, un sentiment de uşurare pusese stăpânire pe el. Presiunea dispăruse şi, odată cu ea, dispăruseră şi toate aşteptările din partea lui. Nimeni nu putea să ajungă la el în acest paradis. Nimeni nu putea să insiste ca el să lupte. Acum nu mai avea pentru ce să lupte, pentru că nu mai conta nimic. Putea să trăiască aşa mereu, pur şi simplu să plutească. Era ca şi cum ar fi fost din nou bebeluş.

Şi apoi văzu un chip. Era oare mama lui? Ea era aplecată deasupra lui. Îl striga pe nume. Îi simţea mâna moale pe obraz, îi mângâia faţa, îi dădea la o parte firele rebele de pe ochi.

— Cosimo, o auzi el din nou.

Dar apoi vocea scăzu în intensitate iarăşi, iar el plutea din nou, plutea în căldura oceanului de fericire pe care ajunsese repede să-l preţuiască.

Tommasini şi Niccoli stăteau într-o barcă mică la locul

de întâlnire, la Saint Silvestro pe Canal Grande, la marginea cartierului San Paolo. Noaptea era liniştită. Vedeau în depărtare luminile caselor uriaşe de pe mal.

Niccolo Niccoli fu primul care observă femeia. Înfăşurată într-un şal gri lung care îi acoperea capul, ducea un felinar care făcea puţină lumină.

— Tu eşti Niccolo Niccoli, spuse ea simplu.

El aprobă dând din cap.

— Am un mesaj urgent.

— De la cine?

— Asta nu pot să dezvălui. Mesajul spune aşa: „Prietenul vostru Cosimo are lucrul pe care îl căutaţi, dar este rănit. Se află pe mâini bune. O corabie vă aşteaptă”. Apoi se uită spre celălalt bărbat din barcă.

— Cosimo este rănit? întrebă Niccoli.

— Nu foarte grav.

Niccoli se simţi uşurat.

— Cine eşti tu?

— Eu sunt Caterina Galbaoi. Trebuie să mă lăsaţi să vă conduc la cine m-a trimis. Nu avem vreme de pierdut.

Ambrogio li se alătură pe potecă.

— Ar putea fi o capcană, Niccoli, spuse el, cu ochii la femeie.

— Nu este o capcană, răspunse ea calm. În această noapte a avut loc o vărsare de sânge. Până în zori, prietenul vostru Cosimo va fi căutat pentru crimă. Voi veţi fi arestaţi şi judecaţi în calitate de complici. Dogele s-a închis în palat şi este un om foarte viclean. N-aveţi nicio şansă de supravieţuire, iar tot ce a făcut Maestrul Valiani pentru voi va fi în van.

— Valiani?

— Maestrul Valiani este unchiul meu.

Într-o clipă, Niccoli trase sabia din teacă şi puse vârful la gâtul femeii.

— Dovedeşte! şopti el.

Femeia inspiră adânc şi-şi scoase mâna de sub şal. Purta la încheietură o legătură de argint, cu o piatră dreptunghiulară mare deasupra.

Vârând în teacă sabia, Niccoli plecă uşor capul.

— Vă rog să acceptaţi umilele mele scuze, signora!

Barca se apropia de insula Giudecca peste canalul lat, la sud de insula principală a Republicii. Cei doi bărbaţi vâsleau, în timp ce Caterina îi conducea printr-un canal mai mic, care curgea pe la sud de Canal Grande, în apele deschise ale lagunei. Apa era neagră şi liniştită, iar aici,

departe de oraşul bolnav, aerul părea mai proaspăt.

În spatele zidurilor se aflau unele dintre cele mai mari palate din Veneţia, fiecare înconjurat de grădini luxoase, casele celor mai nobile familii din Italia. Aceşti oameni erau foarte rar văzuţi de majoritatea veneţienilor. Odată cu primele veşti despre ciumă, dispăruseră complet, crezând că sunt în siguranţă aici, la distanţă de oraş.

Era foarte întuneric, dar, când trecură de promontoriu, zăriră nişte lumini care licăreau în faţă şi, încet-încet, şi catargul unei corăbii. Apropiindu-se tot mai mult, începură să distingă forma vasului. Era o caravelă[1] de vreo cincizeci de tone. Două pânze triunghiulare erau desfăcute şi se legănau uşor în nemişcarea generală.

În spatele lor se apropia o biremă[2] mare, pusă în mişcare de un grup de vâslaşi. Doi arcaşi stăteau pregătiţi cu arcurile ridicate la nivelul ochilor. Erau îmbrăcaţi în uniformele Marinei veneţiene, cu blazonul Sfântului Marcu, auriu pe roşu.

— La naiba! exclamă Niccoli când o rafală de proiectile lovi apa pe lângă ei.

---

[1] Corabie cu pânze rapidă, folosită în trecut mai ales de spanioli şi portughezi pentru călătorii lungi, (n.tr.).

[2] Navă antică de război sau galeră cu două rânduri de vâsle suprapuse, (n.tr.).

Distanţa dintre cele două bărci se micşora văzând cu ochii. O rafală de proiectile străpunse aerul din jurul lor. Una dintre ele lovi partea laterală a bărcii, restul zburară jos, pe deasupra capetelor lor. Apoi vreo şase săgeţi şuierară şi căzură la zece metri de biremă. Urmăritorii lor erau acum atacaţi de pe caravelă.

O a doua salvă de proiectile căzu ca o ploaie peste apă şi un arcaş de pe barca urmăritorilor ţipă şi căzu peste bord, în apele lagunei. Un al treilea val de săgeţi, mai mare, porni din arcuri şi mai multe proiectile porniră la rândul lor dinspre biremă. Se auziră mai multe ţipete, semn că săgeţile dinspre caravelă îşi atinseră ţinta.

Cu un ultim efort disperat, călătorii din Florenţa se apropiară de caravelă. Niccoli o ridică pe Caterina pe scara de frânghie care atârna pe o parte a corăbiei şi, în timp ce o rafală de proiectile lovea partea laterală fără să-i nimerească, ea se trase singură sus pe punte. Tommasini urcă şi el scara cât de repede putu. Un proiectil îl rată la mustaţă. Când şi ultimul dintre tovarăşi urcă la bord, deja ancora era ridicată şi caravela se puse în mişcare.

— Am avut noroc să scăpăm, prieteni.

Niccoli fu primul care ajunse la Cosimo.

— Tânăra femeie a spus că eşti rănit.

— Doar o zgârietură, nimic mai mult.

Niccoli observă o rană urâtă pe fruntea lui Cosimo. Avea un ochi învineţit; mâneca tunicii fusese tăiată şi avea un bandaj mare în jurul braţului.

— După cum se vede pe tine, pare ceva mai mult de-atât, spuse Niccoli, şi îi atinse uşor capul lui Cosimo. Dar se pare că au avut bine grijă de tine aici.

Cosimo îl bătu prieteneşte pe spate.

— Deci, ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă Tommasini. Apa de mare îi lipise de cap cârlionţii blonzi, iar obrajii erau roşii ca focul din cauza efortului pe care îl făcuseră ca să scape.

— Ştiu doar puţin mai mult decât voi, începu Cosimo.

Le povesti pe scurt ce se întâmplase de când părăsise Palatul Dogilor, până când ajunsese pe corabie, cu doar o jumătate de oră mai devreme.

— Înainte să mă întrebaţi, n-am nici cea mai mică idee cine este cel care m-a salvat. Dar îi datorez acestuia...

Se opri, când văzu expresia de pe feţele prietenilor săi. Se uitau dincolo de el. Se întoarse şi el şi o zări pe Caterina. În spatele ei stătea o siluetă îmbrăcată în alb, ţinând în mână un felinar la înălţimea umărului.

— Cred că vrei să spui că îi datorez *acesteia* viaţa,

domnule Cosimo, spuse Caterina.

Văzură cum persoana îmbrăcată în alb îşi dă la o parte gluga de pe cap. Pletele negre căzură peste mantia albă.

Cosimo traversă puntea din trei paşi.

— Contessina! exclamă el. Draga mea, Contessina... Apoi se opri: Nu ştiu dacă trebuie să mă ciupesc sau să caut un doctor. Oare îmi închipui toate acestea? Poate mi se trage de la lovitura la cap?

— Dragostea mea, spuse Contessina. Nu sunt o nălucă.

Cosimo se albi la faţă.

— Domnilor, dacă doriţi să ne scuzaţi, cred că eu şi doamna mea trebuie să vorbim.

Se aşezară în cabina căpitanului, o cămăruţă care nu conţinea nimic altceva decât o masă pentru hărţi, un pat îngust şi o banchetă incomodă de stejar.

— Tu ai omorât doi oameni în seara asta, spuse Cosimo.

— Trei. Nu puteam să-l las pe preot să scape.

— Contessina pe care am lăsat-o eu la Florenţa cu mai puţin de două săptămâni în urmă nu putea să omoare nicio muscă...

— Cosi, îmi pare rău că nu am fost sinceră cu tine.

— Nu mai ştiu cine eşti.

— Sunt aceeaşi femeie, logodnica ta, femeia pe care

pretinzi că o iubeşti.

— Contessina...

Ea se aplecă şi îi puse un deget pe buze.

— Lasă-mă să-ţi spun toată povestea, dragostea mea. Ştii că Maestrul Valiani a fost dascălul lui Niccolo. Ei bine, el l-a învăţat carte şi pe fratele meu mai mare, Marco. Într-o zi, eram în bibliotecă atunci când Marco avea o lecţie. Valiani îi pusese fratelui meu o întrebare de matematică, iar el nu a ştiut răspunsul. Valiani a încercat altă întrebare. Marco n-a putut să răspundă nici la aceasta. Era fără speranţă. În cele din urmă, Valiani a început să se înfurie. Eram îngrijorată că pe fratele meu ar putea să-l pască bătaia. Apoi, dintr-odată, Valiani şi-a aruncat privirea spre mine şi a spus: „Eşti un prost! Chiar şi sora ta mai mică ar putea să răspundă la aceste întrebări”. Nu ştiu ce mi-a venit. Poate m-am speriat pentru fratele meu sau poate pentru mine. Pur şi simplu am bălmăjit... şase şi patru. Brusc un zâmbet a luminat faţa lui Valiani. „Foarte bine”, a spus. „Hai să încercăm alta”. Trebuie că i-am dat răspunsul corect, pentru că a zâmbit din nou. Maestrul era fascinat de mine. L-a trimis pe fratele meu să facă nişte exerciţii şi mi-a pus mai departe întrebări mie. Vezi tu, Valiani este mai mult decât un profesor. Este un umanist,

desigur, dar este şi membru de vază în secta eretică a arienilor. Aceştia resping conceptul de Sfântă Treime. Drept urmare, ei sunt excluşi din Biserica de la Roma. Valiani mai este şi maestru în multe arte orientale necunoscute în Italia, priceput la mânuirea sabiei şi un bun cunoscător al ştiinţelor oculte. A devenit dascălul şi îndrumătorul meu. A fost mereu bun, mereu prietenos, dar ştiam că nu sunt doar un cobai pentru studiul lui. M-a învăţat latină şi greacă, matematică, filosofie şi istorie. M-a pregătit cu sabia şi cu arcul. Am învăţat să călăresc şi să navighez. Era secretul nostru şi, aşa cum am spus, eu am fost mai mult decât un subiect experimental pentru Maestru. Apoi, sunt poate cinci ani de-atunci, mi-a spus că vrea să pornească în ceea ce era aproape sigur că va fi călătoria sa finală. Nu s-a însurat niciodată şi nu a avut moştenitori. Glumea spunând că dacă aş fi fost băiat, totul ar fi fost mult mai uşor. Şi mi-a spus mereu să nu-mi las talentele să se piardă, pentru că el credea că, într-o bună zi, se va întâmpla ceva care va schimba lucrurile, iar eu voi fi importantă pentru el, importantă pentru cauza umanistă, importantă pentru lumea învăţăturii. Acum două săptămâni, Valiani a apărut din nou în viaţa mea. Mi-a povestit despre descoperirile sale şi secretul hărţii. Mi-a

explicat cum intenţiona să-ţi ofere ţie şi prietenilor tăi oportunitatea de a căuta comorile de la Golem Korab, dar voia şi ca eu să fiu ceea ce el numea „asigurarea lui”. Nu, Cosi, nu mă înţelege greşit, adăugă Contessina repede, şi îi atinse mâna lui Cosimo. Nu înseamnă că Maestrul Valiani nu avea încredere în tine sau în capacităţile tale, dar era convins că două minţi sunt mai bune decât una singură. Ştia că nu poate să-ţi spună despre mine şi mai ştia că nu era momentul potrivit pentru ca eu să-ţi spun această poveste, nu atunci, nu la Florenţa.

— Dar...?

— Cosi, vreau doar să înţelegi acest lucru. Nu am fost trimisă ca să intervin în vreun fel. Maestrul ştia că vă vor aştepta multe pericole pe drum. Ştia că vestea despre ceea ce căutaţi voi va ajunge şi la urechile celor răi şi avari. Auzise zvonuri despre ciumă şi război; iar spusele curajosului şi nobilului Luigi îl făcuseră să-şi piardă încrederea în părintele Enrico. Dar aflase despre acesta recent, şi de la Florenţa nu putea să facă nimic ca să schimbe ascunzătoarea hărţii.

— Dar familia ta, Contessina? Nu se poate să fi plecat aşa, pur şi simplu, de-acasă.

— Valiani a rezolvat asta. Părinţii mei cred că stau la

familia fratelui meu de la Padova.

— I-ai păcălit?

— Amândoi putem face asta, Cosimo.

— Şi cum ai ajuns la Veneţia?

— Am călătorit cu Valiani la Ravenna. Vasul acesta, *La Bella Gisela,* este proprietatea unui comerciant bogat din Genova, un alt fost discipol al lui Valiani şi coleg arian. Merge la Ragusa cu o încărcătură de pânze fine, piatră acră şi sare.

— De unde ai ştiut că voi fi atacat?

— N-am ştiut, dar Maestrul Valiani ştia că dogele este un om perfid şi calculat. Atacatorii tăi făceau parte din garda personală a lui Steno. Preotul era plătit tot de doge.

Se lăsă o tăcere de gheaţă între ei.

— Se pare, spuse el în cele din urmă, că am fost luat de prost. De către toată lumea.

Următoarele două zile, Cosimo rămase singur în cabina sa. Acesta era modul în care trata el problemele. Se închidea în sine şi rămânea pe gânduri. Prietenii săi nu ştiau dacă să intervină sau nu. Ambrogio avea acum alte griji; îşi petrecuse întreaga călătorie pe punte, cu o găleată între genunchi. Niccolo era un călător experimentat, din

familie de marinari, aşa că, spre şi mai marea durere a lui Ambrogio, se simţea în largul lui pe corabie.

Contessina nu-l văzuse niciodată pe Cosimo atât de răvăşit. Acest lucru o supăra foarte tare, cu toate că înţelegea ce simţea acesta. El ajunsese să creadă că, oarecum, ea îl trădase, că purtase o mască mai înşelătoare decât orice deghizare de carnaval veneţian, că fusese păcălit să iubească pe altcineva.

La Bella Gisela mergea pe lângă coasta dalmată. Era un vas mare, dar rapid şi, cu ajutorul căpitanului, Cosimo observa cursul acesteia în drumul lor spre sud. Aceasta era o regiune aflată sub suveranitate veneţiană, teritoriu care rezistase în faţa turcilor. Traversând golful Veneţiei la douăzeci de mile nautice la vest de Trieste, se apropiau de St Bartolomeo pe la nord de peninsula Savudrija. De la sud de Istria, unde peninsula se termina brusc, trecură pe lângă insulele Kvarneric, aflate la vest de continent. Aici, numeroasele golfuleţe ofereau adăpost sigur piraţilor, grupurilor rivale care-şi revendicau apele de la Trieste până la Split.

Dimineaţa devreme, Cosimo fu trezit dintr-un somn profund de mişcările violente ale corăbiei. O clepsidră pe care o lăsase pe noptiera dintr-un colţ zbură peste cameră

şi îi rată capul la mustaţă. Chinuindu-se să iasă din cabină, îşi pierdu echilibrul şi căzu peste masă, iar apoi pe spate.

Puntea era inundată, iar echipajul se lupta disperat să ţină corabia în frâu. Cosimo îşi croi cu greu drum pe puntea de sus, unde căpitanul ducea o luptă deja pierdută, chinuindu-se să păstreze controlul cârmei. Vântul urla, velele erau întinse, gata să se rupă. Cosimo putea să stea în picioare doar ţinându-se bine de frânghiile legate pe punte.

Un alt val ridică vasul în sus ca pe o coajă de nucă. În timp ce oceanul se răsucea şi se contorsiona, apa se năpusti asupra corăbiei, lovi pânzele, le rupse şi le trânti pe punte.

Se auzi un ţipăt din genune. Cosimo apucă să-l zărească pe unul dintre oamenii din echipaj în timp ce era măturat de un val peste bord. Un val uriaş făcu corabia să mugească din toate încheieturile, aruncându-l pe Cosimo dintr-o parte în alta pe punte. Nu avea de ce să se ţină. Îl dureau ochii de la apa sărată şi abia mai putea distinge ce se întâmpla în jurul lui. Ceva îl izbi în cap şi un alt spasm de durere îi străbătu tot corpul.

Sângele îi şiroia pe ochi. Respirând disperat, apucă să se prindă de o parâmă.

Vedea numai roşu în faţa ochilor. Apoi auzi un sunet groaznic ca de ceva rupt. Catargul principal se izbi de punte, prinzând doi oameni sub el.

Încercă să traverseze puntea, dar nu putea să se mai ţină de frânghie. Încercă să respire, dar fu lovit de o altă cascadă de apă. Căpitanul dispăruse, iar cârma fusese sfărâmată în bucăţi. Cosimo auzi o voce de femeie ţipând peste urletele naturii. Contessina era agăţată de parapet, cu braţele încleştate în jurul unui stâlp vertical.

Se întoarse cu faţa spre ea. Contessina îl zări şi îl strigă pe nume. Cu rezerve de putere pe care nu credea că le mai are, se avântă înainte. Câteva momente mai târziu, ajunse lângă ea. Era extrem de epuizată şi abia mai putea vorbi. Sângele îi curgea dintr-o tăietură deasupra liniei părului.

Se auzi un muget din partea din faţă a corăbiei şi *La Bella Gisela* se trezi pe vârful unui munte de apă. Oceanul negru furios distrugea orice întâlnea, un uriaş torent primordial înghiţind totul. Contessina îl apucă atât de strâns pe Cosimo, încât părea că se unesc unul cu altul, devenind o singură fiinţă.

„Deci aşa este, se gândi Cosimo. Aşa este atunci când mori”.

Se simţea atât de mic, atât de lipsit de importanţă, un simplu punct, nimic. Când corabia se prăvăli înapoi, ca un vas de jucărie pe infinitul apei, simţi un ciudat sentiment de eliberare. În curând, se va termina.

Capitolul 20

Veneţia, în prezent

Cu sediul pe o alee îngustă pe Via XXII Marzo, biroul lui Giovanni Tafani se afla la o mică distanţă de apartamentul lui Jeff. În spatele faţadei de beton, Edie şi Jeff se treziră transportaţi înapoi în timp, trei secole, până la eleganţa barocului şi grandoarea clasică veneţiană.

Jeff ezitase s-o lase pe Rose nesupravegheată, dar ea se opusese vehement ideii de a fi târâtă după ei şi de a sta să-l asculte pe un bătrân bălmăjind poveşti despre un compozitor mort de mult. Aşa că a fost mai mult decât fericită să o însoţească pe Maria, care sugerase să o ia cu ea pe Rose în vizită la familia ei de la Mestre, unde fratele ei mai mic avea o mică proprietate.

Tafani îi întâmpină pe Jeff şi pe Edie la recepţie şi îi conduse în biroul său vast de la primul etaj. Ochii lui, acoperiţi cu o seară înainte de acea mască aurie delicată, erau obosiţi.

— Mă tem că telefonul vostru de azi-dimineaţă m-a luat prin surprindere, spuse el, făcându-le semn spre două fotolii de piele din faţa biroului impresionant de stejar. Va

trebui să mă acceptaţi în starea asta, un pic mai obosit. Aşadar, cu ce vă pot fi de folos?

— Am dori să apelăm la cunoştinţele dumneavoastră, începu Edie. Roberto ne-a spus că sunteţi cel mai mare specialist în muzica lui Vivaldi.

— De unde ştie? Ei bine, este un compliment minunat. Ce face maestrul?

— Şi el este puţin cam obosit, răspunse Jeff, aruncând o mică ocheadă spre Edie. Ne întrebam dacă ne puteţi spune dacă Vivaldi a avut interese esoterice. A fost el interesat în vreun fel de lucruri oculte?

— A fost cu siguranţă un personaj ciudat, răspunse Tafani repede. Era cunoscut *ca Il Prete Rosso,* „Preotul Roşu”, datorită coamei sale de păr roşcat, şi a avut o relaţie când mai bună, când mai rea cu autorităţile de la Pio Ospedale della Pieta, unde a fost Maestru de Vioară.

— Pio Ospedale della Pieta? Ce-i asta? întrebă Edie.

— Un aşezământ de caritate. Erau patru în Veneţia la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. Scopul lor era acela de a oferi adăpost şi educaţie copiilor abandonaţi sau orfani; o iniţiativă inovatoare pentru acea vreme. Vivaldi era responsabil cu predarea muzicii şi primea comenzi de a scrie concerte susţinute în public de copiii orfani.

— Spuneţi-ne mai multe despre relaţia sa pe alocuri mai neplăcută cu autorităţile.

— A fost preot practicant numai câteva luni. Au apărut apoi zvonuri urâte cum că ar fi sedus tinere fete de la orfelinat, că s-ar fi dedat la practici sexuale şi oculte, dar nu există nicio dovadă. Sunt sătul de aşa-zişii revizionişti ai istoriei. Se pare că niciunul dintre eroii noştri nu este imun, ca şi cum societatea modernă are nevoie să îi coboare de pe soclu pe maeştri ca să ne facă pe noi să ne simţim mai bine pentru propria lipsă de moralitate. Cred că asta spune mai multe despre epoca noastră decât despre marii oameni care sunt responsabili de moştenirea noastră culturală.

— Vă înţeleg punctul de vedere, spuse Edie, zâmbind încurajator către Tafani.

— Vivaldi a rămas în Veneţia toată viaţa? întrebă Jeff.

— Nu, nu, a călătorit un pic. De fapt, când era tânăr a fost concediat de la orfelinat. Dar l-au primit înapoi după un an.

— Ce a făcut în acel an?

— A predat muzica copiilor unei familii nobile din Padova. Familia Niccoli, cred.

— Familia Niccoli din Florenţa? exclamă Edie.

— Hm, da. Cred că de acolo au plecat. Dar se aflau în Padova de cel puţin două secole pe vremea lui Vivaldi. De ce?

— Nu aveţi informaţii despre anul pe care Vivaldi l-a petrecut acolo, nu-i aşa? întrebă ea.

— S-ar putea să aveţi noroc, începu Tafani să-i răspundă lui Edie. Vivaldi a lăsat un testament foarte complex. A murit departe de casă, la Viena. Solicitase o slujbă la Curtea Imperială, dar împăratul Carol al VI-lea a murit la scurt timp după sosirea lui Vivaldi acolo, iar compozitorul era în dificultate, fără niciun ban şi fără un patron. Câteva săptămâni mai târziu, a murit. O parte dintre hârtiile lui au rămas la Viena. Altele au ajuns la rude aflate în diverse părţi ale Italiei, iar altele au sfârşit la cei mai apropiaţi prieteni ai lui aici, la Veneţia. Există un set foarte cunoscut de documente, aşa-numitul „Confesional”, pe care Vivaldi i l-a dat celui mai apropiat prieten al său, pictorul Gabriel Fabacci.

— Ce este „Confesionalul”?

— Veniţi, am să vă arăt, spuse Tafani, ridicându-se.

— Îl aveţi aici? întrebă Edie, nevenindu-i să creadă.

Tafani zâmbi.

— Nu chiar. Dar avem o arhivă pe computer cu aproape

tot ce a fost scris vreodată în legătură cu Vivaldi.

Îi conduse afară din birou, de-a lungul unei galerii. Câteva clipe mai târziu, se aflau într-o bibliotecă, cu două rânduri de computere în mijlocul încăperii.

Traseră scaune, iar Tafani făcu câteva clicuri cu un mouse, vorbindu-le în continuare:

— Ceea ce vă voi arăta acum este un document extrem de fascinant. Vivaldi s-a îmbolnăvit de scarlatină la Viena şi a delirat câteva zile înainte să moară. Mulţi oameni de ştiinţă sunt de părere că a scris acest testament pe patul de moarte, că mare parte din el este o fantezie şi o iluzie a unui om de geniu al lui Dumnezeu, care se temea pentru sufletul său muritor.

Cuvintele *La Confessione*apărură pe ecran.

— Este destul de lung, dar din fericire îl avem în câteva limbi. Un mare număr de oameni de ştiinţă străini vizitează Veneţia doar pentru a accesa această bază de date.

Tafani găsi versiunea în limba engleză şi deschise fişierul. Ridicându-se apoi în picioare, spuse:

— Vă las să parcurgeţi textul. Sper că v-am fost de ajutor. Treceţi pe la mine înainte să plecaţi.

În faţa lor pe ecran se afla un document intitulat „Captura şi întoarcerea”. Începură să citească.

Sunt pe moarte. Ceea ce am să spun acum este adevărul absolut, aşa cum îl văd, un adevăr pe care doresc să-l împărtăşesc înainte de a mă întâlni cu Domnul Dumnezeul Meu, Atotputernicul.

Confesiunile mele încep cu tatăl meu, Giovanni Battista. Când eram mic, el lucra pentru un arhitect care primise comanda să renoveze o casă veche de pe Caile della Morte. O veche caracteristică a casei era o coloană metalică care parcurgea întreaga înălţime a clădirii, de la fundaţie până la acoperiş. Până astăzi, nimeni nu ştie de ce a fost pusă acolo. Tatăl meu era unul dintre muncitorii care lucrau în subsolul casei. Într-o zi, a dat peste o cutie metalică simplă care se afla chiar sub împărţirea emisferică de la baza coloanei de metal. El a ascuns cutia şi, mai târziu, când era singur, a reuşit să forţeze încuietoarea şi s-o deschidă.

Cred că a fost puţin dezamăgit pentru că acea cutie nu conţinea aur sau bijuterii. În schimb, a găsit acolo doar un fragment de scrisoare. Era scrisă pe un pergament foarte vechi şi în mare parte şifonat. Fusese scrisă în latină, o limbă complet străină pentru el.

Tatăl meu a murit câţiva ani mai târziu, iar eu am

moştenit atât cutia, cât şi scrisoarea. Dar abia în anul 1709, când aveam treizeci şi unu de ani, m-am uitat pe amintirile de familie. Zăcuse uitată de lume mulţi ani. Într-o bună zi, goleam dulapul ca să mai fac loc pentru nişte manuscrise noi când am găsit-o.

Era un fragment de scrisoare scris de nimeni altcineva decât Contessina de Medici, soţia lui Cosimo cel Bătrân. Era adresată unui bărbat pe nume Niccolo Niccoli. În mod tragic, mare parte din original se pierduse, dar ceea ce a rămas notez în cele ce urmează.

A treisprezecea zi de iunie, Anul Domnului 1470

Nobilul meu Niccolo,

Se împlinesc aproape şase ani de când dragul meu Cosimo nu mai este, iar eu şi cu tine îmbătrânim. În curând va veni vremea ca eu să îndeplinesc promisiunile pe care le-am făcut odată, de a duce la îndeplinire lucrul început cu mulţi ani în urmă...

...Nu mă înţelege greşit, dragul meu prieten, îţi admir munca şi cred că ceea ce ai scris în ultima jumătate de secol este de cea mai mare importanţă ştiinţifică şi de un mare rafinament literar. Cu toate acestea, mă tem. Nu este nevoie să-ţi amintesc cât de delicată este problema.

Nimeni nu trebuie să ştie adevărul despre măreaţa noastră descoperire – cel puţin, nu în vremea noastră. Am încredere în integritatea ta şi ştiu că vei avea grijă, nu-ţi vei lăsa textele scrise să cadă în mâinile cui nu trebuie, dar nu am această încredere în alţii şi, din nefericire, ne apropiem de sfârşitul zilelor noastre...

...Am de gând să-i vizitez pe cartografi foarte curând şi, cu ajutorul lor, voi ascunde comoara... Acum, în timp ce scriu, port cu mine fiola, pregătită să ascund vederii ceea ce s-a întâmplat la Golem Korab...

...îmi permiţi să ascund şi scrierile tale la un loc cu comoara?... Ca să fie în siguranţă? Aici, doar pentru tine, este indiciul:

...Cu făcătorii de hărţi... giulgiul divin...

Crucea de fier... la centrul morţii...

Prietena ta, ...Contes...

Imediat am fost captivat şi nedumerit. Era extrem de frustrant că ultima secţiune fusese distrusă şi că părţi din indiciu se pierduseră. Nu mai e nevoie să spun că m-am simţit obligat să aflu mai multe.

Aşa se face că la câteva luni după aceea am fost pentru scurt timp mutat de pe poziţia mea de Maestru de Vioară

de la Pio Ospedale della Pieta. Se pare că nu mai eram plăcut de unii dintre vechii admiratori. Din fericire, am avut o mică moştenire de la tata şi mai economisisem nişte bani şi eu. Am petrecut ceva timp încercând să dau de urma familiei Niccoli care s-a dovedit a fi de cel mai nobil şi mai vechi sânge. Descendentul direct pe linie masculină al lui Niccolo Niccoli locuia acum la Pallazo Moritti, o proprietate mare aproape de Padova. Convingându-l pe directorul de la Pio Ospedale della Pieta să scrie o scrisoare de recomandare pentru mine, într-o săptămână de la pierderea poziţiei de la Veneţia am găsit de lucru ca profesor de muzică pentru cea mai tânără generaţie a familiei Niccoli.

La Pallazo Moritti aveam mult timp liber. Predam muzica numai două ore pe zi. Restul timpului mi-l petreceam în contemplare şi compoziţie muzicală. Dar mă aflam acolo pentru un motiv anume: să aflu cât mai multe despre legătura dintre familiile Medici şi Niccoli şi să completez spaţiile libere din scrisoarea Contessinei. Care fusese natura călătoriei ei? Şi care era motivul secretului lor obsesiv?

Am găsit răspunsuri în marea bibliotecă, un monument în onoarea de curând răposatului cap al familiei,

Michelangelo Niccoli, care fusese un colecţionar avid de literatură ocultă şi arhivistul familiei.

Textul crucial era cuprins în trei volume de jurnal scris de Niccolo Niccoli. Nu pot să divulg conţinutul acestora, pentru că ele vorbesc despre cele mai incredibile lucruri. Am citit fiecare cuvânt pe care l-a scris. Am fost atât de captivat de povestea lui, încât aproape că am fost prins în bibliotecă, care era un spaţiu strict privat pentru membrii familiei. Într-adevăr, am fost atât de fascinat, încât am furat cele trei volume, mi-am dat demisia cât de repede am putut şi m-am întors la Veneţia.

În următoarele şase luni, mi-am ocupat tot timpul liber cu copierea jurnalelor lui Niccolo Niccoli. Aveam toate intenţiile de a returna originalele familiei. Când am terminat cu transcrierea, am trimis cărţile anonim la Palazzo Moritti printr-un mesager discret.

Am fost încetinit în această provocare de a descifra secretele familiei Medici pentru că mare parte din a doua jumătate a jurnalului era scrisă folosind un fel de codificare pe care mi-a luat ani de zile s-o dezleg.

Acum cel puţin pot să mă simt oarecum mândru că am avut puterea să mă opresc. Am ajuns la sfârşitul vieţii şi încredinţez celui mai apropiat prieten al meu, Gabriel

Fabacci, scrisoarea şi copiile jurnalului. Aş putea să le distrug eu însumi, dar nu mă simt în stare nici măcar să mă mai uit o dată la aceste documente. Am să-i cer prietenului meu să distrugă colecţia sau, poate, să le trimită celor care au cel mai mare drept asupra lor, familia Niccoli.

Fie ca Domnul să aibă milă de mine!

Antonio Vivaldi

26 iulie 1741, Viena

Jeff împinse scaunul mai în spate.

— Deci, acest fragment din scrisoarea Contessinei este „documentul venerabil” la care făcea referire Bruno. În povestea sa, el spunea că are un indiciu, dar că nu a găsit nimic. Servitorul său, Albertus, trebuie să fi pus fragmentul de scrisoare la Gritti Badoer unde a fost găsit aproape un secol mai târziu de tatăl lui Vivaldi.

— Deci acum, evident, trebuie să punem mâna pe jurnalele lui Niccolo Niccoli.

Jeff se pregătea să răspundă, când îi sună telefonul mobil.

— Tati, sunt Rose.

— Bună, iubito!

— Tocmai am primit un telefon de la spital, Roberto s-a trezit şi vrea să vă vadă.

— Deci chiar aţi citit transcrierea? Este incredibil!

Nişte tuburi ieşeau din fiecare braţ al lui Roberto, un dispozitiv pentru măsurarea tensiunii fusese prins pe un stativ lângă pat, alături de un monitor pentru inimă. Avea faţa plină de julituri, un pansament îi acoperea o rană de pe frunte, iar buza de sus era spartă. În mod evident suferea mari dureri, dar încerca să nu lase să se vadă.

— Vreo veste despre pistolar?

— Candotti se pare că are tot atâtea piste câte a avut şi după moartea lui Sporani.

— Nicio îndoială că va veni aici să-mi pună întrebări de îndată ce-i dau doctorii voie.

— Pune gorila de la uşă să-l oprească!

Jeff şi Edie aproape că nu putuseră să intre în rezerva lui Roberto din cauza vigilenţei gărzii personale a lui Roberto, un bărbat masiv, de 150 de kg, în costum negru.

Roberto râse şi se strâmbă de durere în acelaşi timp.

— Oh, Lou e o pisicuţă dacă ajungi să-l cunoşti.

— Nu sunt sigur că vreau să-l cunosc, spuse Jeff, frecându-se la braţul de care îl apucase Lou atunci când

încercase să intre, câteva minute mai devreme.

— Tafani ne-a fost de ajutor, interveni Edie. Dar nu avem nicio idee ce e cu indiciul de la Gritti Badoer.

— Nu vă faceţi griji în legătură cu asta; e treaba mea. Îl aveţi, apropo?

Jeff îi dădu lui Roberto bileţelul de la hotel.

— Mulţumesc. Trebuie să urmaţi firul Vivaldi. Mergeţi la Padova cât de curând.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Nu e adevărat! Daţi un telefon la familia Niccoli.

— Oh, desigur... uşor! începu Jeff sarcastic şi se opri. Stai aşa! Nu-mi spune: îi cunoşti.

— Păi, de fapt...

Edie râse şi se aplecă să-l mângâie pe obraz pe Roberto.

— Eşti o comoară!

— Mulţumesc...

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Aldo Candotti intră.

Roberto se chinui să zâmbească.

— Tocmai vorbeam despre dumneavoastră, domnule.

Jeff merse la uşă, iar Edie îl sărută pe obraz.

— Şi, Jeff, strigă Roberto, cu o expresie gravă pe chip. Luaţi-o cu voi pe Rose!

Palazzo Moritti făcuse odinioară parte dintr-o mare proprietate la ţară, situată la vreo trei kilometri de centrul Padovei. De-a lungul veacurilor, fuseseră vândute bucăţi din teren, iar acum abia mai era o umbră din vechea glorie, o casă mare într-o suburbie exclusivistă din afara oraşului.

Edie, Jeff şi Rose plecaseră de la Veneţia devreme cu o maşină închiriată. Rose nu prea fusese încântată de ideea că trebuia să se ţină după ei, dar Jeff nu acceptase niciun refuz. Pe aproape toată durata călătoriei cu maşina, Rose se legănase pe bancheta din spate, în ritmul muzicii pe care o asculta la iPod.

După cum îi asigurase Roberto, se dovedise destul de uşor să fixeze o întâlnire, iar Giovanni Ricardo Marco Niccoli, cel de-al douăzeci şi treilea baron, fusese mai mult decât fericit să primească nişte prieteni ai lui Roberto.

Palazzo-ul era situat la oarecare distanţă de şoseaua principală, pe o alee liniştită, străjuită de copaci, la vest de Padova. Un drum pietruit îi duse apoi prin nişte porţi uriaşe de fier, pe lângă un şir de chiparoşi, până la Palazzo Moritti, construit în secolul al cincisprezecelea de un discipol al lui Brunelleschi. Un majordom unbrăcat elegant îi întâmpină la uriaşa uşă principală şi îi conduse Printr-un

hol răsunător până la un salon de primire.

Baronul Niccoli îi aştepta. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum albastru scump. Avea părul alb, iar privirea vioaie îi era caldă şi prietenoasă.

— Bine aţi venit! le ură el, într-o engleză cu un accent aproape perfect. Dădu mâna cu Jeff şi i-o sărută uşor pe a lui Edie. Iar tu trebuie să fii Rose. Un adevărat trandafir englezesc[3], după câte văd.

Rose roşi şi toată supărarea de a fi trebuit să vină până aici o părăsi ca prin farmec.

— Îmi imaginez, continuă baronul Niccoli, că eşti prea puţin încântată să fii târâtă aici, cu treburile lui papa. Am dreptate?

— Ne-a ignorat tot drumul, declară Jeff.

— Tată...!

Niccoli râse.

— Ei bine, am antidotul perfect pentru plictiseală.

Şi spunând aceste cuvinte, doi tineri pătrunseră în cameră. Purtau blugi rupţi şi tricouri moderne, dar trăsăturile lor erau clasic aristocrate. Chiar şi mai flagrant era faptul că, pentru ochiul unui străin cel puţin, păreau absolut identici.

[3] Joc de cuvinte în limba engleză, în original, între numele propriu Rose, care înseamnă „trandafir", (n.tr.).

— Rose, ei sunt fiii mei, Filippo şi Francesco.

Amândoi o luară pe Rose de braţe.

— Îţi place să mergi cu motoreta?

— Păi... îi întrerupse Jeff.

Rose îi aruncă o privire.

— N-am încercat niciodată, dar mi-ar plăcea, recunoscu ea, aruncând o privire provocatoare celor doi adulţi pe care îi însoţise până aici.

— Este destul de sigur, Jeff, şi poartă căşti, explică Niccoli.

Câteva clipe mai târziu, Edie şi Jeff stăteau de vorbă cu baronul, cu câte o ceaşcă de cafea în faţă pe măsuţa dintre ei.

— Aşadar, spuneţi-mi, vă rog, ce vă aduce aici? Roberto este bine, apropo? M-a surprins că nu a sunat el personal.

— A suferit un accident. Nimic serios, dar trebuie să stea în pat câteva zile.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. M-aş fi bucurat să-l văd. Am fost foarte apropiat de tatăl lui.

— Adunăm material pentru un documentar TV, începu Edie. Preşedintele societăţii Vivaldi din Veneţia ne-a trimis la dumneavoastră. Se pare că acest compozitor a petrecut aici câteva luni, în jurul anilor 1709 şi 1710.

— Da, aşa este.

— Şi a fost fascinat de jurnalele unuia dintre strămoşii dumneavoastră, Niccolo Niccoli, condotierul care a fost şi un prieten apropiat al lui Cosimo cel Bătrân.

Baronul se întinse să-şi ia cafeaua espresso şi luă o înghiţitură.

— Da, îmi dau seama cât de interesant trebuie să fie pentru televiziune. Povestea aceasta are mai multe conexiuni între câteva personaje istorice absolut fascinante. Ilustrul meu strămoş a fost primul care a introdus familia noastră în rândurile aristocraţiei. Îi datorăm foarte multe.

— Jurnalele acestuia sunt de un mare interes, continuă Jeff. Episodul care se referă la Vivaldi venind aici să le predea muzica unor membri ai familiei a fost neobişnuit. Suntem interesaţi de povestea furtului acestor jurnale şi returnarea lor mai târziu, dintr-un acces de vinovăţie.

Niccoli chicoti.

— Este adevărat, cu toate că eu cred că povestea a fost mai degrabă exagerată. Oftă. Ei bine, am să vă ajut cât de mult pot. Până de curând, am avut mai multe copii ale jurnalului. În anii 1920, vestitul istoric britanic J.P. Wheatley a petrecut aici un an traducând originalele şi

lucrând asupra versiunii pe care Vivaldi a transcris-o şi apoi a returnat-o strămoşilor mei după ceea ce ai numit „un acces de vinovăţie”. Dar apoi a fost incendiul. Jeff şi Edie schimbară priviri îngrijorate. N-aţi auzit de asta? A fost acum peste treizeci de ani, prin 1977. Eu eram la Oxford. Tatăl meu era suferind, mama, baroneasa, murise, ceea ce într-un fel este o uşurare, pentru că ar fi fost distrusă de ceea ce s-a întâmplat.

— Incendiu provocat? întrebă Edie.

— Da, s-a dovedit că erau nişte mici infractori din oraş. Poliţia i-a prins, dar nu s-a mai putut recupera nimic din pierderi. Jumătate din bibliotecă a fost distrusă: câteva Biblii nepreţuite, o primă ediţie a *Mesagerului stelar* al lui Galileo – la fel, nepreţuită. Am pierdut peste două mii de cărţi, inclusiv ediţia lui Vivaldi după jurnalele strămoşului meu şi aproape tot ce tradusese profesorul Wheatley. Câteva pagini din primul volum au fost tot ce s-a putut salva.

— Dar originalele au supravieţuit?

— Posibil.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Incendiatorii erau şi hoţi. Unele volume au fost luate de pe rafturi înainte de a se da foc. Însă au fost destul de

stupizi. În anul următor, au fost localizate câteva volume valoroase. Până la urmă le-a fost imposibil să vândă cărţile. Am găsit un Petrarca, un Aristotel, două Boiardo şi un set din desenele anatomice originale ale lui Leonardo.

— Dar jurnalele nu au apărut niciodată?

— Din păcate, nu.

Jeff se uită la Edie, a cărei dezamăgire era la fel de mare ca a lui.

— Îmi pare rău că nu vă pot fi de mai mare ajutor.

— Aţi menţionat de o parte din primul volum care a fost salvată de flăcări. O mai aveţi?

— Da, dar este doar ceva mai mult decât un fragment din original.

— Putem să-l vedem?

Baronul îşi sorbi toată cafeaua şi puse ceaşca înapoi pe farfurie.

— Urmaţi-mă!

Trecură printr-un coridor larg, care dădea într-o cameră mare. Într-o parte, ferestrele de sticlă ofereau privirii peisajul grădinilor luxuriante, un lac, o casă de vară de un albastru-deschis pe catalige de lemn, pe un mal al apei. Peretele opus era plin de panouri, un rând de portrete, nasul familiei se repeta aproape ca o imagine fotocopiată:

Warholuri renascentiste.

Trecură printr-o serie de uşi duble şi coborâră printr-un coridor bogat decorat. Oprindu-se la o arcadă, baronul îi pofti în bibliotecă, o încăpere vastă, fără ferestre. Nu exista nimic care să indice faptul că fusese reconstruită în anii 1970. Două canapele care păreau vechi se aflau spate în spate în mijlocul bibliotecii. Fiecare centimetru pătrat de pe trei dintre pereţi era plin cu rafturi pe care erau îngrămădite mii de volume.

— Sunt invidios, spuse Jeff.

— Cele mai mari comori ale noastre sunt păstrate aici, în aceste vitrine de sticlă, spuse Niccoli. După evenimentele din 1977, a devenit evident că trebuie să fim mai prudenţi.

Descuie una dintre vitrine prin introducerea unei succesiuni de numere pe o tastatură specială. Sub trei rafturi de piele se aflau două sertare încăpătoare. Când trase de mânerul Unuia dintre ele, Edie zări câteva bucăţi de hârtie laminată în plastic. Baronul scoase încet un dosar de piele şi îl duse la o masă mică.

Înăuntru, patru bucăţi de hârtie fuseseră protejate profesional în plastic. Fiecare era ruptă şi pe margine se zăreau semne de arsură la două dintre pagini. Una dintre pagini era fragmentată în trei şi bucăţile fuseseră puse

una lângă alta, pentru a permite citirea textului.

— Asta este tot ce a rămas din traducerea în engleză? întrebă Jeff.

— Din nenorocire, este tot ce a supravieţuit din toate cele trei volume. Potrivit rapoartelor cercetătorilor, pe care le-am primit la vreo şase luni după incendiu, există dovezi că acea copie a lui Vivaldi a fost distrusă în incendiu. Circa nouăzeci şi cinci la sută din traducerea profesorului Wheatley a fost de asemenea distrusă în incendiu. Au fost descoperite câteva fragmente minuscule de hârtie carbonizată cu aceleaşi însemne ca aceste pagini. Dar, adevăratul original, cel scris de mâna strămoşului meu... ei bine, sper să nu fi fost aruncat într-un râu sau folosit pentru curăţarea ţevilor. Prefer să-mi imaginez că undeva, cineva, apreciază jurnalele, chiar dacă nu are niciun drept să le aibă.

— Îmi daţi voie? întrebă Edie.

— Desigur. Vă rog, nu vă grăbiţi. Citiţi aceste rămăşiţe. Eu am câteva îndatoriri plicticoase de făcut.

...salvarea a fost un adevărat miracol, dar Cosimo n-a apreciat-o la acel moment. A aflat foarte multe de la logodnica sa, dar ceea ce a descoperit a fost probabil prea

şocant ca să accepte imediat. Detaliile aventurii sale la Veneţia mi-au fost povestite mult mai târziu – povestea extraordinarului Luigi, a preotului trădător şi lupta din capelă...

...căpitanul şi tot echipajul său, cu excepţia a şase oameni, au pierit în groaznica furtună. Nu ştiu cum am ajuns pe uscat. Tot ce-mi amintesc este apă rece, rece şi ţipete. Am găsit trupul Caterinei, înecat şi umflat. Spre marea mea uşurare şi spre bucuria mea, Cosimo şi Contessina supravieţuiseră, dar erau în şoc, ca şi Ambrogio, care scăpase din chinuri doar cu câteva julituri şi răni uşoare.

Fuseserăm aruncaţi pe o plajă aproape de un sat de pescari. Nişte bătrâni ne-au găsit şi ne-au luat cu ei. Toţi au fost foarte cumsecade. Câteva provizii de pe corabie au fost în cele din urmă aduse de apă pe mal. Am luat doar cât ne trebuia pentru restul călătoriei, iar ce a rămas am lăsat să fie împărţit între salvatorii noştri. Era tot ce puteam face pentru cei care ne oferiseră mâncare şi adăpost.

Membrii echipajului care au supravieţuit au rămas la Ragusa ca să aştepte altă corabie care să îi ia spre Italia. Noi am mai rămas în acel oraş frumos şi nobil doar atât cât

să găsim ceea ce ne trebuia şi să ne pregătim pentru călătoria spre sud-est, în Macedonia. Câteva dintre lucrurile de valoare pe care le-am salvat de pe *Gisela* au fost schimbate pe cai, provizii, hărţi şi serviciul ghizilor locali...

...un tărâm sălbatic. Doar cu vreo doisprezece ani în urmă, acest loc fusese cucerit de turci. Oamenii, aproape toţi ţărani săraci, locuiau doar ceva mai bine decât sclavii. Sultanul controla, cu mână de fier, viaţa de zi cu zi în această provincie tristă, în vreme ce din punct de vedere spiritual, oamenii erau conduşi de Patriarhia de Constantinopol...

...Eram în mare primejdie, desigur. Pe de o parte, am găsit înţelept să evităm soldaţii care îi ţineau pe ţărani în rând, iar pe de altă parte, eram vulnerabili la atacurile *ajduk*-ilor, membri mişcării de rezistenţă locală. Până în cea de-a treia zi, după ce am trecut în siguranţă în Macedonia, am ajuns la locurile cele mai îndepărtate, la poalele Alpilor Dinarici şi la cel mai înalt vârf, chiar Korab...

...o ţară atât de dură şi neospitalieră. Ambrogio se plângea tot timpul, desigur. Contessina şi Cosimo erau inseparabili şi acţionau aproape ca o singură persoană, întăriţi nu numai de cele prin care trecuseră, dar conduşi

de o ambiţie arzătoare. Eu eram obosit, recunosc. Dar, fiind cel mai experimentat călător, tovarăşii mei se bazau pe mine...

...am văzut lumină în depărtare, sus, pe cer, aproape de locul unde Korab se înălţa în întuneric... poteca de munte ne-a dus direct spre răsărit. Pe drum am trecut pe lângă nişte case părăsite. Ceva mai încolo, am dat peste un cătun cu colibe de piatră, fuseseră distruse... înăuntrul uneia dintre ele zăceau două forme înnegrite, o mamă cu pruncul arşi de vii în timp ce se îmbrăţişau. Aceasta a fost cea mai tristă privelişte pe care am întâlnit-o vreodată în călătoriile mele, una pe care nu o voi uita niciodată. Mirosul de carne arsă şi paie carbonizate încă plutea în aer. Ceva cumplit se petrecuse de curând acolo, poate chiar cu o noapte în urmă.

A doua zi dis-de-dimineaţă am ajuns pe creasta unui munte şi acolo, în vreme ce soarele atârna jos, învăluit într-o pâclă roşiatică, am zărit pentru prima oară mănăstirea Golem Korab...

...stareţul, părintele Kostov, era un bărbat înalt şi voinic. Chiar şi îmbrăcat în sutana largă, fără formă, dintr-o pânză grosolan ţesută, răspândea un aer de demnitate cum rar am văzut... învăţase la Genova şi la Paris şi vorbea patru

limbi. Am fost îndelung şi aspru iscodiţi, până să ne îngăduie în mănăstire, dar odată ce stareţul ne-a acceptat ca oaspeţi, am fost trataţi cu toată bunăvoinţa...

...prima noapte am cinat cu stareţul în încăperile lui spartane de lângă chiliile călugărilor şi i-am vorbit despre însărcinarea noastră. Ne-a explicat primejdia în care ne aflam. Un despot din partea locului, pe nume Stasanor, pustiise satele din jur şi acum îşi îndrepta ochii hulpavi către ei...

...au trecut trei zile de la sosirea noastră până să ni se arate biblioteca... multe minunăţii care făceau ca încercările prin care trecuserăm să nu fie în zadar. De-atunci încolo Cosimo şi Ambrogio Tommasini rareori au mai fost văzuţi; bunul stareţ le dăduse mână liberă să copieze orice voiau...

...dar o atmosferă de spaimă bântuia mănăstirea... groaza faţă de Stasanor era pretutindeni... Călugării o simţeau, şi la fel şi noi.

...din pură coincidenţă... noaptea atacului...

...bunul stareţ a venit la noi după vecernie şi ne-a spus că voia să ne împărtăşească ceva despre mănăstirea lui, ceva despre care niciun străin nu avea cunoştinţă. Şi aşa s-a făcut că am aflat de miracolul Sfântului Iacob şi am

văzut cum lucrează...

Capitolul 21

Aeroportul din Toronto, în prezent

Telefonul lui Luc Fournier sună tocmai când acesta cobora din avionul Gulfstream G500.

— Acesta este al doilea eşec. Vocea cu accent puternic era uşor recognoscibilă. Înţelegeţi cât de supăraţi sunt colegii mei.

Fournier nu spuse nimic.

— Aveţi douăzeci şi patru de ore. Dacă nu vă îndepliniţi obligaţiile, relaţia noastră ia sfârşit. Este clar?

— Perfect, răspunse Fournier rece. Dar vă rog să nu mă mai ameninţaţi niciodată. În patruzeci şi cinci de ani, nu am dat greş nici măcar o dată. Nu vă voi dezamăgi... decât dacă vreau eu!

Laboratorul era un edificiu de beton cu un singur etaj, ascuns de şoseaua principală de o dumbravă de copaci. În spatele clădirii se întindea un câmp acoperit de zăpadă. Cele mai apropiate case se aflau la jumătate de kilometru de clădire şi chiar şi acestea erau deţinute de Silozurile de Grâne Canadiene, una dintre numeroasele companii anonime ale lui Luc Fournier care acţiona ca faţadă pentru

adevăratele lui afaceri.

Limuzina trase la uşa clădirii principale, iar şoferul alergă să-i deschidă portiera şi să-i ţină umbrela. Erau minus 5 grade Celsius, şi scoteau aburi pe gură în aerul îngheţat.

Fournier fu întâmpinat la uşă de şeful echipei de laborator, dr. Jérôme Fritus. Cu o scurtă mişcare din cap în semn de salut, acesta îl conduse pe angajatorul său de-a lungul unui coridor către încăperile centrale ale complexului. Fritus nu era omul care să sporovăiască vrute şi nevrute şi ştia că lui Fournier nu-i plăceau discuţiile inutile.

Principala încăpere din clădire avea pereţii albi şi era sterilă, un mediu care se potrivea perfect cu câmpurile îngheţate şi ninsoarea de afară. Fritus îl conduse la un fel de tejghea lată, pe care se găsea un container de sticlă de formă cubică. Înăuntru se afla tăbliţa furată de la Capela Medici.

În acel moment, toate grijile şi frustrările lui Fournier se evaporară. Nimic nu mai conta, nici măcar teroriştii afgani. Se găsea în prezenţa unei minuni atemporale, ceva mai important decât toate celelalte lucruri.

— Am primit raportul tău iniţial despre inscripţie, spuse

Fournier, dar ce ai mai descoperit?

Fritus stătea cu mâinile la spate şi se uita fix la Fournier. Spre deosebire de alţi angajaţi ai lui Fournier, părea că nu se teme de angajatorul său. Fournier găsea acest lucru reconfortant, dar de îndată ce Fritus nu îi va mai fi de folos, acesta avea să fie eliminat în linişte.

— Este un dreptunghi perfect proporţionat de 3,9 cu 1,9 centimetri, răspunse Fritus. Inscripţia trebuie să fi apărut la suprafaţă doar după ce piatra a fost hidratată de vaporii de apă din aer. Scrisul verde a fost făcut cu un compus pe bază de sulf care-şi schimbă culoarea atunci când moleculele sunt încorporate în structura sa cristalină.

— Şi ai reuşit să o datezi?

— Datarea cu carbon este desigur imposibilă pentru că tăbliţa este din material anorganic. În orice caz, am reuşit să ajung la o datare destul de corectă cu ajutorul unei recente tehnici de analiză comparativă. Tăbliţa este făcută din anorthosit, o formă a ceea ce este cunoscut ca rocă magmatică intruzivă, caracterizată de prezenţa unei mici cantităţi de minerale, letomenit. Letomenitul îşi schimbă structura chimică atunci când vine în contact cu aerul. Aceasta înseamnă că putem compara nivelul de schimbare din acest compus de pe marginea tăbliţei Medici cu

materialul dinăuntrul ei. Aceasta ne va spune când a fost tăiată în această formă.

Fournier era foarte impresionat.

— Dar, cu siguranţă, în tot acest timp cât s-a aflat în interiorul corpului din capelă, piatra a fost sigilată împotriva aerului.

— Corect, replică Fritus ca şi cum ar fi vorbit cu un student avid de cunoaştere. Însă a fost aer în corp atunci când a fost îngropat, iar molecule de oxigen ar fi putut să pătrundă în cadavru. Literele de pe tăbliţă au început să apară după ce aceasta a fost expusă la aer, pentru că avea nevoie de vapori de apă care nu ar fi putut să-şi croiască drum prin fluidul de îmbălsămare din jurul obiectului.

— Deci datele sunt corecte? Tăbliţa este originală?

— După calculele mele, piatra a fost tăiată şi expusă la aer undeva între 500 şi 600 de ani în urmă. Nu pot să fiu mai precis de atât.

— Nici nu trebuie, răspunse Fournier. Este destul să-mi confirmi că tăbliţa nu este modernă. Ce altceva ai mai aflat?

— De unde ştiţi că e mai mult decât atât, Monsieur Fournier?

Fournier ridică o sprânceană.

Fritus nu avea nevoie de mai multe încurajări.

— Am găsit ceva foarte ciudat. Urmele unei substanţe chimice numite Ropractin.

— Care este?

— Metapropil dimetilfosfoniclorid, dacă vă ajută. Este o rudă apropiată de Sarin, dar cu mult mai mortală. La temperatura camerei este lichid, de culoare gri intensă, semifluorescent. Este cam de o mie de ori mai otrăvitoare decât Sarinul, mortală în concentraţii extrem de mici, cum ar fi o fracţiune de miligram per kilogram corp.

Fournier nu mai asculta. După toţi aceşti ani, în sfârşit pricepuse misterul central al scrierilor lui Niccoli privind călătoria în Macedonia. Acum ştia care era Secretul Medici.

Capitolul 22

Padova, în prezent

Bărbatul brunet îi privi intrând pe proprietate cu maşina închiriată şi mergând să parcheze la o sută de metri de alee. Încă îl durea capul de la lovitura din noaptea precedentă. Iar în adâncul sufletului îi încolţise dorinţa de răzbunare.

Până când ajunse la dumbrava de copaci din faţa intrării, cei trei dispăruseră în casă. Înconjură casa şi văzu doi adolescenţi care intrau pe uşa din spate. Câteva minute mai târziu, băieţii ieşiră cu fata.

Durerea de cap îi umbrea judecata. Închise ochii şi parcurse câteva exerciţii mentale pe care le învăţase pe când lucra în Forţele Speciale. Cu mintea ceva mai limpede, inspiră adânc. Când deschise din nou ochii, totul părea clar.

Mişcându-se încet printre copaci, ajunse într-un alt loc bun de observaţie, la oarecare distanţă de casă, într-o zonă acoperită cu iarbă şi tufişuri. Cei trei adolescenţi vorbeau tare de lângă o pereche de motociclete de teren.

Cu căştile pe cap, cei doi băieţi îi arătau fetei cum să

procedeze. Porniră pe o rută circulară peste nişte movile, derapând la curbe. O parte din traseu urma o alee mocirloasă, care trecea la numai câţiva metri de locul unde se afla brunetul, dar ştia că n-aveau cum să-l vadă.

N-avea pic de remuşcări. Meseria lui era să ucidă. Nu trebuia să-şi urască victimele. Chiar aşa, nu simţea nimic pentru niciuna dintre ele. Instrucţiile sale erau să adune toate informaţiile posibile. Indiferent de preţ. Clientul său plătea foarte bine. Aşa că plănuia să scape de băieţi, să o răpească pe fată şi să facă troc cu ea – vie sau moartă în schimbul acelui lucru atât de preţios: informaţia.

Unul din fraţi frână la cea mai apropiată curbă, împroşcând cu noroi în jurul lui. Redresând motocicleta, sări peste o movilă, zbură puţin prin aer şi ateriză elegant. Ridicând pistolul, asasinul îşi fixă arma cu braţul liber. Băiatul gonea spre el, derapând şi aruncând şi mai mult noroi din roţi în aer. Motocicleta se răsuci şi aproape scăpă de sub control. Băiatul se ridică şi urcă înapoi pe motocicletă, întorcându-se la ceilalţi. Momentul trecuse.

Cel de-al doilea băiat îşi începu cursa cu o ridicare impresionantă pe roata din spate, apoi acceleră; dar pe măsură ce se apropia de prima movilă, roata din spate pierdu contactul cu solul. El zbură peste ghidon şi ateriză

în noroi.

Cu picioarele depărtate şi genunchii uşor îndoiţi, asasinul ţinti spre capul băiatului care se urca înapoi pe motocicletă, începu să-şi potrivească degetul pe trăgaci.

— Băieţi?

Repede, bărbatul lăsă pistolul jos şi făcu un pas înapoi între copaci când văzu o femeie rotofeie, cu părul vopsit în şuviţe roz.

Filippo se ridică în şa, opri motorul şi coborî de pe motocicletă, lăsând-o să cadă pe pământul ud.

— Îmi pare rău să vă stric distracţia, se auzi femeia. Bucătarul a făcut ceai şi prăjituri.

Francesco îşi dădu ochii peste cap.

— Acum? De-abia am început.

— Cum vreţi voi, veniţi sau nu, băieţi, dar prăjitura cu ciocolată este ceva special.

— Aceasta este dădaca noastră, Matilda, îi explică Francesco lui Rose. Matilda este din America şi ia mâncarea *foarte* în serios.

— După cum se vede, adăugă Filippo în spatele fratelui său, făcându-i pe Rose şi pe Francesco să râdă.

Pistolarul urmări din umbră cum cei trei intrau în casă.

Capitolul 23

Veneţia, în prezent

Era întuneric când ajunseră la *Piazzale* Roma şi înapoiară maşina închiriată. Cafenelele şi barurile de pe malul canalului începeau să prindă viaţă, iar taxiurile de apă alunecau pe Canal Grande. În mai puţin de zece minute ajunseră la Ospedale Civile.

În camera lui Roberto era linişte, luminile stinse. Un televizor era pornit într-un colţ, cu sunetul oprit. Roberto era treaz şi stătea sprijinit pe perne în pat. Durerea i se citea pe faţă, iar rănile erau mai evidente decât în ziua precedentă.

— Ah, cercetătorii mei neînfricaţi, spuse el, şi minunata Rose. Sunt *atât* de onorat!

Rose nu-şi putu ascunde şocul, dar merse până la pat şi îl sărută pe obraz.

— Cum te simţi?

— Oh, destul de bine, domnişoară. Dar tu?

— Eu m-am distrat de minune.

Roberto se uită mirat la Edie şi la Jeff.

— Baronul Niccoli are doi băieţi, Francesco şi Filippo.

Gemeni identici. Şi chiar sunt identici, spuse Rose entuziasmată.

— Ah, zâmbi cu greu Roberto, căci era foarte dureros.

— Deci, cum suporţi? întrebă Edie, luându-i mâna într-a ei.

— Nu mă plâng. Asistente drăguţe, mâncare bună, mult timp la dispoziţie pentru relaxare.

Edie pufni.

— Oh, să nu uit, şi cele mai recreative discuţii cu Candotti. L-am gonit ieri. I-am spus că nu mă simt în stare să vorbesc. A venit din nou azi-dimineaţă, oarecum pocăit.

— Nu pare Candotti pe care îl cunoaştem şi-l iubim cu toţi.

— Mi-am luat precauţia de a discuta cu şeful poliţiei, prefectul Vincenzo Piatti. I-am spus că voi doi sunteţi hărţuiţi.

— Există cineva pe care nu-l cunoşti?

— Nu-l cunosc pe el, de fapt. Dar se pare că el mă cunoaşte pe mine.

— Şi asta nu l-a enervat pe Candotti şi mai tare?

— Poate... dar, sincer, nu-mi pasă. Nu cred că trebuie să avem încredere în oricine. Candotti îşi face doar meseria, dar poliţia nu ne poate asigura protecţia acum şi cred că

singurul mod de a ascunde informaţia de oameni ca el este pur şi simplu să-i evităm. În orice caz, destul despre asta. Voi ce aţi descoperit?

Edie îi povesti despre biblioteca baronului Niccoli şi despre soarta jurnalelor.

— A fost o lectură fascinantă, concluzionă ea. Dar frustrantă. Nu ne-a dus mai departe.

Roberto tăcu o clipă, pierdut în gânduri.

— Şi tu?

— Din fericire, eu cel puţin am avansat puţin. Indiciul de la Gritti Badoer; nu prea am la ce altceva să mă gândesc.

— Dar asistentele? întrebă Edie, zâmbind dulce.

Roberto ridică o sprânceană, apoi continuă:

— Linia aceea melodică este fascinantă. La suprafaţă pare evident. Fiecare notă muzicală se referă la o literă care am crezut că vrea să însemne o propoziţie.

— Şi nu era aşa?

— Nu. Literele nu spuneau nimic. Apoi am început să mă gândesc la cifrele romane, IV ŞI V. Mi-a venit atunci ideea că s-ar putea să trebuiască să transfer notele într-o cheie diferită şi aceste note marchează felul în care trebuie procedat.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, poţi să cânţi o bucată muzicală în orice cheie. Intervalele dintre note sunt cele care creează melodia. Gravura de pe emisferă era de pe un portativ cu o succesiune de note muzicale. Această serie de note poate fi transpusă; toate notele pot fi mutate în sus sau în jos, pentru a schimba cheia. Cifrele romane ne spuneau ceva. Erau două măsuri în indiciu şi sub primul portativ se afla numeralul IV, sub cel de-al doilea era V. Mi-a fost atunci clar că trebuie să transpun notele din prima măsură la intervalul muzical de pătrimi şi notele din a doua măsură la intervalul muzical de cincimi.

— Şi asta ţi-a dat o serie de note care a scos la iveală un mesaj citibil?

— Păi, nu.

— Nu? Jeff începea să fie iritat, dar îşi dădea seama că trebuia să-i menţină buna dispoziţie lui Roberto, pentru că în mod clar acesta se bucura să tragă de fiecare bucăţică de informaţie.

— Şi eu am fost surprins. Crezusem că am reuşit. Dar apoi mi-a picat fisa. În copia pe care ai făcut-o tu după gravură nu era nicio cheie în notaţie.

— Iar o cheie este...?

Rose chicoti.

— Oh, tată!

— Îmi pare rău.

Roberto îi făcu un semn lui Rose, invitând-o să explice.

— Cheia este simbolul de la începutul portativului muzical. Cea mai comună este cheia G sau cheia sol.

— Mulţumesc, Rose, o descriere ca la carte. Am presupus că notaţia era scrisă folosind această cheie. Apoi am început să mă întreb. Următoarea cea mai folosită formă este cea cunoscută ca şi cheia de jos sau cheia fa. Şi apoi am folosit-o pe aceasta şi a funcţionat.

Preţ de o clipă, Roberto rămase tăcut.

— Poţi să-mi dai puţină apă?

Edie îi dădu un pahar. El luă o gură şi îşi puse capul pe pernă.

— Unde rămăsesem? Da, la cheia F. Prima măsură de note spunea: G, A, B, urmată de două spaţii libere, apoi un E, un spaţiu şi un F.

— G A B – E – şi F?

— Exact! Cea de-a doua măsură era: A pauză, un A, două pauze, un E, o pauză şi încă un A. Cu alte cuvinte: – A – – E – A.

— Ca la „Spânzurătoarea”, spuse Rose.

— Exact, răspunse Roberto. Completaţi spaţiile libere.

Tafani a spus că Vivaldi şi-a încredinţat fragmentul de scrisoare de la Contessina de Medici unui prieten, pictorul Gabriel Fabacci. G A B – E – F? Gabriel. F, Gabriel Fabacci. Perfect!

— Bine, dar – A – – E – A? întrebă Edie.

— Aceasta mi-a luat ceva mai mult. Dar ideile de istorie locală se întind mai mult de-atât. În 1741, anul în care a murit Vivaldi, Gabriel Fabacci a primit comandă să picteze o frescă într-o biserică numită Chiesa di Santa Maria della Pieta. Vivaldi cânta acolo aproape în fiecare duminică şi era dirijor de cor de mai bine de treizeci de ani. Numele ei popular este La Pieta. Puneţi în locurile libere literele L, P, I şi T şi aveţi indiciul.

— Deci, dacă înţeleg bine, spuse Jeff, încercând să ţină pasul. Indiciul de la Gritti Badoer trebuie să fi fost lăsat acolo de prietenul lui Vivaldi, Fabacci, după moartea lui Vivaldi, şi ne conduce la fresca lui din La Pieta? De ce nu a luat pur şi simplu informaţia pe care i-a dat-o Vivaldi, nu a căutat pur şi simplu jurnalele lui Niccoli şi nu a revendicat pentru sine aşa-numitul Secret Medici?

— Ai putea să spui acelaşi lucru şi despre Vivaldi, răspunse Roberto.

— În „confesiunea” lui, interveni Edie, el ne spune că

ceea ce a aflat l-a speriat atât de tare, încât nu putea să meargă cu lucrurile mai departe.

— Iniţial, am crezut că acesta trebuie să fi fost şi felul în care a gândit Fabacci. Poate că şi el era un om cu frica lui Dumnezeu. Dar, de fapt, au existat motive mai prozaice pentru întârzierea lui. La scurt timp după terminarea frescei, doar la câteva săptămâni după ce a moştenit documentele de la prietenul său, Fabacci a fost ucis, înecat în lagună. Tot ce reuşise să facă până atunci a fost să plaseze indiciul la Gritti Badoer. Cunoştinţele despre Secretul Medici au murit odată cu el.

— Dar de ce să se mai ostenească să lase un indiciu? se miră Edie.

Roberto oftă şi scutură din cap.

— Cine ştie? Poate că n-a putut să renunţe pur şi simplu. Poate credea că, într-un viitor mai bun, mai luminos, cineva va afla secretul şi va profita de el.

— Deci ce facem acum?

— Ei bine, totul este acolo, nu-i aşa? Avem indiciul lui Fabacci, legat de fresca lui din La Pieta. El ne spune chiar şi când să caute un cercetător neînfricat: la apusul soarelui.

Jeff dădea din cap, dar părea îngrijorat.

— Jeff? spuse Edie. Ce este?

— Nu-i nimic, dar n-ar trebui să ne întrebăm şi cine mai este pe fir? Pistolarul acela era pe urmele indiciilor sau e doar un asasin plătit? Dacă este cea de-a doua variantă, cine l-a angajat şi de ce?

Camera rămase învăluită în linişte o clipă, luminile de la televizor aruncând umbre pe pereţii întunecaţi şi pe tavan.

— Nu cred că poate vreunul dintre noi să răspundă la aceste întrebări, Jeff. Cel puţin, pentru moment. Dar dacă te face să te simţi mai bine, măcar puţin, am nişte oameni care caută să afle cine m-a împuşcat. Şi preţ de o clipă, doar o clipă trecătoare, citiră cu toţii în privirea lui Roberto ceva ce nu mai văzuseră până atunci: o răceală aristocratică vecină cu ameninţarea. Să ne concentrăm cu toţii pe rezolvarea misterului central, adăugă el încet.

Jeff se pregătea să răspundă, când Rose arătă dintr-odată spre televizor:

— Uitaţi-vă, aceea nu este Capela Medici?

Se întoarseră cu toţii să-l vadă pe Jack Cartwright vorbind în faţa camerei de luat vederi, cu zidurile reci ale criptei în spatele lui. Edie apucă telecomanda şi găsi butonul de volum.

— Sunteţi convins de asta? îl întreba un reporter pe

Cartwright, care părea puţin ameţit de lumini şi de camerele de luat vederi.

— Absolut! Bănuielile noastre ne-au fost confirmate de rezultatul testelor ADN, a răspuns Cartwright. Trupul care se presupunea a fi al lui Cosimo cel Bătrân, primul conducător al Florenţei, nu este al lui.

— Dar al cui?

— În acest moment, nu ştim. Nu cunoaştem când, de ce şi cum a fost schimbat trupul, dacă a fost vreodată mutat de la locul său. Poate că această persoană necunoscută a fost îngropată în locul lui Cosimo de Medici; ceea ce, desigur, aduce după sine întrebarea: unde este adevăratul Cosimo? Şi de ce a fost îngropat în altă parte?

— Nu-mi vine să cred, spuse Edie încet. Ticălosul! Trebuie să mă întorc la Florenţa... chiar acum.

— Este ridicol, spuse Jeff.

— Te aştepţi să stau pur şi simplu aici, în timp ce prefăcutul ăla îmi fură munca? Tot timpul am susţinut că trupul de la Florenţa nu este al lui Cosimo şi, cum întorc capul, Cartwright ajunge acolo.

— Atunci dă-i un telefon. Ţipă la el, dar nu te duce acolo, nu acum.

Câteva minute mai târziu, ieşeau din liftul de la zona cu

rezerve a spitalului şi se îndreptau spre uşile care dădeau spre Campo SS Giovanni e Paolo. Edie îşi scoase telefonul din geanta de umăr şi formă un număr. Rose părea îngrijorată, iar tatăl ei îi puse o mână liniştitoare în jurul umerilor.

— Uite, înainte să începi... Jack Cartwright fu luat prin surprindere evident de telefonul lui Edie. Nu este ceea ce pare.

— Atunci ce este, Jack?

— Ai văzut toată emisiunea?

— Păi, nu...

— Am spus clar de la bun început că ideea a fost a ta.

— Dar de ce a trebuit să spui ceva despre asta?

— Nu am vrut, răspunse Cartwright. Nu ştii ce a fost aici după ce ai plecat tu. Poliţia a venit cu anchetatori de două ori. Au adus înapoi dosarele, au luat altele. Nu am avut niciun pic de intimitate. Ba chiar au instalat camere de supraveghere video.

— Dar ce legătură are asta cu...?

— Nu am spus nimic presei. Un reporter nenorocit a venit şi a spionat pe-aici şi mi-a spus că ştie care sunt rezultatele cercetărilor noastre. A spus că ar vrea ca eu să confirm în direct acest lucru. Când am spus că nu doresc

să fac asta, el a spus clar că tot vor da informaţia publicităţii. Punând lucrurile în balanţă, m-am gândit...

— Te-ai gândit să mergi la televiziunea naţională şi să anunţi o ipoteză nedemonstrată, una care nici măcar nu îţi aparţine.

— Da.

— Bine, Jack. Ce a fost a fost. Am nişte lucruri de care trebuie să mă ocup aici, dar voi veni cel târziu poimâine. Şi, Jack, te rog să nu mai spui niciun cuvânt la televizor sau altundeva!

După ce o lăsară pe Rose la apartament, Jeff şi Edie ajunseră la La Pieta în jurul orei 5.15 după-amiaza, când cerul era un amestec magic de culori, portocaliu, roşu şi mov spre vest. Soarele urma să apună peste vreun sfert de oră.

Biserica se afla pe Riva degli Schiavoni şi era orientată cu faţa spre lagună, spre San Giorgio Maggiore. Prea puţin rămăsese din clădirea de secol cincisprezece în care lucrase Vivaldi; mare parte din ea fusese reconstruită în secolul optsprezece, o structură proiectată de arhitectul Giorgio Massari.

— Este amuzant, spuse Jeff, uitându-se la interiorul de baroc târziu. În tot acest timp de când locuiesc în acest

oraş, nu am pus nici măcar o dată piciorul în această clădire.

— Este incredibil, dacă nu chiar inimaginabil.

Merseră de-a lungul stranelor, admirând minunatele coloane crem cu auriu şi fresca spectaculoasă de pe tavan realizată de Tiepolo. Ferestrele se aflau pe fiecare perete din stânga şi din dreapta, şi între acestea se aflau câteva fresce mici, pictate de o varietate de artişti.

Fresca pe care o căutau era prima de pe peretele din dreapta. Era o Madona cu pruncul. Îngerii coborau deasupra lor, culorile erau încă vibrante. Fecioara, care ocupa mare parte din stânga frescei, îl ţinea pe copilul Iisus cu o mână. Cu cealaltă arăta spre trei bărbaţi pe măgari. Măgarii erau încărcaţi şi cu nişte coşuri. În partea cea mai de sus a frescei, în centru, se afla o stea mare, razele ei descriau un semicerc de pumnale aurii. Jumătatea inferioară a picturii se afla în umbră şi cu toate că mişcarea era abia perceptibilă, umbra se mişca uşor în sus pe frescă, pe măsură ce lumina soarelui aflat la apus era refractată de ferestrele din spate ale bisericii.

Secundele treceau.

— Este 5.31, spuse Edie. Apusul soarelui. Şi acum, ce?

— Nu ştiu. Ce cău...?

— Acolo, spuse Edie atât de tare, că un cuplu mai în vârstă se întoarse şi se uită la ea. Acolo, priveşte. Mâna Fecioarei.

Linia care separa umbra de lumină trecea de-a lungul braţului Fecioarei şi prin degetul ei întins. Traversa pictura şi peretele către o altă frescă, imediat în dreapta. Alergară la imaginea vecină de pe perete. Pictura era tăiată în două, cam o treime luminată, două treimi în umbră. Linia de diviziune traversa cerul albastru, tăia vârfurile unui şir de munţi, decapita un înger şi trecea printr-o construcţie.

— Iisuse! exclamă Edie.

Jeff se uită la frescă.

— Oare asta este ceea ce...?

Linia diseca o imagine mititică a unei clădiri, care nu putea să fie decât Capela Medici din Florenţa. Sub ea se afla scris: „SOTTO 400,1.000”.

Cerul se întuneca atunci când ieşiră din La Pieta şi o luară spre vest, spre San Marco. Se aprinseseră luminile pe Riva degli Schiavoni. Oamenii începuseră să umple străzile şi din *vaporetti* care soseau de la Lido se revărsau turişti care-şi croiau drum prin mulţime. Un vânt rece se pornise în lagună, făcând gondolele să danseze şi să se legene pe apă.

Traversară San Marco şi intrară în holul clădirii unde locuia Jeff. Locul era pustiu, dar, când o luară în sus pe scări, auziră un sunet slab, ca un gâlgâit. Portarul din spatele biroului se chinuia în spasme violente, cu o rană de glonţ de vreo doi centimetri în gât. Faţa lui şi biroul erau năclăite de sânge.

Jeff încercă să depăşească panica tot mai mare care punea stăpânire pe el.

— Edie! O scutură de umeri, iar ea deveni atentă la el. Cheamă poliţia!

Jeff urcă scările spre apartament câte două o dată. Când ajunse pe palier, văzu uşa de la apartament dată de perete. Un bărbat înalt, palid, îmbrăcat în costum închis la culoare stătea lângă una dintre canapele. O ţinea pe Maria lângă el, cu amortizorul de sunet al pistolului lipit de tâmplă. Ea scâncea, cu ochii plini de groază.

Jeff se retrase repede în hol.

— Îi zbor creierii, Jeff. Bărbatul avea o voce hârşâită, cu accent puternic. Ştii asta, nu-i aşa? apoi o omor pe fată. Ştiu că Rose e pe-aici pe undeva. Am s-o găsesc eu.

Jeff intră încet în cameră, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Ce vrei?

— Ce întrebare prostească. Indiciul, desigur.

— Ce indiciu?

Jeff privi în jos la lichidul care curgea dintre picioarele Mariei. Şi pistolarul văzu. Apăsă pe trăgaci şi jumătate din capul Mariei zbură în cealaltă parte a camerei.

Jeff se aruncă înapoi pe hol şi se lovi de Edie, aproape doborând-o.

Edie îl apucă de braţ.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Rose, croncăni el, intrând din nou în cameră.

Arăta ca un abator. Sânge pe pereţi şi pe tavan. Pistolarul nu se vedea.

— Oh, Dumnezeule! spuse Edie, ridicând ambele mâini la faţă de groază.

— Trebuie s-o găsim, murmură Jeff.

Alergară pe coridor.

Prima cameră era goală. Alte două încăperi erau în faţă, una pe partea stângă şi cealaltă pe partea dreaptă. Se pregăteau să intre în cel de-al doilea dormitor, când asasinul apăru din nou, cu pistolul ridicat.

— Bună seara, Signorina Granger! Ce părere aveţi despre noua paletă coloristică? *Très chic,* nu-i aşa? Din doi paşi ajunse lângă Jeff. Dă-mi indiciul, şopti el. Fie că te

omor pe tine, fie pe signorina, o voi găsi pe fiica ta şi voi termina redecorarea apartamentului. Deci, ultima voastră şansă...

Îi puse pistolul la tâmplă lui Edie.

O voce se auzi din capătul coridorului:

— Aruncă arma!

O clipă, pistolarul ezită. Dar apoi lăsă pistolul în jos.

— Aruncă-l!

Locul se umplu dintr-odată de oameni în uniforme şi veste antiglonţ. Unul dintre ei îl apucă pe bărbat şi îi puse cătuşe. Un altul alergă să-i ia pistolul şi să-l pună într-o pungă de plastic.

— Mulţumesc, spuse Jeff şi trecu pe lângă Aldo Candotti, care nu făcu niciun gest să-l oprească.

În capătul cel mai îndepărtat al coridorului se afla o baie mică.

Înăuntru se vedea conturul discret al unei uşi şi un mâner minuscul ascuns în perete. Ascunzătoarea secretă a lui Rose. Jeff apucă de clanţă şi trase, rugându-se ca fiica sa să fie în siguranţă acolo. Încercă să aprindă lumina. Becul se arsese. Dar era destulă lumină înăuntru ca să vezi bine. Era o cameră lungă şi îngustă, mobilată cu o canapea în miniatură, o măsuţă joasă şi un dulap cu

câteva cărţi.

— Rose?

Nu auzi niciun răspuns.

— Rose? Tata sunt! Totul este în regulă. Poţi să ieşi.

Edie şi doi ofiţeri de poliţie se apropiară.

— Jeff, ce...?

— Am crezut că...

Edie îl îmbrăţişă, iar el îşi îngropă faţa în părul ei.

Atunci se auzi un ţipăt din sufragerie. Ducându-se înapoi pe coridor, o văzură pe Rose, cu faţa albă ca varul.

Capitolul 24

Macedonia, iunie 1410

Stareţul Kostov îi conduse pe Cosimo şi pe ceilalţi prin sala de mese, pe un coridor lung şi întunecos şi apoi în jos, pe o scară, până în criptă. Mergeau în linişte, stareţul luminând drumul cu o singură torţă, până ajunseră la o încăpere circulară, cu acoperişul jos, ca o cupolă. În centru se afla un stâlp de piatră pe care era aşezat un vas de sticlă, cam de mărimea mâinii unui om. Înăuntru se afla un flacon cilindric subţire, de câţiva centimetri, închis la ambele capete cu câte un capac de alamă. Un lichid ciudat, gros şi verde la culoare, umplea trei sferturi din el.

Cosimo avansă, dar stareţul ridică braţul ca să-l oprească.

— Prietene, nu te apropia niciun pas mai mult, spuse el ferm.

Cosimo se supuse.

— Acesta este cel mai sacru loc al nostru, spuse stareţul. Suntem custozii acestui obiect de mai bine de o sută de ani. Provine din satul Adapolin din regiunea Sunun, departe de aici. Satele din partea locului au fost lovite de o

ciumă groaznică ce ucidea fără discriminare, dar satul Adapolin a fost cruţat. Nici măcar o singură persoană de acolo nu a căzut la pat bolnavă. Un bărbat pe nume Iacob, un ţăran simplu care se ocupa cu munca pământului, deţinea acest obiect pe care îl vedeţi în faţa voastră, acest flacon sacru. Când vecinii au început să piară de ciumă, Iacob le-a cerut bătrânilor din Adapolin să ridice un stâlp în piaţa oraşului şi să ridice un zid nu prea înalt în jurul lui. Apoi a pus flaconul pe piedestal şi toţi sătenii, femeile şi copiii, bătrânii şi tinerii, au trecut pe lângă zidul ridicat. Fiecare a fost pus să îngenuncheze să spună o rugăciune scurtă şi apoi să-şi facă cruce. Până în toamna acelui an, Adapolin devenise renumit, satul miraculos. Bolnavii şi şchiopii se buluceau acolo ca să-şi afle vindecarea. Mulţi se întorceau acasă cu poveşti despre curele miraculoase şi calităţile protectoare ale flaconului lui Iacob. Dar Iacob însuşi era foarte bolnav. Era ca şi cum ar fi absorbit în el vaporii întunecaţi şi îngăduise să devină slujitorul Diavolului. Pielea lui se acoperise cu răni dureroase, ochii aproape că i se închiseseră de băşici şi îşi pierduse tot părul. Într-o bună dimineaţă, sătenii se treziră şi văzură că atât flaconul, cât şi Iacob dispăruseră. Stareţul Andanov, cinci generaţii înaintea mea, îl luase pe cel bolnav în grija

lui. Iacob a murit la două zile după ce a sosit aici şi a fost înmormântat în pământul acestei mănăstiri. Predecesorii mei au păstrat flaconul în siguranţă tot acest timp.

Undeva de deasupra lor se auzi dintr-odată un bubuit puternic şi toată sala se zgudui. Urmară ţipete şi sunet de paşi alergând.

Stareţul îl apucă pe Cosimo de braţ.

— A început! strigă el. Suntem atacaţi!

Un călugăr tânăr intră în sală clătinându-se. Faţa lui era brăzdată de dâre de sânge.

— Părinte, bolborosi el. Stasanor... mai apucă să spună, şi căzu la podea cu faţa în jos, unde rămase nemişcat.

— Repede, veniţi cu mine! Stareţul Kostov trânti uşa şi *o* încuie, apoi le făcu semn să-l urmeze în sus pe scări. Sala de mese era părăsită, dar se auzea zăngănit de arme, ţipete şi urlete de la oamenii din apropiere. Şi se simţea miros de ars.

— Nu ne mai puteţi ajuta acum!

Cosimo apucă mâinile stareţului.

— Părinte...

— Mergeţi, prieteni. Dumnezeu vă va călăuzi paşii. Trebuie să vă las acum.

— Cosimo, armele noastre au rămas în camere, spuse

Niccoli. Sunt prea departe. Trebuie să ne despărţim.

La capătul coridorului apărură trei bărbaţi. Doi dintre ei aveau săbii late, iar al treilea un buzdugan.

Niccoli apucă o torţă de pe perete şi avansă spre ei. Ieşind într-un spaţiu deschis, în curtea din mijlocul mănăstirii, auziră ţipete, trosnet de lemn ars care se frânge şi cade. Era un aer greu din cauza mirosului de carne arsă şi de sânge vărsat.

— Trebuie să ne împrăştiem, strigă Tommasini peste tot zgomotul acela.

— De acord. Trebuie să ieşim de aici. Să ajungem la lac. Este un pâlc de copaci pe ţărm.

Cosimo se întoarse şi o simţi pe Contessina apucându-l de braţ.

— Nu te scap din ochi, spuse ea.

Gâfâind, Tommasini ajunse înapoi în camera sa. Ridicând un bagaj pe umăr, îşi trase sabia din teacă şi se năpusti înapoi afară pe coridor. Se simţea tot mai mult fum. Începu să se înece şi îşi dădu seama că n-avea nici cea mai mică idee cum putea să scape de aici. Cineva se repezi spre el, iar el se lipi de perete. Omul trecu pe lângă el prin întuneric. Apoi simţi o mână pe umăr. El ţipă, dar auzi o voce care îi sâsâia în ureche:

— Maestre Ambrogio!

Reuşi să distingă trăsăturile unuia dintre călugări, părintele Daron, bibliotecarul.

— Trebuie să salvăm flaconul sacru, îi spuse el. Urmează-mă!

Scările către criptă se aflau în partea opusă a curţii. O săgeată şuieră pe lângă urechea lui Tommasini. Nu ştia de unde venise şi continuă să păşească peste lespezile de piatră inegale. Călugărul era doar la câţiva paşi în faţa lui, mergând aplecat de mijloc. Când ajunseră la scări, o siluetă înaltă ieşi dintr-un prag de uşă din stânga. Se uită spre ei, cu sabia ridicată.

Călugărul se dădu înapoi, cu Tommasini pe post de scut. Dar florentinul era pregătit, cu toate simţurile la pândă. Înainte ca atacatorul său să apuce să lovească, Tommasini îl tăie cu sabia. Când se dădu la o parte din faţa trupului care se prăbuşea, îşi scăpă sabia, dar avu prezenţa de spirit să ia arma duşmanului.

Jos, părintele Daron căută cheia şi în cele din urmă reuşi să descuie uşa. Apoi o închise cu putere în urma lor şi amândoi se treziră în întuneric.

Pipăind drumul prin coridor, dădură de o luminiţă slabă şi în câteva clipe ajunseră din nou în sala circulară.

Tommasini văzu cum degetele călugărului se avântară înainte, pe suprafaţa cutiei de cristal. Deschise o uşiţă de pe o latură a cutiei. Părintele Daron băgă mâna înăuntru şi apucă nerăbdător flaconul. În spatele lor, se auzeau deja bubuituri în uşă.

— Repede! Trebuie să iei asta! spuse părintele Daron şi-i strecură lui Tommasini în mâini cilindrul de sticlă. Preţ de o secundă, Ambrogio îşi permise luxul de a studia obiectul în lumina plăpândă, minunându-se încă o dată de intensitatea culorii şi de greutatea lichidului din tub. Imagini din trecut îi trecură prin minte, ca nişte licăriri. Mâinile Sfântului Iacob ţinând chiar acest obiect, acest lucru miraculos.

Se auzi tropăit de cizme pe podeaua de piatră.

— Eu am să-mi las viaţa în mâinile Domnului, spuse părintele Daron. Tu însă trebuie să scapi. Călugărul îi dădu lui Tommasini una dintre torţele de pe perete şi îl împinse scurt spre zona mai îndepărtată a sălii, unde trase la o parte o carpetă de pe jos. În piatră era o margine abia întrezărită a unei trape. Călugărul scoase o cheie din buzunar şi o băgă într-un mic orificiu. Tommasini îl ajută să ridice chepengul. O scară dispărea în întuneric. Tommasini urcă pe treapta de sus, chiar în momentul în care trei

bărbaţi pătrunseră în sală. Călugărul îi împinse capul jos, iar florentinul aproape că-şi pierdu echilibrul. Trapa se închise cu zgomot deasupra lui.

Tommasini se găsea într-un tunel abia cât un stat de om şi nu mai mult de câţiva centimetri mai lat decât umerii săi. Împiedicându-se, încerca să avanseze spre o răscruce aflată în faţa lui, unde o luă la stânga din instinct. Abia respira în aerul fetid şi tot corpul îi era scăldat în sudoare. Încercând să-şi potolească bătăile inimii, ascultă sunetele urmăritorilor. Era imposibil să detecteze ceva peste vuietul focului, zgomotul exploziilor şi distrugerea zidăriei. Dădu de alt tunel şi continuă să meargă înainte. Doar intuiţia îi era călăuză. După treizeci de paşi, dădu de un colţ şi apoi văzu un zid solid care se ridica în faţă. Ajunsese într-o fundătură.

O altă explozie chiar deasupra capului său scutură zidurile, iar o parte din plafon începu să cadă peste el. Bucăţi de piatră şi ţiglă se prăbuşiră în cascadă şi o bucată mare de piatră aproape că-l doborî. Reuşi să-şi menţină echilibrul, dar torţa i se stinse. Cu mâna stângă se pipăi în buzunarul interior ca să verifice dacă flaconul era intact, apoi, strângând bine sabia, se strecură încet spre o mică geană de lumină.

— Trebuie să salvez cât pot de mult din bibliotecă, şopti Cosimo. Pentru asta am venit aici. Nu putem să lăsăm totul să fie în întregime distrus de Stasanor.

Contessina îl apucă de braţ.

— Vizavi, în curte, insistă Cosimo şi arătă spre o uşă de pe peretele îndepărtat.

În dreapta lor se afla un coteţ de pui şi alături o grădină de zarzavat, tăiată pe din două de o potecă îngustă. În stânga, o uşă deschisă dădea într-o spălătorie goală. Contessina aproape se împiedică de trupul unui bărbat în tunică neagră de piele. Apucă sabia acestuia şi se uită de jur-împrejur, în timp ce Niccolo Niccoli, înarmat acum cu o sabie lată, sosi împleticindu-se, cu spatele spre ei, încercând să se lupte cu doi bărbaţi în acelaşi timp.

Contessina îi sări în ajutor. Unul dintre bandiţi sări spre ea cu ghioaga. Îi rată capul la mustaţă. Omul nu avea experienţă cu această armă şi îşi recăpătă cu greu echilibrul. Cu o viteză uimitoare, Contessina îşi spintecă atacatorul de la gât până la vintre. Apucă ghioaga acestuia de jos şi o aruncă spre Cosimo. Atacatorul lui Niccoli fu o clipă distras de imaginea tovarăşului său ucis, aşa că Niccoli profită şi se năpusti înainte, cu sabia în gura acestuia. Lama ieşi prin ceafa banditului, chiar la baza

craniului. Niccoli o lăsă acolo şi toţi trei fugiră spre uşa din partea opusă a curţii.

Niccoli apăsă clanţa şi deschise uşa cu grijă. Un coridor scurt ducea spre câteva scări. Uşa bibliotecii era în dreapta. Era încuiată şi zăvorâtă.

Cosimo izbi puternic uşa cu ghioaga şi încuietoarea sări cât colo sub puterea loviturii. Înăuntru era atârnată o torţă. Niccoli scoase din buzunar o cutie cu o bucată mică de cremene şi un amnar. Frecând amnarul de cremene, ieşi o scânteie care aprinse o flăcăruie. Punând torţa înmuiată în ulei la acea flăcăruie, aceasta se aprinse numaidecât.

Multe dintre rafturile bibliotecii erau deja goale. Cosimo se repezi în camera alăturată. Podeaua era acoperită cu lăzi, unele pline cu vârf. Călugărul, chiar în acea seară, începuse să pună la adăpost unele dintre cele mai preţioase lucruri ale mănăstirii ca să fie depozitate în siguranţă într-un labirint de catacombe de sub clădire. Aproape toate lăzile erau legate cu sfori subţiri, unele erau sigilate cu ceară. Lângă lăzi se aflau două coşuri. Unul era plin cu pocale, farfurii şi argintărie; celălalt conţinea o mulţime de icoane, picturi pe lemn, cruci de aur şi argint, potire şi sfeşnice care emanau încă miros de lumânări.

Cosimo îndepărtă capacul celei mai apropiate lăzi,

ridicând cu grijă hârtiile care se aflau mai la îndemână. Desfăcu o copertă prăfuită, dădu peste pagina de gardă şi citi literele greceşti. Era un manual pentru constructorii de apeducte scris de un anume Umenicles. Ridică un pergament uzat, cu urme de arsură pe el.

— Acesta a fost scris de Herodot însuşi, spuse el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Următorul volum conţinea pagini de diagrame geometrice şi formule matematice. Era o lucrare a unui discipol grec al lui Euclid.

— Mi se rupe inima la vederea acestor minuni, oftă Contessina. Ce putem să facem?

— Eu zic să ne grăbim, murmură Niccoli.

Dar Cosimo era ca în transă, pe altă lume. Pe de o parte se simţea rău, iar pe de altă parte, înălţat de aceste minuni. Era aproape prea mult ca să poată cuprinde totul cu gândul.

— Ce putem să facem? spuse el în cele din urmă.

— Nu prea multe, mă tem.

— Niccolo, nu putem lăsa aici aceste cărţi. Cum putem să decidem pe care să le salvăm?

Contessina se aplecă şi puse o mână grijulie pe umărul lui Cosimo, dar era prea târziu. Prădătorii erau deja pe

urmele lor. Strigătele lor răsunau pe coridor.

— Repede! şopti Contessina şi îl apucă pe Cosimo.

— Trebuie să salvăm ce putem! Cosimo puse un vraf de texte preţioase în braţele Contessinei, apoi începu să înghesuie cât mai multe în buzunare şi sub centură. Niccoli luă şi el câteva suluri de pergamente, apoi îl trase pe Cosimo în spatele celui mai înalt maldăr de lăzi. O clipă mai târziu, doi dintre bandiţii lui Stasanor se repeziră în cameră.

Până să ajungă prea aproape, Niccoli şi Contessina ieşiră din ascunzătorile lor. Niccoli avea torţa într-o mână şi sabia în cealaltă. Cu torţa descria un arc de cerc ameninţător în aer. Îl atinse pe unul dintre oameni în faţă şi acesta izbucni în urlete de durere. Apoi se năpusti înainte, găsi gâtul omului cu sabia şi-l spintecă dintr-o singură mişcare. Sângele ţâşni în şuvoi, iar omul se prăbuşi în genunchi ţinându-se de gât. Contessina sări iute la celălalt. Îl luă prin surprindere, ceea ce îi oferi un mare avantaj. Oponentul ei abia avu timp să-i pareze prima lovitură, înainte ca ea să-l străpungă cu sabia sub scut. Omul era deja mort când căzu la pământ.

Afară pe coridor se auzeau apropiindu-se mai multe voci. Niccoli stinse torţa. Retrăgându-se înapoi în umbră,

îşi ţinură respiraţia. Alţi doi intruşi trecură în fugă pe lângă ei în magazie, de unde ieşiră câteva secunde mai târziu. Nu-i observară pe florentinii ascunşi într-un cotlon întunecat.

— Acum ce facem? întrebă Contessina.

— Urmaţi-mă! Niccoli verifică holul şi ieşi.

După ce trecură pe lângă magazie şi pe lângă o încăpere unde se făceau pomeni, intrară pe o altă uşă şi ajunseră în capelă. Mergând pe lângă zid, ascunzându-se printre coloanele de piatră, ajunseră repede la altar. Un călugăr tânăr, un băiat de numai treisprezece sau paisprezece ani, sări din spatele altarului cu un crucifix în mână, ca scut. Avea faţa albă ca varul de groază. Văzându-l pe Niccoli cu faţa murdară de sânge, cu sabia strălucind în penumbră, ţipă, scăpă crucifixul şi o luă la sănătoasa. Niccoli urcă scările de piatră din colţul încăperii, unde o uşiţă îngustă ducea la un coridor larg. Văzură un grup de atacatori venind în fugă spre capelă.

— Turnul trebuie să fie la dreapta, şopti Niccoli. Cred că pe acolo mai există o cale de ieşire.

Nu fură zăriţi când intrară. O siluetă solitară se afla în mijlocul încăperii. Arăta ca un iepure surprins de lumina prea puternică, cu casca pusă pe-o parte. Abia dacă

ajunsese la pubertate, un geamăn al tânărului călugăr, dar un băiat care dusese o viaţă cu totul diferită. Se uita la sabia pe care o lăsase pe o bancă de lemn din apropiere. Niccoli făcu un semn cu capul şi ridică din sprâncene.

Dură doar câteva secunde să-i lege mâinile băiatului şi să-i pună un căluş în gură. În timp ce Niccoli făcea acest lucru, Contessina şi Cosimo cercetară încăperea. Într-un cărucior de lemn aflat lângă zidul exterior curbat al camerei din turn găsiră sfoară şi rămase aici de câţiva ani, când mănăstirea suferise câteva reparaţii.

O uşă întredeschisă ducea la o rampă care urca la mezanin. N-aveau altă şansă decât să-şi lege de ei săbiile şi ce apucaseră să salveze din bibliotecă şi să o ia în sus pe rampa la capătul căreia se afla un parapet şi, mai departe, întunericul nopţii. În stânga lor, un coridor ducea înapoi către mănăstire. Contessina se uită peste zid şi zări pământul la vreo zece metri dedesubt. Iarba se întindea de lângă zid până în depărtare.

Niccoli apucă un cârlig, în timp ce Cosimo luă altul şi îl potrivi pe parapet. Apoi aruncară frânghiile de cealaltă parte a zidului. Niccoli trecu primul. Cosimo o ajută pe Contessina, în timp ce trecea peste zid şi cobora cu agilitate spre pământ. Cosimo atinse şi el pământul câteva

clipe mai târziu. Când ateriză, vreo două cărţi îi căzură din haină. Se aplecă să le ia, dar Contesina îl trase de acolo.

— Nu, făcu ea, în timp ce două săgeţi bufniră în iarba de lângă ei.

Alergară în zigzag în jos, pe o pantă. Uitându-se înapoi, Cosimo zări un grup de călăreţi gonindu-şi caii spre un pod de lemn aproape de ziduri, într-un efort de a-i prinde. Era epuizat şi încetinea mersul, nu mai putea nici să respire.

— Haide, Cosimo, ţipă Contessina la el şi se întoarse să-l ajute. Îi puse braţul în jurul lui. Nu te opri acum, dacă putem...

În acel moment, călăreţul care se afla în fruntea grupului ieşi din umbra mănăstirii, luându-i prin surprindere cu viteza cu care traversase distanţa de la ziduri. Ridică o suliţă şi o lansă. Contessina se aruncă iute şi îl împinse pe Cosimo la o parte din calea suliţei. Acesta căzu la pământ, iar călăreţul trecu pe lângă el, copitele calului aproape zdrobindu-i capul lui Cosimo.

Niccoli îl apucă pe Cosimo de un braţ, iar Contessina de celălalt, şi se chinuiră să parcurgă şi ultimii metri de teren deschis până la adăpostul pâlcului de copaci.

— Nu te opri acum, strigă Niccoli, grăbindu-se şi trăgându-l pe Cosimo de braţ.

— Daţi-mi drumul, se răsti Cosimo şi-şi eliberă ambele braţe. Nu sunt copil.

Cu o rezervă de energie pe care nu bănuia că o mai are, îşi trase sabia din teacă şi merse pe lângă tufişuri. Încă mai auzeau voci, dar tot mai slabe. De dragul celor câteva lucrări preţioase pe care le salvaseră, nu putea să se oprească, cel puţin cât mai avea suflare în el.

Începuse să plouă când Ambrogio ajunse la locul de întâlnire. Îl durea tot corpul, iar faţa şi mâinile îi erau rănite şi sângerau. Oprindu-se o clipă, scoase flaconul şi îl ţinu în sus, în lumină. Strălucirea verzuie părea mai intensă acum. În vasul de sticlă, lichidul misterios părea aproape viu, iar Ambrogio îi simţea puterea latentă. Nu se putea abţine să zâmbească de unul singur. Stăpânul lui ştia mult mai multe decât el despre acest lucru misterios. Dar el era cel care îl ţinea în mână în acest moment. După ce puse înapoi flaconul, auzi o rămurică trosnind. Îşi trase sabia din teacă şi se strecură cu grijă printre copaci.

Aproape că se năpustise asupra omului înainte să vadă cine era. Îşi înăbuşi un scâncet şi sări înapoi.

— Ambrogio, eu sunt!

— Niccolo! Slavă Domnului!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară. Ambrogio înlemni când

alte două siluete ieşiră din întuneric. Apoi zâmbi larg, când îi văzu pe Cosimo şi pe Contessina venind spre el.

Capitolul 25

Veneţia, în prezent

Vincent trăsese draperiile grele şi stinsese lumina, lăsând focul să arunce o strălucire caldă şi plăcută în cameră. Edie şi Jeff stăteau pe canapea, fiecare cu câte un coniac mare în mână, în timp ce Rose dormea pe o altă canapea de piele de sub o fereastră de cealaltă parte a bibliotecii. Apartamentul lui Jeff fusese sigilat, era încă subiect de investigaţie. Candotti le povestise că fuseseră urmăriţi de un echipaj de poliţie, ceea ce, cu siguranţă, le salvase vieţile. Roberto insistase să locuiască la el şi renunţase să ceară să fie externat doar atunci când Edie ameninţase că îşi face bagajele şi pleacă singură la Florenţa.

Chiar dacă poliţia le urmărise mişcările de când părăsiseră camera de spital a lui Roberto, Jeff şi Edie fuseseră îndelung interogaţi de doi ofiţeri superiori de poliţie cărora le povestiseră de câteva ori evenimentele până la împuşcături: cum vizitaseră La Pieta ca simpli turişti, ca să se uite la celebrele fresce; cum plecaseră de acolo la scurt timp după ora 5.30 seara şi se întorseseră la

apartament. Fiecare dăduse descrieri detaliate ale pistolarului şi lămuriseră că era acelaşi care îi urmărise în noaptea precedentă, îl rănise pe Roberto şi îl omorâse pe Dino. De asemenea, ei confirmaseră că acest ucigaş era cel care deturnase şalupa lui Roberto şi îl omorâse pe Antonio.

O femeie consilier stătuse de vorbă cu Rose şi, mai târziu, cu Edie şi Jeff. Dar Rose se calmase cu-adevărat doar când intrase în Palazzo Baglioni. Părea că are o afinitate naturală pentru acest loc şi se apropiase foarte mult de Roberto. Se simţea în siguranţă în interiorul zidurilor vechi ale clădirii de pe malul canalului, înghiţise o licoare specială preparată de Vincent după o reţetă secretă despre care acesta pretindea că se afla în familia lui de generaţii întregi şi adormise în sunetele melodioase ale Intermezzo-ului în la al lui Brahms. Când Jeff o sărutase de noapte bună, ultimul lucru pe care i-l spusese a fost:

— Nu-mi vine să cred, tată! Ieşisem din apartament doar de câteva minute!

Jess se uită la fiica sa adormită.

— Tinerii au puteri remarcabile de recuperare, şopti Edie.

— Cred că asta îţi aduce aminte de nişte evenimente

tragice pentru tine.

Ea zâmbi.

— Anii de terapie au pus un plasture peste acele răni. Aveam opt ani, eram mult mai tânără decât Rose, atunci când părinţii mei au fost ucişi. Dar nu înseamnă că nu-mi amintesc. Fiecare detaliu, ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Părea că vrea să vorbească despre asta, aşa că Jeff o lăsă să se descarce. Am retrăit acea experienţă de atâtea ori! Niciodată nu-şi pierde din putere, dar am ajuns să mă împac cu gândul că, da, chiar s-a *întâmplat.* Chiar am *intrat* în acel laborator improvizat din deşert şi mi-am găsit mama şi tatăl practic plutind în propriul sânge. A fost pur şi simplu o crimă absurdă: asasinul a fugit cu câţiva dolari. Asta a fost acum treizeci de ani, iar ceasurile nu au stat, pământul nu s-a oprit din rotaţie chiar dacă aşa crezi că ar trebui să facă.

— Şi acum lucrezi cu morţii.

— Oh, da.

— Într-un fel ciudat, poate că te ajută.

— Nu sunt sigură de asta, dar păstrează perspectiva lucrurilor.

Jeff se uită întrebător la ea.

— Uită-te la Cosimo de Medici. A fost unul dintre cei mai

bogaţi oameni care au trăit vreodată. În vremea sa, putea să facă aproape orice. El a dat startul Renaşterii, pentru numele lui Dumnezeu! Şi ce este acum? Indiferent unde se află trupul lui, acesta este, în cel mai bun caz, o grămadă de oase într-o haină frumoasă cu nasturi de aur masiv.

Jeff se gândi la biata Maria. La viaţa ei atât de violent şi de fără sens curmată. Şi la Dino, care plătise preţul suprem ca să-i salveze. Asta fusese doar cu două nopţi în urmă, dar deja părea o veşnicie de-atunci. Unde era Dino acum? Oare ceva din fiinţa lui se întâlnise cu soţia şi fiica sa? Oare scăpaseră de agonia care le bântuise existenţele? Sau poate din tot ce avusese Dino vreodată rămăsese doar o grămadă de carne care putrezea într-un cimitir din apropiere?

Jeff ridică din umeri şi se uită în tavan.

— Întrebări fără răspuns, spuse el ca pentru sine. Cred că numai în momente ca acesta ne gândim ce înseamnă viaţa cu adevărat. Şi la ce concluzie ajungem?

— Fiecare ajunge la o concluzie complet diferită, spuse Edie.

— Dar există un adevăr de bază, nu-i aşa?

— Probabil că nu, răspunse Edie.

— Totul este numai fum şi oglinzi, totul e în zadar, nu-i

aşa? Chiar dacă crezi sau nu într-o viaţă de apoi, singurul lucru care contează cu adevărat este ce laşi pentru ceilalţi, fie mari opere de artă, o muzică minunată pe care oamenii o ascultă secole după moartea ta sau ceva simplu, cum ar fi ca oamenii să-şi aducă aminte că ai fost un om bun, cineva care a dat mai mult decât a luat.

— Poate, spuse Edie, golindu-şi paharul şi turnându-şi încă unul. Dar orice faci, orice laşi după tine, în cele din urmă totul este uitat şi în final dispare. Văd asta în fiecare zi. La sfârşit, nu mai rămâne nimic, nimic-nimic. Oasele se transformă în praf şi pulbere, iar praful este suflat de vânt. Luă o gură zdravănă de coniac. Şi ceea ce *facem* noi dispare la fel, nu-i aşa? Nu aşteptă răspunsul lui Jeff şi continuă: Într-o bună zi, muzica lui Mozart va fi uitată, cuvintele lui Iisus nu vor mai însemna nimic. Orice vor fi însemnat odată nu va mai avea nicio însemnătate. Cum a spus odată marele George Harrison: toate trebuie să treacă.

— Chiar aşa, spuse Jeff şi ridică paharul. Apoi izbucniră amândoi în râs.

— Deci, acum ce facem? întrebă Edie, ştergându-se la ochi.

— Evident, mergem la Florenţa. Primul lucru. Toţi! Jeff se

uită spre Rose simţindu-se vinovat pentru că o târâse în toată nebunia asta. Apoi îl cuprinse furia, furie pentru că nu fusese în stare să o apere de toate ororile la care fusese martoră.

Capitolul 26

Toronto, în prezent

Apelul la un număr de Veneţia fusese făcut de unul dintre secretarii lui Luc Fournier care îi întinse telefonul în timp ce limuzina gonea spre aeroport.

— Bună seara, zise Fournier. Auzi respiraţia persoanei de la celălalt capăt al firului. Nu trebuie să spui nimic. Fournier fu cât se poate de clar şi de concis. Hai să facem asta cât mai simplu posibil. Vreau să intervii personal. Înţelegi?... Bine! Asta e tot! Să nu mă dezamăgeşti!

Capitolul 27

Veneţia, în prezent

Cei doi bărbaţi purtau costume gri identice. Unul avea o pereche de ochelari de soare pe nas, chiar dacă era ora 22.30 şi întuneric beznă în faţa secţiei de poliţie. Celălalt, mai înalt, avea părul vopsit blond, dar se vedeau rădăcinile negre. Mesteca gumă. Se apropiară de biroul principal, iar ofiţerul de serviciu, Gabrielli Risso, îi zări şi simţi cum îl trec fiori pe şira spinării.

— Da?

Bărbatul cu ochelari de soare scrută încăperea în linişte. Celălalt scoase un portofel din buzunar, îl deschise şi îl puse în faţa ofiţerului de la birou. ROS: Raggruppamento Operativo Speciale, o divizie de elită a carabinierilor, o unitate antiteroristă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Risso.

Mestecând gumă în continuare, blondul spuse:

— Am venit să luăm prizonierul.

— Dacă vă referiţi la suspectul de crimă adus aici de la San Marco în această seară, este încă anchetat.

— Cheamă-ţi comandantul aici... acum!

Risso se uită fix în ochii cenuşii ai omului din faţa lui şi decise să nu se certe cu el. Ridică receptorul şi formă un număr de interior din trei cifre.

Câteva clipe mai târziu, îşi făcu apariţia un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în uniforma de comandant provincial.

— Comandant Mantessi, spuse el, cu puternic accent napolitan. Ofiţerul meu de serviciu mi-a spus că vă interesează asasinul din San Marco.

Comandantul le făcu semn către o sală aflată la oarecare distanţă de holul de primire. Era complet goală, cu excepţia unei mese de oţel. Singura fereastră dreptunghiulară din cameră, aflată pe peretele opus uşii, avea zăbrele. Bărbatul cu ochelari se opri la un capăt al mesei. Blondul se aşeză.

— Am fost trimişi să transferăm prizonierul.

Comandantul se lăsă pe un scaun de cealaltă parte a mesei, îşi puse mâinile pe masă şi îşi împreună degetele.

— N-am auzit nimic despre asta.

— Comandantul nostru v-a trimis un e-mail în această seară.

— Nu am primit niciun e-mail.

Ofiţerul ROS continua să-l fixeze cu privirea pe Mantessi

şi scoase din buzunarul hainei nişte hârtii.

— Iată!

Mantessi se uită la ele şi apoi se ridică fără un cuvânt.

— Aşteptaţi aici.

În mai puţin de un minut se întoarse în cameră.

— Nu a fost înregistrată această cerere nicăieri în afară de acest document pe care mi l-aţi arătat. Nu există niciun e-mail, spuse el simplu.

— Am anticipat această situaţie, spuse ofiţerul ROS. Nu poţi să te bazezi pe noile tehnologii. Aşa că mi-am luat libertatea de a-l contacta pe superiorul dumneavoastră, prefectul adjunct, Aldo Candotti – spuse el şi-i dădu lui Mantessi mobilul său.

Comandantul îl luă ca şi cum ar fi fost un peşte stricat. Punând telefonul la ureche, spuse:

— Da, domnule prefect adjunct. Da, aşa este. Dar, domnule, nu avem nicio bază formală... Se uită la ofiţerul ROS, care îşi privea pantofii şi se legăna pe călcâie. Celălalt ofiţer părea că se uită prin el, dar era greu de spus având în vedere ochelarii de soare. Da, domnule! Da, normal. Înţeleg... Foarte bine... Noapte bună! se prefăcu a încheia conversaţia, deşi Candotti îi pusese de mult punct.

Dubiţa ROS trase la intrarea din spate a secţiei de

poliţie. Prizonierul avea mâinile legate la spate cu cătuşe. Patru ofiţeri de poliţie îl escortară la uşile dubiţei. Zâmbi dispreţuitor spre Mantessi, care urmărea totul din uşă. Doi ofiţeri în uniformă îi împinseră capul prizonierului în jos ca să nu lovească rama uşii şi pocniră portierele, apoi loviră cu palma în ele pentru a-i da de înţeles şoferului că totul era în regulă. Dubiţa demară în trombă. O Alfa Romeo 159 cu ofiţerii ROS o porni imediat după ea.

Cele două vehicule traversară Ponte della Liberta şi o luară spre Mestre, lăsând luminile Veneţiei în urmă. Drumul principal o lua spre nord şi se avânta peste câmpurile pline de măslini, apoi se îngusta şi devenea doar o şosea pe două benzi, cu case modeste de piatră pe fiecare parte. Dubiţa şi maşina traseră pe dreapta pe o alee. Cei doi bărbaţi săriră din Alfa Romeo şi se întâlniră cu şoferul dubiţei la jumătatea distanţei dintre vehicule. Aleea era mocirloasă sub picior. Lapoviţa se oprise doar cu o oră în urmă. Din gură le ieşeau aburi calzi de respiraţie. Făcură schimb de chei. Maşina întoarse, se răsuci pe alee şi o porni la drum, în timp ce ofiţerii ROS săriră în cabina dubiţei, porniră motorul şi continuară pe drumul mocirlos. La aproape un kilometru depărtare, se vedeau lumini în noapte. Încetiniră şi traseră sub ramurile unui copac lângă

o maşină neagră staţionată acolo. Fugiră în spatele dubiţei şi deschiseră uşile.

— Dumnezeule, ce mă bucur să vă văd! exclamă prizonierul şi ieşi în aerul rece.

Unul din ofiţerii ROS îl bătu pe spate.

— Şi noi ne bucurăm să te vedem, Giulio.

Celălalt ofiţer îi desfăcu repede cătuşele. Giulio îşi frecă încheieturile mâinilor. Unul din ofiţeri îi oferi o ţigară. O luă recunoscător şi o aprinse, mergând după ei pe o parte a dubiţei.

Farurile maşinii se stinseră şi o siluetă robustă ieşi din maşina neagră. Aldo Candotti îşi ţinea mâinile în buzunarele unui pardesiu lung, care îi flutura pe lângă picioare. Dădu mâna cu cei trei bărbaţi.

— Excelentă treabă, spuse el, cu vocea plată. Acum, domnilor – se întoarse spre cei doi ofiţeri ROS. Dacă puteţi să aşteptaţi aici o clipă, aş vrea să vorbesc ceva în particular cu Giulio.

Candotti puse un braţ cărnos în jurul umărului prizonierului şi îl conduse pe poteca plină de frunze pe sub copaci.

— Sunt foarte recunoscător, zâmbi larg Giulio către Candotti. În curând voi avea informaţia de care aveţi

nevoie.

— Problema este, răspunse şeful poliţiei, că se pare că ai dat naştere la... cum să spun? Mult PR negativ, Giulio. Ideea ta de a te duce s-o iei pe fată din apartament a fost atât de neinspirată, încât a trebuit să intervin personal.

Giulio îşi duse ţigara la buze şi trase din ea. Apoi o scoase, o aruncă la pământ şi o strivi cu vârful pantofului. Când ridică din nou privirea, Candotti ţinea un pistol în mână, la doar câţiva centimetri de fruntea lui. Giulio se încordă şi se dădu un pas înapoi.

— Ineficienţa este scuzabilă la mulţi oameni, Giulio, spuse Candotti plictisit. Oamenii pot accepta că un star de muzică pop ajunge târziu la un concert sau că un pictor are nevoie de puţin mai mult timp ca să-şi termine opera de artă. Dar asasinii? Ei bine, nu merge, nu-i aşa? Sunt sigur că înţelegi.

Giulio gândea cu febrilitate. Nicio situaţie nu era absolut iremediabilă. Aruncă o privire în direcţia vehiculelor şi-i văzu pe cei doi bărbaţi uitându-se direct spre ei.

— Aş spune că îmi pare rău că trebuie să fac asta, continuă şeful poliţiei. Dar urăsc clişeele, tu nu? Acum, să te pun să stai în genunchi şi să-ţi trag un glonţ în cap sau ar fi mai sportiv să te las să alergi şi să te împuşc în spate?

Pistolul bubui şi apăru o gaură mare în fruntea lui Giulio.

— Sau ce-ar fi să te iau prin surprindere? întrebă Candotti.

Punându-şi pistolul în buzunar, o luă înapoi spre maşină, încercând să nu se murdărească de noroi pe pantofi. Deja pornea motorul când cei doi poliţişti se apropiară. Candotti coborî geamul.

— Îngropaţi-l în pădure, spuse el, uitându-se în ochii reci, lipsiţi de expresie, ai ofiţerului ROS blond. Fără niciun alt cuvânt, acceleră maşina şi ieşi pe şoseaua principală, şi înapoi spre Republica Serenissimă a Veneţiei.

Capitolul 28

Florenţa, în prezent

Când ajunseră la Capela Medici, era seara târziu. Nu mai găsiseră bilete de tren, fiind nevoiţi să închirieze o maşină. Îi făcuseră o vizită lui Roberto, apoi trecuseră să ia câteva lucruri de la apartamentul lui Jeff şi pe la secţia de poliţie ca să obţină permisiunea de a călători la Florenţa, aşa că se făcuse aproape ora 16.00 când părăsiră *Piazzale* Roma.

Jack Cartwright îi întâmpină la scările care duceau la sala raclelor. Dădu mâna cu Jeff şi îi aruncă o privire pocăită lui Edie. Ea îşi dădu ochii peste cap şi merse direct în biroul unchiului său.

Poliţia înapoiase toate lucrurile pe care le ridicase pentru investigaţii, dar numai un angajat din personalul laboratorului, Sonia Ştefani, se întorsese la muncă din concediu. Computerele fuseseră reinstalate, fişierele verificate; totul era în ordine. De fapt, era aproape la fel cum fusese cu o săptămână în urmă, aproape ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Jack arătă spre tavan.

— Camere de supraveghere, explică el. Poliţia a

recomandat, iar firma de asigurare a insistat asupra acestui lucru. E o ingerinţă în intimitatea fiecăruia, după părerea mea.

Edie ridică din umeri.

— Este bine că te-ai întors aşa de repede, îi spuse Soniei. Apreciem asta foarte mult, eu şi Jack.

— Ca să fiu sinceră, m-am plictisit de moarte. Aţi fost la Veneţia?

— Da, aveam nevoie de o scurtă pauză, minţi Edie. El este un prieten, Jeff, şi fiica lui, Rose.

Îşi dădură mâinile.

— Deci, ce s-a mai întâmplat? întrebă Edie. Am văzut reportajul TV, desigur. Se uită spre Jack Cartwright, care stătea pe un scaun pivotant la vechiul birou al lui Carlin Mackenzie.

— Vezi astea de aici, spuse Jack, arătând spre o imagine de pe ecranul monitorului; dungi colorate care semănau cu tresele de pe umerii soldaţilor. Acum doar două zile am obţinut un software nou-nouţ care ne permite să efectuăm teste ADN pe mostre extrem de mici. Asta înseamnă că am putut să prind mai bine natura ADN-ului pe care l-am prelevat din trupul care credeam că este al lui Cosimo. Prin comparaţie, aici sunt mostre de la alţi patru membri ai

familiei Medici.

Apăsă câteva taste şi câteva seturi de dungi colorate apărură sub prima.

— Te-ai fi aşteptat să se potrivească în zona aceasta, spuse, şi mută cursorul de-a lungul unui bloc de culoare. Dar nu este nimic. Ridică privirea şi se uită la Edie. Acest corp nu poate să fie al unui membru al familiei Medici.

— Atunci cine dracului este? întrebă Jeff.

— Asta nu pot să spun. Dar am descoperit nişte fapte interesante. Am comparat mostra cu altele din International HapMap.

— Cu ce? întrebă Jeff.

— Scuze. Pentru că genomul uman a fost localizat pe hartă acum câţiva ani, acum avem ceva care se numeşte International HapMap Project, adică un catalog de PNU.

— Care sunt?

— Polimorfisme nucleotide unice, întrerupse Edie. Cantităţi minuscule de ADN care variază cel mai adesea de la un individ la altul; fragmente de genom care fac ca o persoană să aibă, ştiu şi eu, ochi albaştri, să spunem. Sau spatele păros.

— Sau un nas ca al mamei, interveni şi Rose.

Jeff îşi puse un braţ pe umerii ei.

— Nu contează, spuse Cartwright. Ideea este că am putut să compar ADN-ul de la acest corp cu peste trei milioane de PNU din catalog şi am aflat că acest cadavru îi aparţine unui bărbat care s-a născut în Scandinavia. Din câte ştim, Cosimo de Medici nu a călătorit niciodată o mie cinci sute de kilometri ca să ajungă în Scandinavia, deci trupul cu siguranţă nu este al lui Cosimo. Presupun că este probabil al unui servitor de la curte sau al unui sclav.

— Dar femeia? întrebă Jeff.

Jack se ridică brusc.

— Voi doi aveţi de gând să-mi spuneţi vreodată ce se întâmplă?

Edie înghiţi în sec.

— Ce te face să crezi...?

— Edie, de ce te-ai întors aşa repede? Şi cum de este Jeff atât de interesat de toate astea? Inspiră adânc. Citesc şi eu ziarele, să ştii. Patru morţi în câteva zile. Un celebru viconte împuşcat, unul care se întâmplă să îţi fie prieten, Jeff.

— Îmi pare rău, Jack, spuse Edie. N-a fost planul meu să te ţin în necunoştinţă de cauză. Observă că Rose făcea ochii din ce în ce mai mari.

— Şi nici pe tine, îi spuse Jeff fiicei sale.

Edie îi relată lui Cartwright pe scurt povestea, lăsând deoparte informaţiile esenţiale privind indiciile.

— Şi, evident, aţi găsit ceva în La Pieta care v-a adus înapoi aici? spuse Jack, atunci când ea termină.

Edie aprobă din cap.

— Şi, evident, nu aţi auzit ultimele ştiri.

— Ce vrei să spui?

Cartwright se opri o clipă, savurând efectul dramatic pe care îl produsese remarca sa.

— Presupusul asasin a evadat din custodia poliţiei.

— Ce? ţipară Edie şi Jeff la unison.

— Au făcut public în seara asta, chiar înainte de a sosi voi, de fapt. Nici urmă de el.

— Tată? făcu Rose temătoare.

— Stai o clipă, draga mea, spuse Jeff. Este în regulă.

— Şi ce aţi găsit în La Pieta mai precis? întrebă Jack, cu un rânjet pe faţă.

— Era o frescă.

— Ştiu. Locul ăla e plin de fresce, la naiba!

— Pe o frescă apărea o imagine cu această capelă. Şi scria ceva: „SOTTO 400,1.000”.

— Şi ce vrea să însemne asta?

— „Sub”, în latină, spuse Edie.

— Ştiu asta, murmură Jack.

— Atât. Nu am nicio idee ce vrea să însemne restul.

Cartwright se întoarse spre Jeff.

— Dar tu?

— Am crezut că ar putea să fie o combinaţie sau un cod, dar...

— Evident că v-aţi încâlcit prea mult în treburile astea, spuse Jack. Nu mai vedeţi pădurea din cauza copacilor. De ce să amestecaţi latina cu numerele moderne? 400,1.000? Trebuie să vă spună ceva. Schimbaţi 400 şi 1.000 în sistemul numeral roman şi ce aveţi? CD, M.

— CD, M...

— C-o-s-i-m-o De M-e-d-i-c-i?

Jeff şi Edie se uitară la Cartwright ca şi cum le-ar fi revelat sensul vieţii.

— Genial, Jack, zâmbi Edie timid.

— „Sub Cosimo de Medici”, spuse Jeff. Urăsc să vă stric petrecerea, dar nu am ajuns de unde-am plecat? Artefactul pe care l-aţi găsit nu era tot „sub” Cosimo de Medici?

— Doar că nu era Cosimo, ripostă Jack.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Edie. Este ridicol!

— Nu, nu – stai puţin, stai puţin! Jeff se aplecă pe marginea biroului şi se uită la podea. Celălalt corp, femeia. Aţi presupus că este Contessina de Medici, corect? Dar artefactul se afla sub corpul presupus a fi al lui Cosimo. Poate că indiciul din La Pieta ne conduce la ceva ce se află sub celălalt corp.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, răspunse Jeff. CD, M pot să însemne Cosimo de Medici, dar pot la fel de bine să însemne Contessina de Medici, nu-i aşa?

Le luă o jumătate de oră ca să scoată trupul din raclă, o procedură pentru care era nevoie de multă răbdare şi de o foarte mare experienţă pentru a evita să se aleagă cu un maldăr de oase şi de praf pe podeaua laboratorului. Edie şi Jack transferară trupul femeii din locul în care se odihnea pe o targă pe roţi, pe care Rose o ajutase pe Sonia s-o pregătească. Rose nu voia să mai fie dată la o parte. Iar Jeff îşi zise că, în cele din urmă, era mai bine decât să o gonească cu fiecare ocazie. Dăduse piept cu cele mai mari pericole şi se dovedise a fi o tânără curajoasă şi rezistentă. Se trezi privind-o, admirând-o în timp ce lucra. Se simţea extrem de mândru de fetiţa lui.

Cei doi paleopatologi îşi puseseră halate şi mănuşi de

cauciuc şi se pregăteau să înceapă investigaţiile. Edie fixă o lumină puternică aproape de targă, în timp ce Jack îşi potrivi un fel de monoclu pe ochiul stâng. Nimeni nu vorbea. Jeff observă pentru prima oară luminiţa roşie de la camerele de supraveghere din laborator şi se gândi ce ciudăţenie or fi înregistrând.

— Corpul se află aproximativ în aceeaşi stare ca al bărbatului, remarcă Edie, în timp ce examina hainele şi câteva fire de păr sur din jurul tâmplelor cadavrului. Posibil să fi fost îngropate în acelaşi timp.

Luă cu penseta câteva fire de păr şi le puse într-o eprubetă pe care o etichetă. Cartwright perie câteva fire de praf de pe rochia femeii şi le puse într-o eprubetă similară.

Mare parte din rochia femeii se dezintegrase, în special pe partea de dedesubt, lăsând un strat de pânză doar de grosimea unei coli fine de hârtie peste corp. Îndepărtară cu mare atenţie bucăţelele de material, aşezându-le pe o masă din apropiere, pe care puseseră în prealabil o folie de plastic. Apoi puseră o altă folie de plastic peste haine.

Pielea cadavrului era maronie, culoarea lemnului de tec vechi, cu nişte pete sub braţe şi în zona pelvisului. Pe alocuri se dezintegrase şi nu mai rămăsese nimic din

tegumente, lăsând la iveală osul gol.

— OK, spuse Edie. Să aruncăm o privire „sub” corp.

Repetând aproape identic ceea ce făcuse echipa cu aproape o săptămână în urmă, Jack răsuci corpul pe o parte. Văzură forma şirei spinării şi oasele vechi, acolo unde vertebrele fuseseră expuse din cauza dezintegrării pielii şi a cărnii. Apoi Edie îl zări, între a şasea şi a şaptea vertebră, în spaţiul intercostal, acolo unde fuseseră odată muşchi şi ţesut. Un obiect argintiu.

— Răsuciţi-l înapoi, le ceru Edie şi îl ajută pe Jack să răsucească corpul care n-avea nici măcar greutatea unor fulgi.

— E ceva? întrebă Jack, aplecându-se ca să vadă mai de aproape.

— Cred că da. Jeff, ai putea...?

— Îmi pare rău, spuse Jeff, trăgându-se un pas înapoi.

Repetând procedura pe care o urmase Carlin Mackenzie, Edie desfăcu ce mai rămăsese din pieptul femeii. Acolo, cuibărit în ţesutul acum uscat, observă marginea a ceva ce semăna a fi o cutiuţă metalică. Câteva dintre coastele femeii se făcură praf. Edie dădu cu grijă la o parte un fragment de os şi, cu o perie moale, mătură cu atenţie cavitatea, înainte de a-şi strecura degetul arătător

înmănuşat în deschizătura creată.

Toată încăperea era învăluită în tăcere – toţi patru se uitau hipnotizaţi la obiectul pe care îl scoase Edie. Era o cutiuţă metalică nu mai mare de cinci centimetri pătraţi, cu o închizătoare minusculă pe o parte. Edie merse într-o parte şi puse cu grijă obiectul pe o măsuţă acoperită cu plastic.

Era ceva atât de simplu. Metalul părea să fie argint sau aliaj de argint. Arăta la fel de nou ca în ziua în care fusese făcut. Jack se aplecă şi-şi potrivi monoclul, apoi şi-l scoase cu totul şi trase o lupă mai mare, aflată pe un stativ special.

— Nu are niciun semn pe ea, spuse.

— Putem s-o deschidem? întrebă Jeff.

Edie ridică închizătoarea cu o pensetă şi desfăcu atent capacul. Acesta se dădu la o parte încet. Înăuntru se afla o cheie mică pe un pat de catifea de un mov decolorat. Pe mânerul cheii se zăreau cuvintele: „GOLEM KORAB”. Edie o scoase din cutie şi o ţinu în mână între arătător şi degetul mare cu mănuşile în mâini. Tocmai o întorsese ca să vadă dacă scrie ceva şi pe cealaltă parte, când auzi o voce ciudată:

— Bravo!

Un bărbat înalt cu părul vopsit în şuviţe blonde stătea la jumătatea drumului pe scară, spre camera funerară. Fuseseră atât de adânciţi în ceea ce făceau, încât niciunul dintre ei nu îl auzise venind. Bărbatul aplauda încet, sunetul palmelor sale fiind camuflat de mănuşile de piele pe care le purta. Se opri, băgă mâna în buzunarul hainei de unde scoase un revolver.

— Se pare că am ajuns chiar la momentul potrivit. Acum... – se uită direct spre Edie – te rog să pui înapoi cheia şi să te depărtezi de lângă masă.

Edie nu se mişcă.

— Foarte bine, spuse el, ridicând pistolul.

— Edie! ţipă Jeff.

Bărbatul zâmbi, dar menţinu pistolul aţintit asupra lor.

— Foarte rezonabil.

Ajunse la masă în trei paşi, ridicând cheia din cutie.

— Frumos, nu-i aşa? Strecură cheia în buzunar. Acum, îmi pare foarte rău, dar va trebui oricum să vă omor. Angajatorului meu nu i-ar plăcea ca publicul să afle de vizita mea şi, ei bine, nici mie. În genunchi!

Niciunul nu se mişcă. Îl pocni pe Jeff cu pistolul în tâmplă, trimiţându-l la podea.

— Tată! ţipă Rose şi se duse repede lângă el.

— În genunchi! repetă bărbatul.

Jack şi Edie se supuseră.

— Faţa la perete. Şi tu.

Tremurând, Sonia se alătură celor doi.

— Acum, cine vrea să fie primul? Cred că cea mai tânără, nu credeţi?

Jeff acţionă instinctiv şi se aruncă spre mâna bărbatului înarmat. Cu o forţă pe care nici nu bănuia că o posedă, se izbi cu capul în faţa blondului spărgându-i nasul. Pistolul alunecă pe podea. Blondul se împiedică cu spatele, apucându-se în ultima clipă de marginea mesei ca să nu cadă. Dar Jeff încă nu-şi potolise furia şi disperarea. Îl pocni pe bărbat cât putu de tare în plexul solar. Acesta se aplecă de mijloc şi gemu.

Jack şi Edie erau şi ei amândoi în picioare, iar Sonia recuperase pistolul de pe jos. Poate că era depăşit de numărul lor mare, dar blondul nu era un simplu bătăuş în baruri. Cu sângele şiroind din nasul spart, apucă targa pe roţi cu trupul femeii şi o împinse cu putere spre ei. Targa porni spre cealaltă parte a camerei, se lovi de un dulap cu computere aflate pe un stand mobil şi alunecă până într-un colţ al laboratorului, unde se întâlneau două bancuri de lucru. Corpul mumificat alunecă în diagonală de pe masă

şi pe oţelul de pe bancurile de lucru, împrăştiind în jur stative cu eprubete şi alte instrumente de laborator şi apoi ateriză cu capul înainte, dar, în mod miraculos, intact într-o încurcătură de fire şi hârtii. Împingând-o apoi pe Rose la o parte, atacatorul urcă câte trei trepte o dată.

Jeff se repezi la Rose şi o trase spre el.

— Eşti bine, iubirea mea?

— Sunt bine, tată. Tu sângerezi.

Jeff îşi duse mâna la tâmplă, unde fusese lovit cu patul pistolului.

Sonia aduse o cârpă rece şi umedă şi şterse uşor rana. Nu era adâncă, dar deja pielea din jurul ei începea să se învineţească.

— N-ar trebui să chemăm poliţia? spuse ea.

— N-ar trebui mai întâi să verificăm dacă ticălosul ăsta nu mai este încă aici? întrebă Edie.

Jeff luă pistolul de la Sonia şi fugi în sus pe scări. Dar nu se zărea nici urmă de intrus pe nicăieri. În fond, luase ceea ce-i trebuia.

— Ei bine, ăsta pare a fi finalul aventurii noastre, spuse Jack.

— Da, aşa s-ar putea să fie, răspunse Jeff mâhnit.

— Am văzut ce scria pe cheie, spuse Edie. „GOLEM

KORAB”.

— Sună a budincă indiană, observă Sonia.

Rose fu singura care râse. Dar apoi expresia feţei ei deveni serioasă.

— Aşteaptă puţin, Edie, spuse ea dintr-odată. Ai văzut ce scria pe o parte a cheii. Dar pe cealaltă?

— Din păcate, nu am apucat să văd asta. Prietenul nostru cu părul vopsit ne-a întrerupt chiar când voiam să întorc cheia pe partea cealaltă.

Se lăsă linişte preţ de o clipă, dar apoi tăcerea fu întreruptă de Sonia:

— Camerele de supraveghere, spuse ea, cu ochii larg deschişi.

Ceilalţi se uitară la ea fără expresie.

— Poate că nu ai avut timp să vezi cealaltă parte a cheii, dar camerele poate că au prins imaginea.

— Sonia, eşti un geniu! exclamă Edie.

Scoţând cardul de memorie din camera de supraveghere, Sonia îl puse într-un cititor multimedia conectat la unul dintre computerele MacIntosh.

— Ştii ce ai de făcut? o întrebă Edie, în timp ce Sonia preluă tastatura şi începu să tasteze câteva comenzi.

— Am prins câteva şmecherii de la fratele meu. El

lucrează pentru o firmă de securitate la Milano. Camerele acestea sunt în marea majoritate standard. Ele înregistrează imaginile pe aceste carduri de memorie şi apoi sunt şterse automat la fiecare douăzeci şi patru de ore, după ce imaginile originale au fost stocate pe un hard disc. Deci tot ce trebuie să facem este să derulăm imaginea până la momentul de acum douăzeci de minute, spuse Sonia.

Mare parte din imagini prezentau un laborator gol. Apoi o văzură pe Sonia intrând şi apoi ieşind. Puţin mai târziu, Jack Cartwright veni de pe coridor şi lucră cam o oră la unul dintre computere. Derulând imaginea mai departe, Sonia găsi momentul în care Edie şi Jack erau aplecaţi asupra cadavrului de pe targa cu roţi. O văzură pe Edie cum ridică un obiect din cadavru, îl pune pe o masă, îl deschide şi scoate cheia.

— Aici este! exclamă Edie. Mergi înapoi.

Sonia tastă ceva şi filmul începu să se deruleze înapoi. Încetini mişcarea până când ajunse să se mişte cadru cu cadru.

— Acolo, spuse ea.

Pe ecran văzură degetul mare şi cel arătător al lui Edie ţinând cheia.

— Este imposibil, remarcă Jeff disperat. Nu poţi să distingi nimic.

— Aşteptaţi puţin, spuse Sonia, cu degetele dansând pe tastatură. Imaginea de pe ecran se mări şi se dădu spre dreapta, se opri şi începu să crească din nou. Cheia umplea acum tot ecranul, dar imaginea era înceţoşată.

— Trebuie doar să îmbunătăţesc imaginea aceasta...

Câteva secunde mai târziu, Sonia se rezemă de scaun.

— Voilà!

Se distingea doar o inscripţie slabă pe marginea cheii. Era o clădire cu un singur etaj şi cuvântul: ANGJA. În mijlocul clădirii doar două litere micuţe, M şi D.

La ora 7 dimineaţa, aeroportul din Pisa era aproape gol, semănând mai mult cu o staţie de autobuz decât cu un aeroport internaţional. Rose, înfofolită în haina ei groasă de iarnă, sorbea dintr-o ceaşcă de plastic un ceai slab pe care tocmai i-l dăduse Jeff.

— Chiar nu trebuie să mă faci pachet şi să mă trimiţi acasă, să ştii, tată, spuse ea, mângâindu-l uşor cu mâna înmănuşată.

— Mă tem că da, Rose. Crede-mă, îmi pare rău, dar ai asistat şi-aşa la prea multe întâmplări înfricoşătoare. Se

simţea furios pe el însuşi pentru că-şi pusese fiica în pericol, pentru că îi stricase vacanţa în Italia, pentru că o expusese la atâtea orori. Sunt...) începu el.

— Tată, nu e nevoie. Nu este vina ta. Ia-o şi aşa: câte fete de vârsta mea au parte de atâta acţiune? râse ea. Gândeşte-te câte le pot povesti prietenilor!... Glumesc, tată, adăugă ea repede, văzând că acesta se schimbă la faţă.

El reuşi să zâmbească obosit şi o îmbrăţişă.

— Deci, promite-mi, spuse el, ţinând-o la distanţă de un braţ de el. Nicio vorbă nimănui, nici măcar mamei tale... în special mamei tale.

— Pe cuvântul meu!

Se întoarseră spre Edie, care se apropia de ei.

— Totul este pregătit?

— Da. Paşaport, bilete, bani, spuse ea zâmbind spre Jeff. Cel puţin, le aveam pe toate trei când mi s-a cerut să le verific acum două minute.

Edie râse şi o sărută pe Rose pe frunte.

— Ne vedem curând.

Rose se ridică pe vârfuri şi îşi sărută tatăl pe obraz.

— Au!

A.

— O, Dumnezeule! îmi pare rău, tată!

— Nicio problemă, spuse el, ducând mâna la obrazul vânăt.

Când le ajunse rândul la îmbarcare adăugă:

— Sună-mă când ajungi acasă, da?

— Aşa am să fac. Şi te rog, tată, ai grijă. Nu prea înţeleg eu tot ce se întâmplă cu voi, oameni buni; dar poate că e timpul să mergeţi la poliţie?

— Da, poate, Rose. Poate. Dar nu-ţi face griji. Vom răzbi noi la capăt. Şi vii din nou peste vreo două luni, OK?

— Încercaţi să mă opriţi!

Zicând acestea, plecă. De cealaltă parte, îşi luă geanta şi se mai întoarse o dată să le facă semn cu mâna lui Jeff şi lui Edie înainte de a intra pe coridorul lat care ducea la porţile de plecări.

Rose stătea şi citea o revistă când o voce anunţă în italiană, şi apoi în engleză, că pasagerii de la clasa Business pot să se îmbarce pentru zborul BA către Gatwick. Îşi împături revista, o băgă în buzunarul lateral al genţii şi se ridică.

— Rose, spuse o voce în spatele ei.

Se întoarse surprinsă, apoi zâmbi:

— Ce faci tu aici?

Capitolul 29

Ragusa, iunie 1410

Când se lumină de ziuă, grupul lui Cosimo lăsase mănăstirea cu mult în urmă. Trei zile mai târziu, ajunsese în oraşul de coastă Ragusa.

Se simţeau bine să se întoarcă la civilizaţie şi nu se gândeau prea mult la necazurile prin care trecuseră. Când ajunseră la o tavernă din mijlocul portului Ragusa, soarele apunea, aruncând o lumină caldă, aurie peste apele tremurânde din golf. Marinarii îşi spălau bărcile, şi negustorii se înghesuiau să-şi vândă marfa care le mai rămăsese. Copiii râdeau şi se jucau în jurul sforilor care ţineau strâns bărcile de chei şi se fugăreau în jurul năvoadelor şi al lăzilor, în timp ce adulţii stăteau de vorbă şi beau.

Cosimo se simţea excelent. Aventura implicase riscuri enorme, dar meritase. Ceea ce luaseră cu ei de la mănăstire era cu adevărat uimitor, cuprinzând o colecţie de eseuri de Marţial, un comentariu asupra operelor lui Homer şi un text minunat care părea să fie un exemplar foarte timpuriu al unui dialog de Platon. Reuşise să salveze

şi o parte dintr-un text original al lui Aristotel şi, cel mai important dintre toate, o lucrare originală aproape completă, numită ***Istorii,*** scrisă de marele Herodot. Cu toţii dormiră duşi în acea noapte, prima lor noapte într-un pat de la atacul asupra mănăstirii.

Cosimo ciocăni la uşă. Apoi lovi mai tare. Nu primi niciun răspuns.

— Ambrogio... Ambrogio! strigă el.

Contessina şi Niccoli aşteptau pe hol, în spatele lui. Se întoarseră spre hangiul care se apropia de ei cu o legătură de chei.

— Vă faceţi griji pentru prietenul vostru? Poate că a băut ceva mai mult decât putea duce aseară, chicoti omul şi apoi îşi frecă barba.

Descuie uşa şi o împinse.

Ambrogio zăcea pe pat.

— Ha! Vă las să-l ajutaţi cu durerea de cap, le spuse vesel hangiul.

Contessina îi luă mâna lui Ambrogio.

— Ambrogio, şopti ea.

El tresări când îşi auzi numele strigat, şi apoi deschise larg ochii.

— Arăţi groaznic, îi spuse Cosimo. Credeam că rezişti la

băutură ceva mai bine de-atât.

Se opri deodată la colţul patului lui Tommasini. Podeaua era pătată de sânge şi de un lichid gălbui. Ceva mai încolo zăcea pe spate, cu colţii traşi, un şobolan mare maro. O tumoare uriaşă, cam de mărimea craniului său, îi crescuse pe cap. Avea ochii încă deschişi şi urme de sânge uscat pe blană.

— Ambrogio, ţi-e rău? ţipă Contessina.

Tommasini încercă să se ridice în capul oaselor. Gemând, îşi duse mâna la frunte. Avea cearcăne mari, rotunde şi negre în jurul ochilor, buzele uscate şi tenul cadaveric.

— Eu, eu n-am putut să dorm. Avea vocea pierdută.

— Ce Dumnezeului este asta? spuse Cosimo, arătând spre podea.

Tommasini se uită şi el în jos spre podea şi se întoarse repede.

— Dumnezeule! Otravă? murmură el.

— Sper că este doar asta... chiar aşa sper.

Stele argintii punctau noaptea neagră ca abanosul, în timp ce Cosimo se aplecă peste balustrada corăbiei şi se uită la oceanul albastru ca smoala şi calm. ***Zadar,*** corabia

comercială pe care se îmbarcaseră la Ragusa, era rapidă, dar niciun vas nu era destul de rapid pentru el. Acum cel mai mult îşi dorea să fie acasă, să se plimbe pe străzile Florenţei şi să aibă timp să studieze măreţele comori pe care le salvaseră de barbarul Stasanor.

O călătorie de şapte zile pe coasta de nord, apoi spre vest şi spre sud avea să-i ducă la Ancona, ceea ce însemna că evitau Veneţia. Apoi încă o călătorie de două zile călare până acasă. Simţind dintr-odată că-l ia frigul, Cosimo îşi strânse mai bine în jurul trupului pătura de lână pe care şi-o aruncase pe umeri.

Cosimo fu trezit de un ţipăt ascuţit. Îşi trase pantalonii pe el în întuneric, pierzându-şi aproape echilibrul. Apoi ieşi pe punte şi îi zări pe Niccoli şi pe Contessina apărând din partea din spate a corăbiei. Parcă aveau ochii înceţoşaţi, în lumina cenuşie a dimineţii. Un tânăr din echipaj se apropie în goană, cu ochii negri de şoc. Cosimo se pregătea să-l apuce de umăr, când auzi vocea căpitanului.

Căpitanul Davonik era un bărbat masiv, cu o barbă înspicată, cu ochii căprui şi obrajii aspri de vreme. Urmase drumul acesta spre Ancona de mii de ori şi oamenii spuneau că are apă sărată de mare în loc de sânge.

— Ce este, Kulin? Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.

Băiatul tremura şi nu-şi găsea cuvintele. Căpitanul îl apucă de braţ.

— Calmează-te!

Băiatul arăta disperat, fără să fie în stare să rostească o vorbă, spre balustrada de pe partea cu portul.

De jur-împrejurul corăbiei, cât vedeai cu ochii, toată suprafaţa apei era un covor de peşti morţi. Erau de toate mărimile şi de toate speciile. Apăruseră la suprafaţa apei, ca o mie de ochi care se holbau goi spre cer.

Era aproape de apusul soarelui, iar Cosimo stătea singur lângă o ladă care-i servea drept masă. Gândurile îi solicitau atenţia, fiecare mai nebunesc decât precedentul. Era întuneric aici, cu excepţia unui licăr rotund şi galben, produs de o singură lumânare. Era înconjurat de cutii cu mirodenii şi mâncăruri exotice din Turcia, Persia şi mai departe. Coşuri pline cu tot felul de pânzeturi într-un curcubeu de culori. În curând, toate acestea vor fi transformate în rochii elegante şi vândute pe averi la Napoli şi Genova, Veneţia şi Florenţa. Poate că exact pe această corabie se găsea materialul pentru rochia de mireasă a iubitei sale.

În faţa sa se afla o carte nedeschisă, un volum care ar fi

putut să fie considerat de nepreţuit pentru orice bibliotecă din orice oraş din lume. Era un tratat scris de un istoric grec pe nume Tucidide, care, aproape cu o mie de ani în urmă, compusese o oraţie funerară pentru cunoscutul politician atenian Pericle. Cosimo citi cuvintele cu voce tare, pentru sine însuşi:

— „Şi noi nu vom rămâne fără martori. Există monumente importante ale puterii noastre, care vor face din noi o minune a acestor timpuri şi a veacurilor următoare”.

Contessina apăru în pragul uşii. Aducea cu ea o carafă cu vin şi un castron mare cu fructe şi pâine.

— Stai jos, Cosi, spuse ea zâmbindu-i. Jur că nu te-am văzut mâncând de când ne-am îmbarcat pe corabie.

— Crezi că am nevoie să mă îngraş?

— Cu siguranţă.

Contessina puse vinul şi mâncarea pe masa improvizată şi se aşeză alături de Cosimo.

— Nu mi-e foame deloc, spuse el.

— Nici mie. Dar trebuie să mâncăm.

Cosimo îşi turnă puţin vin. Lichidul rubiniu, gros şi tare, provenea din viile de pe lângă Ragusa.

— Căpitanul Davonik ţi-a dat vreo explicaţie pentru cele

întâmplate azi-dimineaţă? întrebă el obosit.

Contessina scutură din cap.

— Niciuna. Mi-a spus că bate Adriatica de peste treizeci de ani. Era mai tânăr decât băiatul Kulin în prima lui călătorie şi niciodată nu a mai întâlnit aşa ceva. Este complet de neînţeles.

— Dacă i-aş permite raţiunii mele să ia pauză o clipă, aş spune că aceasta a fost lucrarea Diavolului.

Niccoli intră în cameră.

— Trebuie să vorbesc cu voi despre Ambrogio, zise el.

Contessina îi oferi nişte vin. El refuză, dar se aşeză lângă ei.

— Probabil că era cu vreo două ore înainte de răsăritul soarelui. Nu puteam să dorm. Mă tot gândeam la şobolanul acela din camera lui Ambrogio. În cele din urmă, m-am ridicat şi am ieşit pe punte. Noaptea era neobişnuit de calmă. Vedeam insula Lastova la depărtare, în faţa noastră. Apoi am observat că un coş era coborât pe o parte a corăbiei. Şi acolo, zăcând pe burtă, era Ambrogio, cu mâinile în apă. Am zărit ceva de culoare verzuie. A apărut şi a dispărut aşa de repede, încât n-aş putea să fiu sigur.

— Flaconul, spuse Contessina.

— De ce nu ne-a spus?

De pe punte se auziră strigăte puternice.

Cosimo fu primul pe scară. O ajută pe Contessina când ajunse sus.

Ambrogio Tommasini era aproape în pielea goală. Doar o vestă murdară şi nişte haine de piele zdrenţuite mai stăteau atârnate pe trupul său ud. Se ghemuia ca un animal, cu faţa şi braţele acoperite de bube urâte şi umflături care supurau un lichid gălbui. Avea ochii sălbatici. Îi curgea sânge din nas şi din gură. Părul său, odinioară o coamă frumoasă de cârlionţi blonzi, îi căzuse tot, cu excepţia câtorva smocuri ude, lipite cu sânge de scalp.

Căpitanul şi echipajul de pe corabie se aflau la câţiva metri în faţa lui, cu privirea ţintă spre el, înmărmuriţi.

— Înapoi! ţipă Tommasini. Înapoi! Nu mă atingeţi! Sunt blestemat! apoi îi zări pe Cosimo şi pe ceilalţi. Cosi... Cosi. Lacrimile îi curgeau pe obraji, amestecându-se cu sângele, începuse să plouă.

— Ambrogio, ce ai făcut?

Tommasini părea nedumerit.

— De ce ai ţinut asta secret? De ce nu...?

Tommasini făcu doi paşi împleticindu-se spre ei. O

expresie de nebun îi apăru pe chipul grotesc desfigurat.

— Cosimo, o, nobilule, virtuosule Cosimo! Ar trebui să te auzi. Poate atunci ţi-ai da seama de ce multor oameni le vine să verse!

Ploaia se înteţise acum.

— Ce sperai să faci, Ambrogio?

— Aveam instrucţiile mele, Cosimo.

— Ce vrei să spui?

— Doar nu-ţi imaginezi că tu şi Liga Umanistă sunteţi singurii interesaţi de cele descoperite de oameni precum Valiani, nu-i aşa? Tuşi şi vomită. Sângele mânji puntea. Când ridică din nou capul, arăta ca un vampir al iadului. Şi Valiani, făcu el. Nu a fost prea secretos în legătură cu călătoriile sale, nu-i aşa? Sfântul Părinte ştia de Golem Korab înaintea noastră.

— Sfântul Părinte? Despre ce vorbeşti?

— Ai memoria scurtă, Cosimo. Uiţi. Tatăl meu a fost teolog pe lângă cardinalul Baldassare Cossa, aşa cum era cunoscut înainte Sfinţia Sa. Am crescut în casa viitorului papă.

Tommasini încercă să zâmbească, dar nu îi reuşi decât un rânjet oribil diavolesc.

— Vrei să spui că papa Ioan ştia de acest flacon?

— El, el ştia că vechea mănăstire ascunde secrete. Un emisar din Macedonia i-a pomenit de acest loc, cu ani în urmă, şi atunci... Tommasini se uită spre cer, cu faţa contorsionată, în agonie. Sfântul Părinte a aflat că Valiani şi ceilalţi erau pe acest drum. Am fost chemat la Roma să vorbesc cu Sfinţia Sa. Ştia de legăturile mele cu tine. Am fost rugat să îi transmit toate informaţiile pe care le-aş putea afla. Făcu din nou o grimasă şi se ţinu cu mâinile de burtă. Apoi, când Valiani a apărut pe nepusă masă, am simţit că totul mi se serveşte pe tavă. Recunosc că nu îmi surâdea eventualitatea unei călătorii în munţii Macedoniei, dar, ei bine, era pentru o cauză nobilă.

— Ah?

— Da, Cosimo, îţi vine să crezi sau nu, alţi oameni chiar au idealuri diferite. Stăpânul meu, papa Ioan, are duşmani care îl atacă din toate părţile. Este un militar, la fel cum este un conducător spiritual... El, el... Picioarele lui Tommasini începură să-i tremure. Căzu în genunchi. Papa... spera că va fi ceva... ceva de mare valoare în biblioteca de la Golem Korab... Ochii lui Tommasini ardeau de o boală lăuntrică profundă. Oh, Dumnezeule! Cosimo, prietene, prietenul meu loial... îmi pare atât de rău... Eu, eu... am deschis flaconul...

Buzele continuară să i se mişte, dar acum nu se mai auzea niciun sunet. Cu un grohăit, se prăbuşi în faţă ca un sac de făină pe jumătate gol.

Se adunaseră cu toţii pe puntea corăbiei ***Zadar,*** căpitanul şi echipajul, Cosimo, Contessina şi Niccolo Niccoli. Trupul lui Ambrogio Tommasini zăcea ca o cârpă pe marginea balustradei corăbiei. Stropi de apă de ploaie cădeau pe puntea corăbiei, formând nişte pete mari maronii, de mărimea unor monede.

Cosimo nu se putu abţine să se gândească la toţi cei care muriseră, pierduţi în schimbul a ce? Idei, câteva bucăţi de hârtie, cuvinte, cuvinte lăsate de oameni morţi de mult. Durerea era aproape de neîndurat. Ridică privirea spre cer şi lăsă picăturile de ploaie să-i spele faţa, le lăsă să-i curgă pe obraji, împreună cu lacrimile pe care nu şi le putea opri.

Papa ştiuse de flacon în tot acest timp? Cosimo nu se putea gândi decât la ce era mai rău şi trebuia să acţioneze în consecinţă: să ascundă fiola ca să nu mai ajungă vreodată pe mâini greşite. Ridicând capul, spuse:

— Dumnezeule mare, ia-l pe prietenul meu Ambrogio, care a fost răpit dintre noi atât de crud şi atât de tânăr.

Ambrogio a căzut în capcana ispitei, o ispită care l-a distrus. A suferit groaznic pentru păcatele sale. Mă rog ca sufletul său să se odihnească în pace, pentru că a fost un om bun, un prieten adevărat şi loial, un om, slab ca noi toţi. Îl iert şi mă rog ca în înţelepciunea Ta nemăsurată, Doamne, să-l ierţi şi Tu.

Îi făcu semn cu capul căpitanului şi trupul în giulgiu al lui Ambrogio Tommasini alunecă în mare.

Capitolul 30

Macedonia, în prezent

Când elicopterul coborî deasupra aeroportului din Skopje, Jeff văzu oraşul de dedesubt, o masă de clădiri albe împrăştiate în jurul unor munţi pestriţi. O oră mai târziu, trecuseră de vamă şi traversaseră oraşul cu o Toyota Landeruiser Sahara. Şoferul, care le era şi ghid, îi scoase pe autostradă spre vest. Şoseaua urca uşor, iar peisajul devenea tot mai muntos. Se făcuse aproape seară când ajunseră la poalele muntelui Golem Korab, cel mai înalt din Macedonia şi locul unde se afla o mănăstire veche, acum în ruine. Aceasta fusese ridicată lângă o întindere de apă, lacul Angja. Cu ajutorul unui pachet software numit Google Earth, care le permitea să mărească imaginea până la câţiva metri a oricărui loc de pe suprafaţa pământului, verificaseră zona şi localizaseră o clădire în formă de cub aflată pe o insulă mică, aproape de mijlocul lacului. Nu existau niciun fel de informaţii referitoare la clădire, dar, din imaginile uşor neclare de pe Google Earth, semăna cu un mausoleu de marmură. Foarte important, era de aceeaşi formă cu clădirea

schiţată pe cheie.

Şoseaua principală se termină în curând şi Toyota cu tracţiune integrală apucă un drum de ţară accidentat. După aproximativ treizeci de minute, ajunseră la o bază de alpinism, numită

Refugiul Karadjek. De aici, ghidul le spuse că un traseu nu foarte dificil îi va duce până la ruinele vechii mănăstiri.

Jeff şi Edie apucară drumul muntelui singuri. Fiecare dintre ei avea câte un rucsac, lanterne, mâncare şi walkie-talkie pentru că nu exista semnal pentru telefonul mobil. De asemenea, împachetaseră chibrituri, rachete luminoase şi schimburi de haine. Jeff mai avea cu el o barcă pneumatică, un caiac făcut din fibră uşoară de carbon.

Era frig de crăpau pietrele, dar extrem de frumos, o frumuseţe îngheţată, ca un Picasso din perioada cubistă sau ca o femeie care trecuse de prima ei tinereţe, dar încă radia, cu obrajii roşii de gheaţă. Priveliştea îi amintea lui Edie de vacanţele copilăriei sale în Scoţia, când făcea drumeţii prin munţii Grampian. Atunci nu apreciase zgârie-norii de stâncă spectaculoşi şi lacurile pitoreşti; dar aici se bucura de toată această privelişte minunată.

Mănăstirea se afla undeva în spate, ca rămăşiţele unei

păduri fosilizate, cu coloane de piatră înălţându-se înspre cer, crestate şi neregulate. Uitându-se la ea acum, Jeff îşi imagina cum odinioară, cu mult timp în urmă, fusese o privelişte magnifică, un monument nu doar al ingeniozităţii oamenilor, ci şi al smereniei lor, pentru că acesta fusese un loc de închinăciune, un sanctuar unde sufletele temerare îşi dedicau viaţa lui Dumnezeu. Şi acolo, imediat în spatele mănăstirii, poate la vreo sută de metri de cealaltă parte a dealului, se afla lacul Angja. Se întindea în umbra munţilor. Câteva raze din soarele de seară se strecurau printre nori şi îşi aruncau strălucirea pe dealurile de lângă apă. Dar lacul semăna cu o sticlă neagră, atât de nemişcat arăta, aproape de pe altă lume.

— Pot să văd harta? întrebă Jeff.

Se pornise vântul şi amândoi îşi ridicaseră gulerele de blană. Jeff compară imaginea de pe Google Earth cu copia pe care o făcuse după desenul schematic scrijelit pe cheie.

— Insula trebuie să fie chiar după acel promontoriu, spuse el, arătând vag spre nord-est.

Apropiindu-se de rămăşiţele turnurilor, găsiră o potecuţă care cobora chiar printre stânci, până la marginea lacului. O insuliţă se vedea cam la o sută de metri peste apa nemişcată şi neagră. Copacii nu permiteau să se vadă

ţărmul, dar întrezăriră totuşi marginile clădirii, cu zidurile ridicate şi fără niciun ornament.

Îşi dădură rucsacurile jos, iar Jeff scoase husa protectoare de la caiac şi o puse pe pământ. Desfăcu un mâner mic pe-o parte şi barca se umflă imediat. Împreună o împinseră în apă şi se urcară în ea.

Nu era niciun curent, aşa că traversarea fu destul de uşoară. Când coborâră pe malul insuliţei, fură întâmpinaţi de liniştea deplină din jurul lor. Clădirea domina insula, un colos masiv de marmură, fără niciun ornament şi rău prevestitor. Pereţii erau drepţi, dar măiestru meşteşugiţi, lăsând doar structura stâncii să întrerupă monotonia. Le amintea de ceva desprins parcă din visele lui Albert Speer, pentru fantezia lui Adolf Hitler privind al Treilea Reich.

Făcură de două ori ocolul clădirii până să găsească uşa. Era un dreptunghi de marmură îngust, făcut din aceeaşi bucată de piatră ca şi zidul. Uşa ar fi trecut neobservată cu totul dacă era închisă, dar acum era uşor întredeschisă. Încuietoarea fusese spartă de curând şi se mai vedea încă un rest de ulei. Jeff simţi un fior pe şira spinării.

— Nu trebuie să mergi mai departe, Edie, spuse el, scoţând o lanternă din rucsac.

— Nu fi ridicol, ce dracu’!

— Poate că unul din noi ar trebui să rămână aici, pentru orice eventualitate.

— O, tacă-ţi fleanca, Jeff! Pentru orice eventualitate, ce? Nu crezi că e puţin cam târziu pentru aşa ceva?

— OK, spuse el, strecurându-se sub pragul de sus, şi aprinse o lanternă.

Paşii lor răsunară pe podeaua de marmură a unui coridor îngust. Razele proiectate de lanternele lor tăiau tuburi spectrale de lumină prin întuneric şi abia întrezăreau zidul cel mai îndepărtat, o altă barieră de piatră fără niciun ornament. Dar pe măsură ce ochii li se obişnuiau cu întunericul, văzură o rază de lumină, iar întunericul făcu loc unui spaţiu deschis, care se continua cu un alt coridor.

Lumina din depărtare era suficientă, aşa că îşi stinseră lanternele. Pereţii de piatră erau la fel de netezi şi de simpli ca şi în restul mausoleului: marmură rece, fără suflet, care licărea foarte vag. Instinctiv, o luară pe lângă perete şi încetiniră pasul. Pe măsură ce se apropiau de capătul coridorului, văzură o altă deschidere dreptunghiulară tăiată în piatră. O uşă mare de metal dădea spre un alt coridor şi prin uşă se vedea o sală mare, cu tavanul înalt. Pereţii erau scăldaţi în lumină portocalie

care dansa şi tremura pe piatră. Edie se strecură pe lângă perete şi pătrunse în sală cât de repede putu.

Era o cameră mare, circulară, cu acoperiş de cupolă, aproape emisferă, dar ascuţită în centru la fel ca domul Catedralei Sf. Vasile din Piaţa Roşie. Pereţii şi podeaua erau construite din cea mai albă piatră. În mijloc se afla un bloc masiv de marmură neagră.

La început, Edie nu înţelese cum era iluminată încăperea. Nu existau niciun fel de torţe sau altă formă de iluminat pe pereţi. Dar un canal, lat de vreo jumătate de metru, trecea prin podea, de jur-împrejurul camerei, iar flăcările lingeau aerul ridicându-se dintr-un lichid negru vâscos. Cu siguranţă cineva fusese aici de curând.

Asta nu era bine, se gândi Jeff. Dar era prea târziu ca să se mai întoarcă.

Îşi lăsară rucsacurile la intrare şi merseră la piedestalul de marmură neagră, care se afla chiar sub mijlocul tavanului. Pe margini avea trei trepte tăiate în marmură. Începură să urce încet. Ajungând sus, Edie tresări şi aproape că-şi pierdu echilibrul de emoţie.

— Dumnezeule! exclamă ea.

Sub un geam de sticlă, se aflau două racle una lângă alta. Una din ele conţinea trupul unei femei care purta

ceea ce semăna cu o rochie de mireasă, doar că era de culoare crem şi cu dantelă bleu pal. Un voal îi acoperea faţa. Bărbatul din celălalt sicriu purta o haină lungă de catifea albastru regal, cu brocard de aur. Feţele le erau descărnate, pielea crăpată în barbă şi pe obraji. Mâinile erau aşezate pe mătase crem, iar toată carnea dispăruse, lucru care le făcea inelele identice de aur alb şi ametist să pară prea mari. Lângă cel mai apropiat sicriu se aflau două coloane de marmură. Pe piedestalul din stânga era o cutie de lemn dreptunghiulară, lungă de vreo treizeci de centimetri. Pe coloana din dreapta observară o placă de aur cu nişte cuvinte în latină scrijelite pe ea. Înţeleseră imediat cuvintele: COSIMO ET CONTESSINA DE MEDICI.

— Spectaculos, nu-i aşa? se auzi o voce de la intrare.

Se întoarseră.

— Vă întrebaţi unde am fost? Credeţi-mă, locul ăsta e ca o vizuină de iepuri.

Un bărbat înalt, într-un costum negru, cu părul negru vopsit şi pieptănat spre spate peste urechi, ieşi la lumină. Lângă el îşi făcu apariţia Aldo Candotti cu un pistol în mână. Şi, în spatele lor, Jack Cartwright. Aducea o tânără cu el: Rose. Cartwright îi ţinea braţul drept răsucit la spate, iar gura îi era acoperită cu o pânză neagră.

Jeff se repezi pe trepte în jos, răcnind cu o voce aproape neomenească. Candotti o apucă pe Rose şi îi puse pistolul la tâmplă.

— Acum, să încercăm cu toţii să rămânem calmi, bine? rosti individul înalt, zâmbind uşor.

— Cine dracu’ eşti tu? se repezi Jeff. Şi ce caută aici fiica mea? făcu un pas spre Candotti, care lipi ţeava pistolului şi mai tare de capul lui Rose, făcând-o să geamă de durere.

— Mă numesc Luc Fournier, spuse bărbatul, făcându-i semn lui Candotti să o mai slăbească pe Rose.

— Şi tu? întrebă Edie aproape scuipând. Ce dracului faci tu aici?

Cartwright nu-i răspunse.

— Signor Cartwright este angajat de mine de ceva vreme, explică Fournier. Pari surprinsă, signorina.

Edie se duse spre Cartwright, cu ochii scăpărând de mânie.

— Tu ai fost! Ţi-ai omorât tatăl vitreg!

Expresia de negare a lui Jack părea aproape o mască pe faţa lui.

— Sărmanul Jack, spuse Fournier. Sărmanul Jack, mereu era pe locul doi, mereu în umbra marelui Carlin Mackenzie. Mi-a fost uşor să găsesc un aliat în el. A profitat imediat de

ocazia de a-mi povesti tot ce se întâmpla. Eu am fost cel care a pus mâna pe jurnalul Medici în 1966. Părea foarte posibil atunci să mai fie şi alte comori îngropate în criptă. Nu voiam să mai dea nimeni altcineva peste ele, nu-i aşa?

— Deci ai ştiut de artefact de îndată ce a fost descoperit şi l-ai omorât pe unchiul meu ca să-l furi?

— Asta a fost regretabil.

Edie îi aruncă o privire plină de ură lui Cartwright.

— Nenorocitule! spuse ea.

— Nu ne aflăm aici ca să rezolvăm conflicte de familie. Cu siguranţă lui Fournier îi plăcea rolul de maestru de ceremonii. Sunt probleme cu mult mai presante. Acest mausoleu a fost proiectat de Contessina de Medici şi construit cu câţiva ani înainte de moartea sa, un mausoleu în care ea şi mult iubitul ei soţ să poată să se odihnească pentru eternitate. Totul foarte emoţionant. Dar singurul lucru care mă interesează este conţinutul pe care mai degrabă îl presupun al cutiei de colo, spuse el, şi arătă spre piedestalul de lângă sicriele de sticlă. Aşa cum fără îndoială aţi aflat deja, Cosimo de Medici şi viitoarea sa soţie pe-atunci, Contessina, au călătorit până în acest loc în urmă cu aproape şase sute de ani. În acea călătorie, au fost însoţiţi de doi bărbaţi, Niccolo Niccoli şi Ambrogio

Tommasini. Au plecat de la Florenţa la îndemnul unui mistic şi filosof călător, pe nume Francesco Valiani, care i-a călăuzit spre o bibliotecă aflată în mănăstirea unde se credea că s-ar ascunde importante documente antice. Dar ei, sau mai degrabă Ambrogio, au găsit mult mai mult. El a descoperit o substanţă ciudată care putea să-i protejeze pe oameni de boală, dar care putea să şi ucidă, un agent biochimic.

— Ce legătură are asta cu noi? izbucni Jeff. Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-i drumul fiicei mele!

Candotti îl ignoră.

— Conţinutul acelei cutii are mare legătură cu dumneata, Signor Martin, spuse Fournier, iar Rose este mica mea poliţă de asigurare. Dumneata şi Signorina Granger sunteţi un cuplu remarcabil. Ştiam eu că veţi găsi o cale să ajungeţi aici, după toate prin care aţi trecut împreună. De fapt, mă bazam pe asta. Pentru că aveţi o informaţie vitală de care am eu nevoie.

— Noi?

— Am nevoie de patru numere, spuse Fournier. Patru cifre romane, mai precis. Iar eu am numai două, cele inscripţionate pe cheia scoasă de la Capela Medici, numerele D şi M. Aceasta este problema mea. Jeff ridică

din umeri. Dar este şi problema dumitale, Signor Martin. Fournier zâmbi sinistru. În călătoriile dumitale, ai dat de alte două cifre romane, care le-au scăpat oamenilor mei. Am putea fi scutiţi de multe probleme în această după-amiază. Acum, îmi dai, te rog, acele numere?

— De ce aş face asta?

— Pentru că, Signor Martin, dacă nu faci asta, minunata Rose aici de faţă ar putea să-şi găsească sfârşitul ca şi Cosimo şi Contessina.

— IV ŞI V, spuse Jeff.

— Mulţumesc foarte mult. Vezi ce uşor este?!

Fournier urcă treptele de marmură până la piedestal şi descuie cutia. Un butoiaş cu patru cilindri metalici individuali însemna încuietoarea. El se uită la ele o clipă şi apoi începu să le răsucească în poziţiile corecte.

— În afară de călugării de la Golem Korab, spuse el, Ambrogio Tommasini a fost unul dintre puţinii oameni care au văzut vreodată ce conţine această cutie. Şi-a băgat nasul în chestiuni pe care nu a putut, nu a reuşit să le înţeleagă şi a plătit preţul. După moartea sa, familia Medici a ascuns această cutie. Dar bunul nostru prieten, Niccolo Niccoli, a scris un jurnal despre aventurile lor, în care a lăsat o serie de indicii criptice. Se pare că secretul putea fi

descifrat prin folosirea a patru numere şi a cuvintelor: A fi Dumnezeu. Plasate în ordinea corectă, cifrele IV, V, M şi D scriu DIVVM sau DIVUM... Dumnezeu.

Închizătoarea se deschise cu un clic, iar Fournier săltă capacul. Băgă mâna în cutie şi scoase de acolo flaconul, ridicându-l la nivelul ochilor.

— Uimitor! murmură el.

— Vrei, te rog, să-i dai drumul lui Rose acum? întrebă Jeff. Ai obţinut ceea ce căutai.

Fournier îi făcu un semn lui Candotti, care fără prea mare tragere de inimă îi dădu drumul şi o împinse pe Rose într-o parte. Ea se împiedică, dar Jeff se repezi s-o prindă.

De la uşă se auzi o tuse uşoară. Candotti se întoarse şi ridică arma.

— Chiar nu e nevoie de asta, domnule prefect adjunct, spuse Roberto, făcând câţiva paşi în cameră. Şchiopăta uşor, având braţul stâng în ghips de la umăr până la palmă, susţinut de o eşarfă. Era tot palid.

— Viconte Armatovani, spuse Fournier, aplecând uşor capul. Cărui fapt îi datorăm onoarea?

— Cum aş fi putut să rezist, Monsieur Fournier? Eram îngrijorat pentru prietenii mei. Şi aveam prea mult timp la dispoziţie în spital ca să mă gândesc. Şi, chiar dacă spun

asta eu însumi, chiar am o bibliotecă foarte bună. Printr-un mare noroc, copii după unele părţi din jurnalul lui Niccoli au ajuns în posesia strămoşilor mei. Am aflat nişte lucruri remarcabile despre... şi făcu un semn cu capul spre tubul din mâna lui Fournier.

Fournier ridică o sprânceană.

— Oh, chiar aşa?

— Acesta este marele secret pe care familia Medici a vrut să-l ţină ascuns de oameni. Pentru ei, era o substanţă miraculoasă. Şi erau siguri de asta, mai ales după ce au văzut cum a trimis un prieten de-al lor la moarte. Însă conţinutul flaconului putea să protejeze oamenii de ciumă. Dar Cosimo şi Contessina văzuseră cu propriii ochi cum putea să corupă un astfel de lucru. Oamenii erau în stare să-şi sacrifice sufletele pentru aşa ceva. Sunt sigur că v-ar plăcea să ne spuneţi totul despre asta, Monsieur Fournier.

Lui Fournier îi sclipiră ochii de încântare.

— Fiola conţine un agent biochimic foarte rar numit Ropractin. Cu toţii am auzit de Ricin sau Sarin, ambele produse chimice extrem de periculoase care, în cantităţi infime, pot să omoare mii de oameni. Ropractinul provine dintr-un mucegai numit ***Tyrinilym Posterinicum,*** care se găseşte în zone mlăştinoase. Rafinat şi purificat, acesta

produce un lichid de o nuanţă verzuie fluorescentă. Urme de Ropractin omoară bacterii ca o superpenicilină. Dar, peste o anumită concentraţie, provoacă atacul rapid al unor boli foarte neplăcute, pentru care nu se cunosc remedii. Familia Medici a descoperit acest lucru întâmplător. N-aveau nicio idee de unde provenea acest flacon şi probabil că niciunul dintre noi nu va şti vreodată. Poate că vreun alchimist necunoscut a descoperit compusul. Cine ştie?

— Dar ideea este, îl întrerupse Roberto, că n-ai bătut atâta drum până aici ca să combaţi boli sau pentru scopuri medicale...

— Trebuie să ascultăm toate acestea, Luc? izbucni Candotti. Nu poţi să ai încredere în omul ăsta...

Fournier se întoarse încet spre şeful poliţiei veneţiene.

— Mă amuzi, Aldo.

Candotti rămase perplex.

— Un om ca tine să vorbească despre încredere. Tu ţi-ai vândut cariera şi încrederea pe care şi-au pus-o în tine cetăţenii de bună-credinţă ai Italiei. Şi pentru ce? Pentru cei câţiva arginţi pe care ţi i-am dat. Scutură din cap, ţâţâind din buze. Şi tu, Signor Cartwright – continuă Fournier. Ai şi tu nişte perle de înţelepciune de adăugat?

Nişte cuvinte de avertizare în cine putem şi în cine nu putem să avem încredere?

Cartwright nu rosti nicio vorbă.

Fournier scoase un pistol cu ţeava scurtă din buzunarul hainei. Ridică arma şi îi împuşcă pe Cartwright şi pe Candotti între ochi.

Jeff se ghemui, acoperind-o pe Rose cu trupul său. Fournier întorsese pistolul spre Edie, dar nu trase. Roberto avea un Beretta M9 în mâna teafără îndreptat spre capul lui Fournier.

— Edie, Jeff, Rose, daţi-vă la o parte!

Se ascunseră în spatele pietrei de mormânt.

— Eu şi cu tine nu avem nimic de împărţit, spuse Fournier încet. O luă spre uşă. Şi nu vei îndrăzni să tragi. Dacă scap flaconul pe jos...

Roberto ţinu Beretta nemişcat o clipă, apoi îl coborî. Fournier se aruncă într-o parte. Ghemuindu-se jos la pământ, trase o dată, departe de ţintă, se repezi spre ieşire şi dispăru.

Edie, Jeff şi Rose ieşiră de după sarcofag, ferindu-şi ochii de carnagiul de la numai câţiva metri distanţă.

— Nu putem să-l lăsăm pe nebun să scape pur şi simplu,

spuse Edie.

— Şi ce sugerezi? întrebă Roberto. Nu suntem poliţia. În orice caz, arătă cu privirea spre cadavrul lui Candotti, nici poliţia nu prea ne-a fost de mare ajutor.

— Roberto are dreptate, Edie, interveni Jeff. Îţi aminteşti de ce am intrat în chestia asta de la bun început? Ca să aflăm cine l-a ucis pe unchiul tău. Acum ştim răspunsul.

— O, minunat! făcu ea. Urcând treptele de marmură, se uită la cutia goală, cu mâinile în şolduri. Apoi, dintr-odată, scoase un ţipăt şi lovi baza piedestalului.

Se auzi un sunet spart în podeaua de sub picioarele lor, urmat de un alt sunet înalt şi zgomot de piatră care se freacă pe o altă piatră. Piedestalul se dădu la o parte, trimiţând cutia goală în jos pe scări. Dintr-un punct de deasupra intrării în încăpere, un bloc masiv de piatră se prăvăli jos, sub pragul de sus al intrării, obstrucţionând-o. Se lovi de podea cu zgomot, făcând întreaga sală să se cutremure.

Nimeni nu se mişca. Se auzeau numai nişte pietricele care cădeau din tavan pe podeaua de marmură.

Lui Rose i se umplură ochii de lacrimi.

— Suntem prinşi aici, nu-i aşa?

— Întotdeauna există o ieşire, draga mea, spuse Jeff,

cuprinzând-o cu braţul după umeri.

În locul coloanei era o gaură perfect pătrată. Înăuntru se vedeau rânduri de tuburi de lemn. Jeff băgă mâna, ridică unul dintre ele şi îl puse cu grijă pe podea, apoi luă un altul, aproape identic.

— Suluri de pergament, la fel ca acela pe care l-a găsit Sporani în Capela Medici, spuse Roberto.

Jeff mai scoase câteva, apoi observă ceva care se afla sub ele.

— Mai este o cutie.

— Poţi s-o ridici şi s-o scoţi de-acolo?

— Nu, este prinsă aici. Are o închizătoare identică cu cealaltă. Jeff răsuci cilindrii ca să formeze combinaţia perfectă. Se auzi un clinchet după care putu să ridice capacul.

Un flacon identic se odihnea pe o bucată de catifea. Pe interiorul capacului erau nişte cuvinte în latină, scrise cu litere aurii. Roberto traduse: TOŢI OAMENII SUNT TRĂDĂTORI.

Jeff ridică flaconul şi îl ţinu în sus. Aproape că n-avea greutate şi strălucea verde fluorescent în lumina torţelor.

— Ştiu că sună nebunesc. Dar parcă ar fi vie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jeff, ai grijă! făcu Edie.

— Pare destul de bine izolat, răspunse Jeff. Sticlă groasă de cristal. Dacă Tommasini a fost omorât, probabil că a deschis-o. Uite, aceasta a fost bine sigilată la loc. Arătă spre un capăt al tubului bine învelit într-o substanţă care semăna cu ceara.

— OK, dar chiar şi aşa...

— Deci, spuse Jeff, dându-i flaconul lui Roberto. Două flacoane, unul adevărat şi unul fals?

Edie izbucni în râs, aproape un râs isteric.

— Al dracului de minunat! Avem flaconul, dar suntem închişi aici, fără putinţă de scăpare.

— La naiba! spuse Jeff, mergând spre uşă. O linie subţire pe margini era singurul indiciu că acolo fusese odată o uşă. Este ridicol! Cum se deschide chestia asta? Cum puteau inginerii din secolul al cincisprezecelea să construiască aşa ceva?

— Nu au fost ei primii, replică Roberto. Cu patru mii cinci sute de ani în urmă, Marea Piramidă a fost sigilată de îndată ce faraonul a fost îngropat acolo. Totul a fost făcut automat, folosind un sistem ingenios de frânghii şi pârghii. Nu uita cu cine avem de-a face. Familia Medici nu erau oameni de rând. Aveau resurse uimitoare la dispoziţie, iar Cosimo şi amicii săi posedau vaste cunoştinţe despre

Antichitate.

— Şi idealul umanist, pufni Edie. Nu ne este de prea mare folos acum.

— Ce ai spus? întrebă Roberto.

— Idealul umanist...

— Desigur!

Roberto ridică flaconul la nivelul ochilor.

— Idealul umanist.

— Ce tot îndrugi acolo, Roberto? vru să ştie Edie.

— Cosimo şi prietenii săi erau conduşi de puterea cunoaşterii, dar aveau şi principii morale înalte. Ei credeau că integritatea personală era covârşitoare. Observaţi inscripţia – arătă spre capacul cutiei. Şi-au dat seama de puterea flaconului. Ştiau că poate să distrugă lumea. De aceea au ascuns-o aici.

— Deci, ce încerci să ne spui? întrebă Rose tremurând.

Ghemuindu-se, Roberto puse flaconul înapoi în cutie şi închise capacul.

Preţ de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Roberto se dădu un pas înapoi, cu ochii lipiţi de deschiderea din podea.

— Nu este... începu Jeff, dar se opri. Se auzi un zgomot uşor în podea, iar cutia dispăru în treptele de piatră. O

văzură coborând un metru, un metru jumătate, doi metri. Se opri şi un bloc de piatră alunecă şi umplu spaţiul gol, sigilând cutia adânc înăuntrul mormântului. Apoi se auzi un nou sunet, din partea opusă a clădirii, zgomot de piatră frecată peste piatră. Se auzea din ce în ce mai tare. Coborâră scările, ajungând pe podea în timp ce blocul de piatră de la uşă începu să se ridice. Se repeziră într-acolo şi se ghemuiră, trecând repede pe sub ea, aproape căzând unii peste alţii în coridorul întunecat din cealaltă parte.

Se ridicară în picioare în întuneric când, fără niciun avertisment, blocul îşi opri mişcarea. Un moment de linişte. Apoi un zgomot, ca un grohăit al unei bestii înfricoşătoare. Din ce în ce mai tare. Un zgomot puternic se auzea din cameră şi vedeau prin deschizătura uşii cum bucăţi mari de piatră cădeau din tavan, veneau prin aer şi se spărgeau de podea.

— Repede, cade tavanul! strigă Roberto.

Jeff o apucă pe Rose şi o luară la fugă spre ieşire cât puteau de repede. Roberto şchiopăta în spatele celorlalţi. Pereţii se cutremurau, iar podeaua începuse să se crape şi să se despice. Spre capătul coridorului, simţiră un fel de seism. Rose ţipă. În lumina gri, groapa de un metru lăţime se căsca în podea şi continua în sus, pe perete. Edie îl

ajută pe Roberto să sară peste ea. El alunecă, ateriză cu greutate şi urlă de durere.

— Haideţi... ieşirea este chiar în faţă, ţipă Edie peste tot zgomotul.

Ajungându-i din urmă pe Jeff şi pe Rose, o luară cu toţii la fugă fără să se uite înapoi.

Leoarcă de transpiraţie, ieşiră la aer. Frigul îi lovi ca un ciocan în moalele capului, dar era o uşurare. Se făcuse noapte şi nu era deloc uşor să găsească drumul înapoi. Dar atunci, întunericul fu spintecat de o rază de lumină deasupra mausoleului şi un elicopter îşi făcu apariţia şi apoi se ridică spre nord.

Se auzeau voci dinspre mănăstire. Şi în întunericul nopţii apăru o altă rază de lumină. O barcă mică cu motor sosi la ţărm. Un ofiţer al poliţiei macedonene sări pe ţărm şi-şi croi drum spre ei. Roberto îi conducea, iar Jeff o ţinea pe Rose aproape de el, în timp ce traversau terenul accidentat ca să-l urmeze pe poliţist.

Elicopterul se întoarse şi survola destul de jos, aproape de suprafaţa apei, în timp ce ei parcurseră scurta distanţă până la marginea lacului. Când ajunseră la ţărm, un alt ofiţer îi zări, o luă la fugă spre ei şi strigă în aparatul de radio-emisie solicitând ajutor.

Zona de lângă vechea mănăstire arăta ca după o operaţiune militară. Aproape de turnuri putură vedea siluete în salopete albe de protecţie ridicând un cort gonflabil de decontaminare. Elicopterul se întoarse şi survolă pe deasupra turnurilor şi un altul era înălţat pe un platou de piatră la vreo doisprezece metri de intrarea în ruine. Un poliţist le ceru să-l urmeze. În elicopter, trei bărbaţi în uniformă stăteau cu puştile pe genunchi. La podea în spatele pilotului, cu mâinile prinse în cătuşe la spate se afla Luc Fournier. Avea faţa lovită şi costumul sfâşiat.

— Acesta este omul? îl întrebă poliţistul pe Jeff.

Fournier nici măcar nu ridică privirea.

Poliţistul îi făcu semn pilotului să decoleze.

În timp ce se îndepărtau de elicopter, Roberto spuse:

— OK, deci am aranjat să vină nişte întăriri.

Jeff nu rezistă şi izbucni în râs, iar Roberto se aplecă să-i ciufulească părul lui Rose.

— Voi doi mergeţi să vă încălziţi, spuse el. Cred că toţi vom trece prin decontaminare.

Doi paramedici alergară şi-i escortară pe Jeff şi pe Rose la elicopterul ambulanţă.

— Cu siguranţă ştii cum să faci spectacol, nu-i aşa,

Roberto? spuse Edie, cu ochii strălucind.

— Te plângi?

— Nu! râse ea şi întoarse privirea.

— Vreau să-ţi arăt ceva înainte de a merge şi noi să fim verificaţi.

Ea îşi strecură braţul pe sub braţul lui teafăr.

— Eşti cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată. Cum ai reuşit să găseşti drumul până aici?

— Am sunat la Capela Medici, sperând să dau de voi, în schimb am vorbit cu Sonia. Ea mi-a povestit de cheie şi de Candotti. Google şi biblioteca mea au făcut restul.

— A, da, biblioteca ta. Mi-l şi imaginez pe Vincent venind cu maldărul de cărţi la spital.

— A mai schimbat şi el decorul.

Trecură de ruinele turnului de apus şi apoi dincolo de zidul mănăstirii. O potecă ducea direct la o platformă de piatră circulară, care oferea o privelişte de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea. Lacul Angja se întindea în faţa lor, strălucind în lumina lunii ca o fotografie în alb şi negru cu un filtru special. Vedeau mausoleul, un cub de piatră întunecată pe insulă spre vest. Părea misterios, iar acum ştiau că într-adevăr ascundea multe secrete înăuntrul zidurilor sale.

Roberto o cuprinse pe Edie cu braţul bun şi priviră lacul.

— Nu e greu să ţi-i imaginezi pe Cosimo şi pe Contessina stând chiar în locul acesta acum şase sute de ani, nu-i aşa? spuse el.

— Pune lucrurile în perspectivă.

— Cred că se iubeau foarte mult.

Ea se întoarse şi se uită la el, foarte surprinsă.

— Contessina nu a pus la cale toată chestia asta doar ca să ascundă flaconul, spuse Roberto, cu privirea la priveliştea incredibilă. Locul acesta cu siguranţă însemna foarte mult pentru ei. Era locul lor special, iar ea a vrut ca ei să-şi doarmă aici somnul de veci.

— Nu mi-am dat seama că vicontele este aşa un romantic incurabil.

— Poate, răspunse el cu un zâmbet viclean. Dar mă gândeam şi la ce sacrificiu au făcut ei.

— Ce vrei să spui?

— În secolul al cincisprezecelea, oamenii credeau că trupul este sacrosanct. Gândeşte-te doar la obsesia lor pentru sfintele moaşte. Şi totuşi, au permis ca mormântul lor minunat să fie distrus numai ca să oprească pe oricine nu era demn de fiolă.

— Aşa s-au gândit ei?

— Sigur că da. Cred că secretul familiei Medici este în siguranţă, cel puţin pentru o vreme. Nu intenţionez să povestesc nimănui despre el. Şi am sentimentul că prietenul nostru Luc Fournier va fi închis pentru foarte mult timp. Desigur, vor fi întotdeauna oameni ca Fournier. Dar vor fi mereu şi oameni precum Cosimo şi Contessina...

— Doar prin înţelegerea lucrurilor am reuşit să ieşim de acolo.

— Şi printr-un noroc chior.

Ea îi aruncă o privire mirată şi amândoi rămaseră tăcuţi un moment, bucurându-se de atmosfera magică a locului.

— Şi, cu siguranţă, arătau foarte liniştiţi înainte să cadă acoperişul, nu-i aşa? spuse Roberto în cele din urmă.

— Dar nu erau chiar acolo totuşi, nu-i aşa, Roberto?

— Poate că nu, dar noi am fost acolo, aşa că moştenirea lor trăieşte mai departe. Poate că peste alţi şase sute de ani, altcineva va afla de secretul familiei Medici. Şi, cine ştie? Poate chiar vor trăi în timpuri mai iluminate. Ar fi frumos să crezi că, într-o bună zi, nu va mai fi loc pentru oameni precum Fournier şi nu vei mai putea câştiga nimic dacă vinzi moartea la cel mai mare preţ.

— Ce? Vrei să spui idealul umanist?

— Ceva de genul ăsta, şopti el, trăgând-o mai aproape şi

coborându-şi buzele către ale ei. Ceva de genul ăsta.

Faptele de LA baza ficţiunii

Secretul familiei Medici este, desigur, o ficţiune, dar, la fel ca în cazul primului meu roman, ***Echinox,*** multe elemente din această poveste îşi găsesc corespondent în istoria reală. Cele ce urmează reprezintă un rezumat al acelor elemente şi adevărul din spatele lor.

Manuscrise antice

Grecii şi romanii erau mari cronicari. Din păcate pentru civilizaţia umană, s-a pierdut mare parte din cele scrise în vremuri de mult apuse. Mulţimea de scrieri distruse odată cu Biblioteca din Alexandria constituie una dintre cele mai dureroase pierderi culturale ale lumii. Dar multe texte trebuie să fi dispărut în alte moduri, mai puţin dramatice.

O parte din vasta literatură greacă şi romană a fost păstrată în mănăstirile şi bibliotecile regale din Europa şi Asia Mică şi multe documente au supravieţuit Evului întunecate. În special datorită florentinilor aceste cunoştinţe au ajuns la europeni, aflându-se la baza înfloritoarei perioade pe care o numim Renaştere.

Marele filosof italian al secolului al paisprezecelea, Petrarca, a adunat în jurul său un grup de adepţi care îi

împărtăşeau fascinaţia pentru tradiţia clasică. Ei credeau că existau probabil mii de manuscrise şi documente în limbile latină şi greacă, ascunse în colecţii particulare şi în mănăstiri izolate. Mulţi dintre ei şi-au făcut un ţel în viaţă din descoperirea acestor comori.

La o generaţie după Petrarca, au fost făcute unele dintre cele mai semnificative descoperiri în zona de studii „ştiinţifice” antice. Una dintre cele mai importante figuri în această provocare a fost Niccolo Niccoli. În cea de-a doua decadă a secolului al cincisprezecelea, Niccoli a descoperit ***Astronomica*** a autorului latin Manilius, precum şi ***De Rerum Natura***[4] a lui Lucreţiu şi câteva lucrări despre minerit şi agricultură, inclusiv ***Silvae***[5] de Statius şi ***De Re Rustica***[6] de Columella. Câţiva ani mai târziu, Bracciolini a găsit ***Despre Apeducte*** a lui Cassio Frontinus, care prezenta tehnica arhitectonică romană, precum şi ***Brutus*** al lui Cicero, lucrare care a devenit în scurt timp subiect de controversă politică din cauză că portretiza virtuţile unei forme de guvernământ monarhice.

---

[4] ***Despre natura lucrurilor***, în limba latină, titlul original al lucrării în versuri a lui Lucreţiu (n.tr.).

[5] Păduri, în limba latină, titlul original al lucrării lui Statius (n.tr.).

[6] Despre lucrarea câmpenească, în limba latină, titlul original al lucrării lui Columella (n.tr.).

Semnificativ în legătură cu aceste descoperiri este faptul că erau scrise în limba latină şi nu fuseseră traduse deloc până atunci. Aceasta însemna că, pentru prima oară, elita florentină de la sfârşit de secol al paisprezecelea şi început de secol al cincisprezecelea putea să citească operele unor gânditori ai epocii clasice, exact aşa cum au fost ele scrise.

Acest lucru a reprezentat o evoluţie extraordinară. Dar poate că cel mai important lucru este că, după ce aceste opere au fost traduse şi interpretate, oamenii au realizat în curând că vastitatea gândirii oamenilor de ştiinţă latini avea de fapt la bază o sursă mai veche: ideile grecilor şi, în special, ale unor figuri precum Arhimede, Aristotel, Pitagora şi Platon din epoca de aur a învăţăturii greceşti, între 500 şi 250 î.Hr.

Rezultatul inevitabil a fost o nouă şi intensificată căutare a surselor greceşti ale cunoaşterii ştiinţifice. Inspiraţi de ceea ce fusese deja descoperit, mulţi dintre cei mai bogaţi oameni din Florenţa au început să-şi trimită emisari peste graniţă, care să găsească şi să achiziţioneze în numele lor orice exista în limba greacă în original.

Până atunci, singurele manuscrise în limba greacă în original ale lumii occidentale constau în câteva fragmente

din opera lui Aristotel şi câteva pagini din Platon, precum şi câteva tratate de Euclid, toate păzite cu străşnicie de călugări sau aflate în mâinile câtorva pasionaţi. Petrarca însuşi se ştie că ar fi deţinut un exemplar original din Homer, dar nu ştia să citească niciun cuvânt din el. Bazându-se pe autoritatea scriitorilor romani care făceau referire la Homer, Petrarca a trebuit să accepte că acesta fusese un mare poet şi săruta cartea în fiecare seară înainte de culcare.

În primele trei decenii ale secolului al cincisprezecelea, câteva sute de manuscrise originale au luat drumul Florenţei, majoritatea venind din Est. Acolo unde odinioară cruciaţii luptaseră în numele creştinismului, emisarii occidentali negociau şi achiziţionau acum capital intelectual de la turci. Un singur trimis florentin, Giovanni Aurispa, s-a întors după o călătorie fructuoasă întreprinsă în anul 1423 cu 238 de manuscrise complete.

În acest fel, comunitatea intelectuală de la Florenţa a ajuns în posesia versiunii complete a ***Politicii*** lui Aristotel, a ***Istoriilor*** lui

Herodot, a dialogurilor lui Platon, a ***Odiseii*** şi a pieselor lui Sofocle, ca şi a scrierilor medicale ale lui Hippocrate şi Galenius.

Odată cu traducerile excelente ale unei colecţii tot mai mari de texte greceşti, s-a ajuns la concluzia că tot ce au realizat florentinii din punct de vedere cultural a fost depăşit cu aproape două mii de ani în urmă de către greci. Însă această descoperire nu a acţionat ca o forţă distructivă. I-a inspirat nu numai să emuleze, ci şi să îndrăznească să îmbunătăţească realizările anticilor.

În 1428, a fost organizat un comitet care să iniţieze o serie de schimbări ale sistemului educaţional al Florenţei. Unul dintre administratorii Studium-ului, care se află în centrul cultural al oraşului, a fost Cosimo de Medici, pe-atunci un tânăr bancher care locuia la Roma. El a convins instituţiile clericale de la Florenţa să ofere o rată anuală de 1.500 de florini pentru adăugarea a încă două noi materii. Curricula existentă consta în medicină, astrologie, logică, gramatică şi drept, la care s-au adăugat filosofie morală şi o materie constând din retorică şi poetică. Aceasta a oferit un nou ***syllabus*** pentru fiecare student din Florenţa şi a format baza sistemului adoptat în întreaga Europă şi care a rămas la fel în cadrul universităţilor din Anglia, Franţa şi Italia până în secolul al optsprezecelea.

Arme biochimice

Substanţa biochimică din centrul romanului – secretul familiei Medici însuşi – este Ropractinul. Aceasta este o substanţă chimică fictivă, însă structura şi proprietăţile sale sunt foarte apropiate de un agent biochimic numit Sarin. Această substanţă biochimică este cunoscută şi sub denumirea dată de NATO de „GB”. Sarin este o substanţă extrem de toxică şi singura sa aplicabilitate este ca agent sensibil. A fost clasificat ca armă de distrugere în masă de către Naţiunile Unite, iar producerea şi depozitarea sa a fost scoasă în afara legii de către Convenţia Armelor Chimice din 1993.

Sarin a devenit cunoscut în 1994, atunci când a fost folosit de secta religioasă japoneză Aum Shinrikyo, ai cărei membri fanatici au emis în atmosferă o formă impură a substanţei biochimice în timpul câtorva incidente legate între ele, care au avut drept rezultat moartea mai multor persoane şi rănirea altor sute.

Armele biochimice şi biologice sunt cunoscute de sute de ani. Cel mai recent exemplu de armă biologică provine din timpuri mai vechi decât epoca lui Cosimo şi asociaţii săi din ***Secretul familiei Medici.*** În 1346, soldaţii tătari care muriseră de ciumă au fost aruncaţi peste ziduri, în cetatea asediată Kaffa (acum Feodosia în Crimeea) pentru

a-i infecta pe cei dinăuntru. Patru secole mai târziu, în timpul războiului dintre francezi şi indieni din America de Nord din anii 1760, englezii le-au dat pături contaminate cu virusul variolei băştinaşilor din acele locuri.

Armele chimice au fost folosite în câteva ocazii în timpul Primului Război Mondial şi, în timpuri mai recente, răposatul lider al Irakului, Saddam Hussein, se ştie că a gazat mii de kurzi şi a folosit arme chimice în lungul război cu Iranul, care a început în 1980.

Astăzi, folosirea agenţilor biochimici şi biologici de către grupări teroriste reprezintă o ameninţare reală pentru guvernele occidentale. Resurse uriaşe sunt folosite într-un efort masiv de a împiedica astfel de substanţe să ajungă pe mâini criminale, dar mulţi cred că este doar o chestiune de timp până când un individ nihilist sau o organizaţie, undeva, va obţine cantităţi suficiente de agent mortal pentru a provoca uciderea în masă a unor oraşe din Occident. Este deprimant să-ţi dai seama că oricând poate exista un Luc Fournier acolo undeva, care are asemenea planuri infame.

Lectură suplimentară pe aceeaşi temă: ***Biochemical***

Weapons: Limiting the Threat*[7]*, Joshua Lederberg, MIT Press, Boston, 1999.

Giordano Bruno

Giordano Bruno a fost un mistic şi un filosof, care a respins deopotrivă religia oficială şi preistorică şi pe cea a preoţimii, pentru a deveni în cele din urmă o figură detestată de Inchiziţie. Născut la Nola, aproape de Napoli, în 1548, el s-a alăturat Ordinului Dominican. Dar, după ce a descoperit o vedere filosofică mai largă prin intermediul lucrărilor lui Copernic şi a altor gânditori neortodocşi, a întors spatele dogmei religioase. A scris multe cărţi de filosofie radicală, printre care şi ***Cina din Miercurea Cenuşii.***

Bruno a trăit pentru scurt timp la Londra şi se presupune că a fost spion al reginei Elisabeta I. S-a asociat cu mulţi dintre misticii zilei, inclusiv John Dee, şi se poate să-l fi cunoscut chiar pe William Shakespeare, care se ştie că fusese interesat de multe dintre ideile lui Bruno.

La începutul anului 1592, Bruno s-a mutat înapoi în Italia la invitaţia unui nobil pe nume Giovanni Mocenigo. Aparent, a fost invitat pentru a-i fi profesor patronului său

---

[7] ***Arme biochimice: cum să reducem ameninţarea.***

bogat. La Veneţia a predat la Padova şi i-a cunoscut bine pe Galileo şi pe alţi gânditori ai vremii. Însă invitaţia din partea lui Mocenigo a fost o capcană, iar în mai 1592 Bruno a fost arestat la Veneţia şi judecat în faţa Inchiziţiei veneţiene. Apoi a fost transferat la Roma. Acolo a rămas într-o celulă mizeră şapte ani. A îndurat torturi groaznice la porunca celui care era mâna dreaptă a papei, Robert

Bellarmine, şi a fost ars pe rug pe Campo de Fiori de la Roma, la data de 17 februarie 1600.

Cu toate că Giordano a fost omorât de Inchiziţie, astăzi el este considerat primul martir al ştiinţei şi filosofiei, un om care a refuzat să se dezică de convingerile sale privind natura universului. Galileo ştia cum era tratat Bruno aflat la mâna Curiei Romane şi nu voia să-i împărtăşească soarta. Moştenirea lui Bruno a crescut, în timp ce Biserica Catolică a scăzut, dar rămâne anatema chiar şi în ziua de azi, la mai bine de patru secole de la moartea lui, căci Bruno n-a fost iertat pentru vederile sale aşa-zis eretice.

Lectură suplimentară pe aceeaşi temă: ***The Pope and the Heretic***[8]***,*** Michael White, Abacus, Londra, 2002.

---

[8] ***Papa şi ereticul.***

Cosimo şi familia de Medici

Schiţarea pe care am făcut-o personajului şi biografia lui Cosimo de Medici din ***Secretul familiei Medici*** sunt atât de corecte pe cât am reuşit eu să le transmit. S-a născut la Florenţa în 1389. Familia sa chiar a locuit într-o casă din ***Piazza*** del Duomo, tatăl său se numea Giovanni di Bicci de Medici şi a pus bazele a ceea ce, în anul 1410, era deja o mare bancă.

În realitate, Cosimo a avut doi fraţi mai mici, Lorenzo şi Pierfrancesco. Lorenzo avea şaisprezece ani în 1410, iar fratele vitreg al lui Cosimo, Pierfrancesco, s-a născut abia în 1431, la douăzeci şi unu de ani după evenimentele descrise în roman. Însă faptul esenţial care face diferenţa între Cosimo cel fictiv şi Cosimo cel adevărat este acela că, în realitate, el n-a făcut nicio călătorie pentru a descoperi ceva, în Macedonia sau oriunde altundeva. Dar, în mod curios, a fost foarte aproape. Bunul său prieten Niccolo Niccoli a încercat să-l convingă să-l însoţească într-o călătorie în Est, dar tatăl lui Cosimo a refuzat să-i acorde permisiunea, iar Cosimo s-a supus dorinţei tatălui său.

Cosimo a fost un umanist. A fost extrem de interesat de cultură şi învăţătură şi a avut o mare influenţă la dezvoltarea Renaşterii. Cu toate că nu a călătorit prea

departe el însuşi, i-a plătit pe alţii să aducă tot ce găsesc din locuri îndepărtate, inclusiv din Macedonia.

Cosimo era, asemenea tatălui său, un mare om de afaceri şi şi-a adus contribuţia importantă la extinderea orizonturilor afacerii bancare a familiei. Cel mai important, a avut pe mână finanţe papale. Acest lucru a fost crucial în evoluţia dinastiei Medici şi a făcut din el cel mai bogat om al vremii sale.

Dar, desigur, Medici aveau şi duşmani – nu familia Tommasini – şi existau rivalităţi permanente între ei şi alte mari familii italiene. Una dintre ele, familia Albizzi, a încercat să-l asasineze. Au eşuat, dar au reuşit să facă să fie închis în anul 1433. Însă în decurs de un an, Cosimo era înapoi la Florenţa cu şi mai mare putere şi influenţă. Pentru următorii treizeci de ani, el a fost, în toate, mai puţin cu numele, liderul Florenţei.

Cosimo s-a căsătorit cu Contessina de Bardi în anul 1416 şi au avut doi copii, Piero şi Giovanni. La moartea sa în 1464, Cosimo a fost numit ***Pater Patriae,*** Părinte al Ţării sale. Fiul său mai mare, Piero, a devenit atunci liderul Florenţei. Cunoscut şi ca Piero cel cu Gută, acesta a avut o sănătate precară şi a murit în 1469, doar la cinci ani după ilustrul său tată. Fiul acestuia Lorenzo a devenit, după

Cosimo, cel mai bine privit şi mai de succes membru al dinastiei Medici dintre ei toţi. Cunoscut şi drept Lorenzo Magnificul, acesta a fost, asemenea tatălui şi bunicului său, cel mai de seamă cetăţean al Florenţei şi, vreme de douăzeci şi trei de ani, a fost efectiv liderul politic al cetăţii-stat, îndrumând Florenţa într-o perioadă de stabilitate şi de creştere fără precedent.

Personajul Contessina, aşa cum a fost el prezentat în roman, nu are aproape nicio legătură cu adevărata soţie a lui Cosimo de Medici. Potrivit istoriilor oficiale, nu avea niciun fel de puteri fizice speciale şi nu a fost educată de un învăţat precum Valiani, dar a fost cu siguranţă o femeie foarte inteligentă şi loială, devotată lui Cosimo, pe care l-a încurajat şi susţinut în toate acţiunile sale.

Lectură suplimentară pe aceeaşi temă: ***The rise and Fall of the House of the Medici***[9]***,*** Christopher Hibbert, Allen Lane, Londra, 1974.

Da Ponte

Antonio da Ponte a fost proiectantul Podului Rialto din Veneţia, care a fost terminat în anul 1591. Povestea

---

[9] ***Mărirea şi decăderea casei de Medici.***

despre Diavol şi soţia lui da Ponte cu copilul a fost adaptată după o veche legendă veneţiană, în care şeful de şantier la pod, Sebastiano Bortoloni, era cel vizitat de Lucifer.

Inundaţia de la Florenţa în noaptea de 3 noiembrie 1966, Florenţa a suferit cel mai puternic dezastru natural din întreaga sa istorie îndelungată. Cam pe la ora 4 dimineaţa, o mare cantitate de apă din barajul Valdarno a făcut ca Arno să-şi iasă din matcă şi să inunde malurile. Apa a luat cu ea maşini şi copaci, a intrat în biserici şi lăcaşuri vechi şi a intrat şi în pivniţe, şi în cavouri de oţel. A fost întreruptă alimentarea cu gaze, electricitate şi apă, iar ceasurile electronice ale oraşului s-au oprit la ora 7.26 dimineaţa. La cel mai înalt punct, apele au ajuns la 6,5 metri înălţime în zonele din jurul Santa Croce.

Cel puţin treizeci de persoane au murit şi 50.000 de familii au rămas fără adăpost. În plus, 15.000 de maşini au fost aruncate pe străzi şi 6.000 de magazine au fost distruse. Potrivit celor mai bune estimări, în numai câteva ore, aproximativ 14.000 de opere de artă au fost distruse, laolaltă cu trei sau patru milioane de cărţi şi manuscrise.

Golem Korab

Aceasta nu este o budincă indiană, ci cel mai înalt munte din Macedonia, ajungând la aproape 3.000 de metri înălţime peste nivelul mării. Zona este împânzită de lacuri, dar nu există niciun lac Angja şi nicio mănăstire pe munte. Dacă va fi fost vreodată vreun castel prin zonă, a dispărut cu totul.

Umanismul

Pe măsură ce Europa ieşea din mohoreala Evului întunecate, conştiinţa a ceea ce putea fi realizat şi convingerea că umanitatea putea să facă mai mult decât făcuse până atunci constituia un impuls fantastic către aventură, deopotrivă în cuvânt şi în faptă. Acest lucru a condus la o epocă de descoperiri şi la începuturile gândirii ştiinţifice moderne, ca şi la furnizarea unui teren fertil pentru întreprinderile artistice pe care le percepem ca emblematice pentru Renaştere.

Importanţa acestei schimbări în percepţie nu poate fi supraestimată. Cu câteva excepţii notabile, cum ar fi Roger Bacon, oamenii începând de la căderea Romei au fost paralizaţi de un sentiment adânc înrădăcinat de lipsă a valorii şi deşertăciune. În centrul gândirii lor şi încurajată de dogma creştină se afla ideea că oamenii sunt simple

creaturi ale Domnului, pioni într-o lume în care forţele naturii şi voinţa Domnului erau totul, o lume în care individul era totalmente lipsit de valoare. O astfel de gândire nu putea să conducă decât la o societate care stagna şi, deşi credinţa că Dumnezeu controla universul şi era direct implicat în toate aspectele existenţei umane domina curentele de gândire până la revoluţia lui Darwin, totuşi unele figuri ale Renaşterii au gândit diferit.

Unele dintre cele mai mari minţi ale Renaşterii credeau din toată inima în ideea că intelectul uman trebuie valorizat şi hrănit, în această schimbare de paradigmă putem vedea impactul filosofiei platonice evoluând în ceea ce a fost numit virtute, un pilon central al Umanismului activ. În centrul filosofiei platonice stă conceptul că umanitatea poate să descopere Dumnezeirea prin desfăşurarea secretelor Naturii. Pentru Platon, aceasta era baza „inspiraţiei” şi a devenit elementul de importanţă capitală în gândirea multora dintre cele mai mari minţi ale Renaşterii. Un număr de figuri mari şi influente precum Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Machiavelli şi Cosimo de Medici au înţeles acest ideal platonician.

Mulţi umanişti au subscris la viziunea conform căreia virtutea era aparte faţă de religia convenţională şi o

vedeau ca pe o calitate umană în întregime, care putea să aducă individul mai aproape de esenţa Naturii. Într-adevăr, omul de ştiinţă umanist Leon Battista Alberti a scris odată că cei care au virtute sunt „capabili să cucerească orice vârf de excelenţă”.

Această gândire a reprezentat o modalitate revoluţionară de a percepe lumea, adusă de marea redescoperire a valorii umane şi o realiniere pozitivă a rolului umanităţii în universul lui Dumnezeu. Acesta a fost un element cu adevărat esenţial al Renaşterii.

I Seguicamme („Urmaşii”)

Aceasta este o societate secretă imaginară, dar istoria Veneţiei este plină de secte ciudate şi comunităţi secrete. Giordano Bruno a fost implicat în diverse grupuri ale organizaţiei paneuropene rosicruciene în Republica Veneţiană şi, vreme de secole, Veneţia a fost un loc de întâlnire pentru astrologi, mistici şi ocultişti itineranţi.

Autorităţile veneţiene erau faimoase pentru indulgenţa faţă de ceea ce Biserica Catolică considera erezie, şi oraşul era un rai pentru cei cu vederi radicale. Au avut voie să înflorească la Veneţia multe filosofii alternative, iar editorii veneţieni au împins graniţele a ceea ce era permis de

către dogma catolică să fie publicat.

Mappamundi **a lui Mauro**

Părintele Mauro a fost un cartograf care a trăit într-o mănăstire de la San Michele în Isola, care este cimitirul Veneţiei. În ***Secretul familiei Medici,*** detaliile istoriei sale au fost dezvoltate, dar baza acestei părţi a romanului este adevărată. Între 1457 şi 1459, părintele Mauro a realizat, cu ajutorul secretarului său

Andrea Bianco, o hartă pentru marinari, comisionată de regele Alfonso al V-lea al Portugaliei, o foarte frumoasă hartă a lumii (sau ***mappamundi).*** Harta a fost gata în aprilie 1459, cu câteva luni înainte de moartea lui Mauro. A fost trimisă în Portugalia, dar nu a supravieţuit până în ziua de azi. O copie a hărţii se află expusă la Biblioteca Nazionale Marciana din Veneţia.

Niccolo Niccoli

Descrierea lui Niccolo Niccoli din ***Secretul familiei Medici*** este foarte apropiată de ceea ce se cunoaşte despre adevăratul personaj. Avea patruzeci şi patru de ani în 1410, când are loc acţiunea romanului, şi era un nobil florentin care fusese, în tinereţe, un condotier admirat. Era

dur, bun în luptă şi înţelegea chestiunile militare. Şi avea un obicei de a purta o togă roşie antică. Dar sunt mai multe de spus despre Niccoli. A devenit cunoscut în Italia ca om de o înaltă cultură, care făcea foarte multe pentru a-şi lărgi înţelegerea şi descoperirile. A fost un mare călător şi deţinea cea mai mare şi cea mai valoroasă bibliotecă din Florenţa. Cea mai mare contribuţie a sa este cea faţă de literatura clasică, deopotrivă în calitate de copist şi colaţionist al manuscriselor antice. Acestea includ opere ale lui Lucreţiu şi Plaut. Niccoli este, de asemenea, cunoscut ca inventator al scrierii italice. Însă am schimbat câteva detalii în ce-l priveşte. Niccolo a murit în anul 1437, deci în realitate nu putea să fi corespondat cu Contessina în anii 1460.

Paleopatologie

Paleopatologia (patologia veche) este studiul cauzelor bolilor vechi (cu mijloace moderne), iar ramura acestei discipline cunoscute ca paleopatologia umană este tot mai mult recunoscută ca un instrument important în investigaţiile criminalistice.

Cea mai evidentă mărturie de la un cadavru este o rană traumatică, cum ar fi un craniu spart sau membre rupte,

însă şi diformităţi mai subtile pot să ducă la astfel de afecţiuni, cum ar fi osteoporoza sau guta. Prin analize chimice relativ simple ale oaselor, pot fi descoperite şi unele boli (inclusiv tuberculoza sau sifilisul).

Pentru a afla mai multe despre cum a trăit şi a murit cineva, paleopatologul foloseşte genetica. ADN-ul poate fi obţinut chiar din rămăşiţe foarte deteriorate, iar tehnici analitice moderne arată că rezultate uimitoare pot fi obţinute din mostre extrem de mici. De asemenea, pe măsură ce ştiinţa geneticii progresează, paleopatologul câştigă instrumente tot mai sofisticate pentru a studia cadavrele celor care au murit cu sute, chiar mii de ani în urmă.

Chiar există un Proiect Medici care cuprinde o echipă de paleopatologi şi care studiază la ora actuală cadavrele familiei îngropate în Capela Medici din centrul Florenţei. Într-adevăr, inspiraţia originală pentru ***Secretul familiei Medici*** mi-a venit de la un articol pe site-ul web al BBC News care descria munca acestei echipe de cercetare.

Clădirile veneţiene

Multe dintre locurile menţionate în ***Secretul familiei Medici,*** cum ar fi barul Harry’s, Gritti Badoer şi Ospedale

Civile sunt desigur reale şi se află în locaţiile descrise. Detaliile istorice despre ele sunt atât de corecte pe cât le-am putut reda. Însă, uneori mi-am luat libertatea de a schimba topografia internă a unora dintre clădiri, iar în cazul La Pieta, al operelor de artă de acolo. După câte ştiu, în realitate nu a existat un adevărat Gabriel Fabacci, însă există o frescă realizată de Giovanni Battista Tiepolo.

La Pieta originală a fost construită în secolul al cincisprezecelea. Iar biserica actuală a fost proiectată în 1755 de către Giorgio Massari, însă faţada a fost terminată doar în secolul trecut. Vivaldi chiar a cântat multe dintre piesele sale muzicale în La Pieta şi a fost dirijor de cor acolo mai mulţi ani.

Lectură suplimentară pe aceeaşi temă: Cea mai frumoasă carte care a fost scrisă vreodată despre Veneţia (şi într-adevăr una dintre cele mai bune şi mai plăcute pe care am citit-o vreodată) este lucrarea lui John Julius Norwich, ***A History of Venice***[10]***,*** Penguin, Londra, 1982.

Veneţia şi ciuma

Ca majoritatea oraşelor vechi din Europa, Veneţia a fost

[10] ***O istorie a Veneţiei.***

decimată de ciumă de multe ori. Într-adevăr, oraşul poate fi considerat ca loc de întâlnire pentru multe boli, pentru că se află la răspântia între Est şi Vest şi, din cele mai vechi timpuri, a funcţionat ca un nod comercial.

Cea mai mare epidemie de ciumă a fost cea din anii 1347-1348. Această oroare a devenit cunoscută ca Moartea Neagră, epidemie care se presupune că a nimicit mai mult de o treime din populaţia Europei. Dogele Steno al Veneţiei face referire la această ciumă când se întâlneşte cu Cosimo şi însoţitorii săi la Veneţia.

Doctorii de ciumă au existat în realitate, majoritatea fiind obligaţi, sub ameninţarea execuţiei, să rămână în oraş în timpul molimei, iar costumele lor erau chiar aşa cum le-am descris. Masca cu cioc caracteristică, purtată de doctori în credinţa că îi proteja de infectare, a devenit temă populară pentru măştile zilelor noastre.

Oamenii din secolele al paisprezecelea şi al cincisprezecelea voiau să ţină departe ciuma prin ceea ce astăzi am numi mijloace iraţionale, inclusiv prin salve de tun, clopote de biserică, folosind tot felul de parfumuri şi licori şi arzând plante aromatice.

Vivaldi

Născut la Veneţia în 1678, Antonio Lucio Vivaldi este astăzi unul dintre cei mai importanţi compozitori ai epocii baroce. El a fost cel mai prolific dintre toţi compozitorii clasici, se crede că a compus peste 450 de lucrări. Cea mai cunoscută este, desigur, ***Anotimpurile.*** Scrisă la Veneţia, este o bucată care descrie în formă muzicală schimbarea stării de spirit a oraşului de-a lungul anului.

Cu toate că nu există dovezi că el sau altcineva apropiat lui ar fi „plantat” indicii la Gritti Badoer, Vivaldi s-a născut în apropiere. Familia sa era una de condiţie modestă şi el s-a pregătit să devină preot, fiind cunoscut drept Preotul Roşu, din cauza părului său de culoare roşu aprins. Le-a predat şi în realitate orfanilor de la Ospedale della Pieta, şi multe dintre compoziţiile sale au fost scrise pentru a fi cântate de tinerii muzicieni amatori cărora le preda. Compozitorul a fost dat afară de conducerea orfelinatului pentru un motiv de necuviinţă necunoscut şi a fost primit înapoi un an mai târziu.

Vivaldi a trăit cea mai mare parte a vieţii la Veneţia, dar în ultimii ani a călătorit mult prin Europa; şi aşa cum am arătat în roman, a murit la scurt timp după ce a ajuns la Viena, unde trebuia să preia un angajament la curtea regală. Dar în realitate nu a locuit la familia Niccoli şi nu a

lăsat un testament elaborat, aşa cum au descoperit în roman Jeff şi Edie.